

بسپنه

ناول

ليکوال: ډاکټر عبدالها ډي، حماس

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېرندنه

د کتاب نوم : بسپنه

ليکوال: ډاکټر عبدالهادي حماس

د ليکوال د اړيکو ګڼه: ۰۷۹۹۳۹۴۰۳۵ / ۰۷۹۹۸۰۰۸۲۴

د پښتۍ ډيزاين : محمد عمر علمي

د چاپ شمير: ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال: ۱۳۹۸

خپرندويه ټولنه: د ذهنيټ جوړونې مرکز کابل

ډيزاين چارې: محمد صديق علمي / ۰۷۷۲۰۰۷۲۲۸

ډالۍ

هغوی ته چې په خپلو رنگینو دسترخوانو، او شتمني کې د هېواد بې
وزله او یتیم له یاده نه باسي!

ډاکټر عبدالهادي حماس

د سپيڅلي رب پر خوږ او پاک نوم

ورکړه ،او شتمني د خدای ج لورینه او نعمت وي ،ځکه چې ددې شتمني په وزله انسان کولی شي ټولگټي کارونه تر سره کړي ،شتمن کس کولی شي د خپلې شتمني په برکت داسې بنسټونه کېږدي چې ډېرو خلکو ته یې خیر ورسېږي او د ژوند چارې ورته اسانه کړي خو کله،کله دغه الهي نعمت سرچېه کېږي له انسانه خپل رب هیره وي ،او بلاخره د سترذات د نا فرماني لپاره ورته لاره هواروي ،انسان د بې ځایه غرور،ظلم ،او گناهونو اړخ ته کشوي ،په پایله کې همدا شتمني د انسان د تباهي اولوی بربادي لامل گرځي

شتمني نه انسان هغه وخت خوند اخیستی شي چې په هغه کې خیر او ښيگڼه وي ،زکات او خیرات وي،د غریب او نادار برخه پکې مالومه وي

د عام المنفعه کارونو لپاره حصه پکې بیله شوې وي ،خو که شتمني له دې خیر ښيگڼو کارونو سره نه وي نو همدغه شتمني د الهي نعمت پر ځای الهي غضب شي ،د ټولو بدمرغيو دروازه انسان ته له همدې ځایه پرانیستل شي

زموږ د ټولنې شتمنو ډیری برخه هغه تشکیلي چې شتمنی یې له زړه راچارپیره وي نه یې خپله خوري او نه یې نورو ته ورکوي ،تر دې چې په خپل عیال یې هم په ډیرې سپما سره مصرفوي ،په حقیقت کې نوموړي د خپلې شتمني نه گټه نشي اخیستی نه یې دغه شته په کوم بشمر ورځي بلکه خدای ج د خپلې شتمني ساتونکې مقرر کړي وي نه یې خپله خوري او نه یې خوار او غریب ته د هغوي د اړتیاو بشپړولو لپاره په واک کې ورکوي،پایله یې بیا داسې چې ددې مال او دولت په ساتلو او ډیرولو کې پرې تمام عمر

تېر شي او بلاخره دی له دې نړۍ څخه سترگې پټې کړي خو ساتل شوي مال يې بيا داسې خلکو ته پاتې شي چې هغه پرې له خپلې عياشي او ساعت تيري بل څه نه کوي، نه پرې جومات جوړوي او نه کوم پل چې د خلکو لپاره يو سهولت شي او ثواب يې په ده پسې ورسېږي، مراثيان يې يوازې په دې فکر کې وي چې څرنگه خوش گذري وکړي او ځان دده په پاتې شويو پيسو خوشحاله وساتي، د افسوس خبره خو لا دا شي چې حالې او حرامې ده ورته راټولې کړې وي مزي او چرچې هغه پرې کوي اخېرت ده پرې خراب کړي وي او ميلې نور پرې کوي د ژوند تماشې او رنگينۍ پرې نور کوي خدای ج ته يې د حساب او کتاب مسول ځواب ويونکی بيا متوفي شي .

نو زما په نظر هوښيار سړی هغه نه دی چې پيسې جمه کړي، له ده پاتې شي او نور پرې عياشي وکړي مسوليت او گناوي يې په ده پسې وليکل شي بلکې هوښيار سړی هغه دی چې گټل شوي پيسې د خپل عيال نفقه کړي او اضافي پيسو باندې د اسې کارونه وکړي چې هغه ټولگتې وي د صدقه جاريې په ډول يې په ده پسې ثوابونه ورسېږي او نه يوازې چې له دې کارونو يې نور مسلمانان گټه واخلي بلکې دده د پاره هم د اخيرت لپاره يوه توبه او تل پاتې ثواب شي

زموږ د ټولنې يو بد کلتور دادی چې اول خو په موږ کې څوک د خير او صدقې د ورکړې خلک لږ تر سترگو کېږي هغه هم چې کله هم صدقه ورکوي نو مقابل اړخ د خپل احسان لاندې شماري او هغه اړ کوي چې بار بار له ده نه ددې ورکړې بدله واخلي که هغه نه وي نو په ډېری مجلسونو کې له هغه يادونه کوي چې پلاني سره ما دا نښه دې ياد وي چې دومره پيسې کمک وکړ، خو په اصل کې دا ناسم کلتور دی په حقيقت کې خو څوک چې چاسره کمک کوي

اخيستونكى په ځاى يې وركونكى بايد مديون شي ځكه هغه ته د وركړې په زريعه ده ته رب بدلې او عوضونه وركوي د هغه له برکته صدقه وركونكى له مسوليتته خلاصېږي ،جنت کې ځان ته مقام پيدا کوي

دغه ناسم کلتور چې موږ يې لرو او خبرات اخيستونكى غواړو خپل مديون وگټو بايد بدل شي او برعکس صدقه وركونكى بايد مننه وکړي

په موږ کې يو بل کلتور هم ډېر بد دى چې په کوم گاوند مسلمان ورور بده ورځ راشي نو موږ پرې خوشحاليږو د هغه له بدې ورځې خوند اخلو د ترېور او سيال په اړيکه يې راپرخول خپل مسوليت بولو، حال داچې داسې نه ده په مسلماننه ټولنه کې ټول مسلمانان لکه وروڼه داسې دي د يوه مسلمان ستونزه په عوض ددې چې پرې خوشحاله شو بايد د ستونزې په حل کې ورسره مرسته وکړو لکه د ځان داسې يې وېولو

د ځان ځاني ناسم کلتور بايد سم کړو بل مسلمان غم او ستونزو ته بايد يوازې پرينه ږدو

بلکې اوږه په اوږه ورسره لاس په کار شو که زموږ له وسې تېره وي هغه ته د نورو نه کمک وغواړو ،د سوال لاس ورته وغځو تر هغې يې بدرگه کړو تر څو چې له ستونزې راووځي

خپلې خبرې په دې راټولوم چې زموږ ټولنه خورا ډيره بې وزله ده ،د پنځه څلوېښت کاله جنگ ښکار شوې ده غربت پکې خپل لوړ پوړ خپل کړى ولسونه مو په خورا بد حالت کې ژوند تېروي تاسې به يې زما د سترگو ليدلى حال زما په دې ناول کې ولولئ زما هيله

داده چې هر څوک په ځانگړي ډول چارواکي او مسولين دغه ناول ولوولي دوی به پوه شي چې موږ په څه ډول غربيې ټولنې باندې حکمراني کوو او له دوی سره زموږ بې پروايي به له دوی سره زموږ څومره ستره جفا وي ، له دوی سره خیانت به څومره لوی ظلم وي ،ددې ناول په لوستو به دا هم ورته څرگنده شي چې موږ ډک دسترخوانونه او هغه میلستیاوې چې پاتې شوني یې هم څو بې وزله کورونه په نس مړوي ولې ډرام ته واچوو .

زموږ ددې ناول له لیکلو ستر پیغام داده چې زموږ هیواد دومره غریب دی چې په یوه دوه او لسو خیریه بنسټونو کار نه کېږي باید خپل ولس ته دا انگېزه ورکړو چې په هر کلي کې یو خیریه بنسټ جوړ شي ، کوم کس چې ولوړي باید نورو کې دا احساس ژوندی وي چې دغه کس راپورته کړي او د مرستې لاس ورکړي .

په پای کې د وتلې ، نامتو او هیواد پالې خبریالې رڼا دراني (غورځنگ)نه مننه کوم چې د ناول په اړه یې نیکي مشوري راکړې اود گران ورور محمد افضل زیار څخه ځانگړې مننه چې د کتاب ایډیټ یې د خپلو بوختیا و باوجود بیا هم په روین تندي ومانه !

ورور مو ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتیا

۱/۱۰/۲۰۱۹

بسپنه

د پوهنتون درسي ساعتونه تمام شول ،خو د هغې په شيمه کې بدلون نه ؤ راغلی د وجود سهرنی ځواک يې لا هماغسې څپانده ؤ زده کړياله شاګره له پوهنتون نه د کور په لور رهي شوه ،د هغې د جګو پوندو سندولو ټکا له لرې اورېدل کېده ،د دنگې ځواني او چنار ونې په ليدو به يې د کوڅو د ډېرو ځوانانو اورمېړونه کاږه پاتې کېدل ،د هغې د ځواني جذبه او غرور له ګړنديو ګامونو او منظم تګ څخه له ورايه څرګندېده له لنډ مزل وروسته د خپل کور په دروازه دننه شوه ،کتابونه يې د خپلې کوټې د المارۍ په خوا کې مېز ته لږه کړل ،دست شوي ته ودریده پر غوښينو سپينولاسو يې اوبه را پرېښودې د لاسونود پوستکي تازه والی يې د اوبو پر پوښلو کې هم خپله ځلا ساتلې وه خپل ګرد سپوږمېز مخ ته يې د نازونو په ادا څو ګوته اوبه واچولې غټې بادامي سترګې يې کلکې پټې کړې وې کجک بڼو يې يو بل ته په نېردي کېدو سره د هغې پر څهره کې ځانګړی انځور جوړکړی ؤ رڼو،رڼو څاڅکو يې پرمخ باندې خپل ځان ته لارې کولې،هغې هم د څاڅکو مزل لنډولو په خاطر خوا کې څړيدلی سپين دوسمال رواخيست ورو ،ورو يې د مخ پردواړو خواوو راتېر کړ،بيا خپلې خونې ته ننوته ،د پوهنتون لباس يې بدل کړنوره په کوټه کې تم نه شوه ،په بېړه له کوټې راووته په اوچتو ګامونو يې د حويلی تر دروازې لار لنډوله ،چې بېرته بهر ووځي ،مور يې په حويلۍ کې کالي پرېولل ،دې شاګرې د سندولو ټکا يې تر غوږو شوه سر يې راپورته کړ سترګې يې پرې ولګېدې وارخطا

بښنه / ۹

غوندې شوه ، په اندېښمن نظريې ورغږ کړ شاکرې زړگيه چېرې
ځې ؟

غرمنی د تياره ده!

شاکرې د غږ له اوریدو سره سم په ناو کې مخ وړ واړاو ، د پیکې نرم
گوږگوټي وېښتان يې له رخسارونو تېر شول تر غوږو ورسېدل ، په
تروه تنډه يې په مور کې سترگې ونيوې ويې وويل :

مورې بهر ځم ولې ته څه ستونزه لرې؟

هغې دمورټوب په مهربانه ژبه ځواب ورکړ ، نه لورې څه ستونزه به
ولرم؟!

- نو چې ستونزه نه لرې زه بهر تلې شم؟

- نه ته نشي تللی

- ايا داسې خو به نه وي چې زما په وړاندې د پولادو په څېر باور
کې دې درز تر سترگو شوی وي او له پوهنتون پرته مې درته بل
ځای تگ شکونه پيدا کوي؟

مور يې د لگن له منځه د صابون پر ځک پوښل شوي لاسونه راپورته
کړل سره ويې مروړل له ځايه راپورته شوه هغې ته يې وويل :

لورې دا څنگه خبرې دی چې ته يې کوې ، دا څه وايې ، خدای دې
نه کړي

خو ډوډی تياره ده ستا د خوښې دوپيازه مې پخه کړې ده ، ځان
مور کړه بيا چې هر چيرې ځې مخه دې نه نيسم

— موري له ډوډۍ هم بل اړين کار دی چې بايد ترسره يې کړم .

- د څه کار لورې؟ اندېښمنه دې کړم په پوهنځي کې خو به دې چاسره کومه ستونزه نه وي پېدا شوې چا خو به درته په کمه سترگه نه وي کتلي ؟

- نه مورې، ماته څوک څه نه شي ويلی اونه څوک راته بد کتلی شي، کله هم چې د چا خپلو سترگو باسلو ته زړه وشي نو بيا به هغه وخت زما مخې ته د مزاحمت لپاره درېږي

- گوره لورې! زه پوهېږم، ډېره اندېښمنه راته ښکارې کومه خبره خامخا شته، څه دې بوتې له بېخه نه يې پنځه وروڼه لري

- نه، زما ستونزه زما وروڼو پورې اړه نه لري غواړم يو چاته د څو مهمو خبرو په کولو سره مې خپل زړه ارامه کړم، غواړم يو مغرور انسان خپلو تېروتنو ته متوجه کړم، غواړم د خپل ضمير يو مهم ماموريت سرته ورسوم .

د شاکرې مور نوره پوه شوه چې لور يې د تلو اراده کړې او د هغې په منتونو نه پاتې کېږي، نو چپه خوله پاتې شوه، شاکرې هم د هغې له چوپتيا مانا واخيسته چې په تلو يې اعتراض نه لري خو په تگ يې راضي هم نه ده، ځکه خو يې په قهریدلو سترگو د دروازې کلفک ته لاس کړ، دروازه يې خلاصه کړه او نوره بهر ووته

له شلو دقيقو مزل وروسته يوه دفتر ته ورسېده، پرته له دې چې د دفتر دروازه وټکوي ور دننه شوه

په دفتر کې يې په دوه نارينه وو چې نږدې سره ناست ؤ سترگې ولگېدې يوه کس ته مخامخ يوه مېرمن ناسته وه هغې د نارينه خولې ته د مرکې لپاره مايک نيولې ؤ شاګرډ پرته له دې چې د چا په کيسه کې شي ويې پوښتل لطيف زړه سواند په تاسې کې څوک دى ؟

صوميا خبريالې مايک کېښود خپل مرکه کونکي ته يې ګوته ونيوله بيا يې شاګرډ ته وکتل ويې ويل : لطيف زړه سواند همدا دى زه هم له لرې ورته د مرکې لپاره راغلې يم

شاګرډ خبره ورغوځه کړه که ستاسې مرکه خلاصه شوې وي زه غواړم له دې زړه سواند سره څو خبرې وکړم خبريالې صوميا خپل مايک ته وکتل بيا يې وويل موږ مرکه اوس پيل کړې زما مرکه اوږده ده، وخت نيسي، تاسې مهرباني وکړئ خبرې کولى شئ ، که خبرې مو ځانګړې وي موږ به بهر ووځو

د شاګرډ ټنډه تروه شوه، په صوميا کې يې سترگې ونيوې بيا يې ورته کړه زه د چا سره ځانګړې خبرې نه لرم ستاسې په مخ کې دې زړه سواند ته څو نصيحتونه کوم زړه سواند هم د شاګرډ خبرو بګراوه کړ په انديښمن نظر يې شاګرډ ته وکتل ځان سره په فکر کې ډوب شو چې دا نابنده مېرمن ماته څه وايي ، هغې ته يې وويل مهرباني وکړئ، زه يې اورم!

- زما خبرې ترخې دي خو يو وخت به دې په کار راشي
- مهرباني وکړئ

- لومړي خو دا تخلص له ځانه لرې کړه! زموږ په هېواد کې خلک تخلصونه يوازې د نورو د غولولو لپاره ږدي، ماته مالومه شوه چې ستا روان دې بېسپنې کارونه په غريبانو باندې له ملنډو وهلو پرته بل هېڅ مفهوم نه لري تاسې څنگه د خپل شهرت وړي ياست او د ځان پېژندنې لپاره له يوې پاکې لارې، ناسمه گټه کوئ؟ هغې غټې، غټې سترگې وځمبولې بيا يې دچپ لاس نړۍ، نړۍ قلمي څلور گوټې راټولې کړې د اشارې گوته يې زړه سواند ته ونيوله خبرو ته يې دوام وکړ!

- گوره زړه سواند صيب د شهرت لپاره نورې لارې هم شته، هغه وټاکئ خو د بې وزلو له نومه ناسمه گټه اخيستنې او د هغوی د حيثيت سره لويې انسانيت نه مني او زه هم د دې سيمې د يوې مدني فعالې په صفت تاسې داسې خودسرو کړنو ته نه پرېږدم، که د له دې کارونو لاس وانه خيست نو پوهېږې چې زه دې د سيوري په ډول څارم هر کله اوهرې خوا ته چې مخ اړوې نو ما به پر وړاندې گورې؟

- شاکره په قهر جنه څهره له دفتره ووته

- خبريالې صوميا زړه سواند ته مخ راواړاوه، ويې ويل:

زه خو ددې جلی د خبرو په مطلب پوه نه شوم، دا نجلی خو ډېره بد تمیزه وه؟، هېڅ د خبرو کولو اداب يې نه و زده، کم ترکمه خو بايد د تعليم سره انسان اخلاق هم ولري

زړه سواند موسکې شو خبريالې ته يې وويل:

دا خورکۍ ملامته نده ،هغه گرمه مه گنئ د هغې اندېښنې پر ځای دي زموږ په ملک کې ځينو خلکو داسې کړنې وکړې چې د ولسونو باور ته يې لويه ظربه ورکړه هغه يې مات کړل پایله يې دا شوه چې اوس که يو څوک سم کار کوي هم نور پرې ناسم فکر کوي صوميا خبريالې د زړه سواند خبره پرې کړه ،ويې ويل:

داسې نه ده زړه سواند صيب د هرچا ديد گاه توپير کوي ،ځينې نيوکې د اصلاح لپاره نه وي ،د يو کس د نيکو احساساتو د خپلو لپاره وي ،د يو چا د ځواک د ختمولو لپاره وي ،ځينې په نيوکو سره غواړي يو څوک د منزل له کاروانه راپاتې کړي ،ځينې خلک خپله هم څه نشي کولی او نور هم کارته نه پرېږدي ،ستاسې قدرله موږ سره دی ستاسې کړنې موږ گورو ،تاسې دلته د بې سرپرسته يتيمو کورنيو د سر سيوری ياست موږ پوهېږو چې ستاسې په زړه کې د خپلو غريبو خلکو لپاره څومره مينه پرته ده څومره زړه سوی پروت دی ،موږ د دې ليدو او مرکې کولو لپاره هيله درلوده له لرې ځايه راغلو خو دلته د نور وگړي رتې ،احساسات مو ځپي ،پر کړنو مو پښيमानه کوي ،د بې چاره ولس لپاره دې په زړه کې دترحم جذبه وژني اخر ولې خلک داسې کوي؟

د لطيف په سترگو کې اوښکې ډنډ شوې غوښتل يې څه ووايي خو خبريالې صوميا خبرو ته پرېنه ښود لطيف ته يې وويل:

ستا له اوښکو سره ماته د منصور خبره رايادېږي هغه چې کله د وخت قاضي دار ته خېجاؤ ،نود دار پر لاره ځينو راټولو شويوکسانو په تيرو وويشت منصور هغوی ته وخنډل ،يو شمير يې بيا په لاسو کې

ورته گلان نیولې ؤ کله چې منصور دې هغوی له مخې تېرېده نو
هغوی په گلانو وویشت منصور هغوی ته وژړل

دې دار پر وخت پوښتنه ترې وشوه چې ای منصوره د طبیعت
خلاف کار دې وکړ، هغوی چې په تیرو وویشتې ورته ودې خندل، او
سرچپه هغوی چې په گلانو وویشتې هغوی ته دې وژړل منصور
ځواب ورکړ چا چې په کابو ویشتم هغه زما په حقیقت نه پوهېدل
ددوی په ناپوهي پورې مې خندل او هغوی چې زه یې پر گلانو
ویستم زما ریښتینولي یې درک کړې وه زما د حقیقت په راز پوه ؤ نو
له خوښي ژړا راغله

لطیف زړه سواند یې په خبره کې ورولویده خبریالي صومیا ته یې
وویل:

ستاسې دغه بیلگه زموږ له پېښې سره څه تړاو لري؟

- هو لري یې لږ نه ډیره یې لري

- هیله کوم زموږ گناهگارو کړنې د منصور سره مه پرتله کوه

منصور خو ځان په حقه ثابت کړ، خپل حقانیت یې څرگند کړ، زموږ
ریښتینولي خو لا مالومه نده چې خدای ج ته به د منلو وي او کنه؟

- تاسې په حقیقت یوازې زه پوهیږم

ستاسې زړه سوی یوازې زه درک کوم، ستاسې په سینه کې چې
څومره د مهرباني او ترحم کومه جذبه ده هغه یوازې زه احساسوم

زه ډاډ درکوم چې الله ج د حق پلوی دی ،هغه د خپل بنده رښتونی کار نه پټوي،د خپل بنده رښتونې سې نه ضایع کوي ،یوه ورځ به تاسې هم خدای ج خلکو ته ثابت کړي،ستاسې خواخوږي او ښه نیت به څرگند کړي،ستاسې حقانیت به خپلو بندگانو ته ور وښيي

- رب دهمداسې راسره وکړي، چې ته گمان کوې ،خو زه انسان یم نیمگړی یم زما کړنې به هم له نیمگړتیا و خالي نه وي ،هغه ډول به نه وي چې د رب درگا ته ښايې خو دعا کوم چې زما زړه د هغه په لاس کې دی ،زما کمزوري،زما نیمگړتیاوې د رب راسمې کړي،زما په کارونو کې دې الله داسې سوچه والی راولي چې ده لوی ذات ته د قبلیدو وړ وگرځي

زه په دې ډاډه یم چې نړی رب په خپله کنترولوي،هغه د نړۍ دکنترول لپاره هیڅ چاته اړتیا نه لري،بس کله ،کله یوازې خپل بنده ورته د ازمایښت له مخې وسیله کوي،د ځینو زړه ته گوري چې څومره سوترگي پکې دی ،څومره د الله ج لپاره د رضا هیله پکې نغښتې ده،انسان باید په امکاناتو غره نشي او نه دې امکاناتو په نشتون ناهیلی شي ،دا نړۍ د الله ج دی ، دنړۍ امکانات او د خلکو زړونه هم د الله ج په لاس کې دي،بس دغه امکانات د هغه بنده په لاس ورکوي چې زړه یې د الله ج د رضا لپاره تپيږي،په کړنو کې دالله رضا لټوي ،ځانځاني یې پکې موخه نه وي

- تاسې دنن زمانې اتل یاست،ماته ستا له خبرو مالومیږي چې تاسې د دومره لویو کارو سره،سره چې تر سره کړي مودې،بیا هم شکسته نفسي کوئ

د ځانځاني نړۍ کې چې هرڅوک پکې يوازې او يوازې د ځان غم خوري، خو برعکس تاسې د نورو په اړه فکر کوئ، د نورو د بښنې لپاره هڅه کوئ، په دې مصروف عصر کې د نورو بښنې ته وخت ورکوئ پرته له د چې دې لاس تشو او بېچاره گانو ته کومه تمه ولرئ، خپل قيمتي وخت د دوی د اړتياؤ بشپړولو لپاره وقف کوئ، دا کار عادي ندی او نه دا کار هرڅوک شي کولی، داسې خدمت الله ج له هغه چا څخه اخلي چې دالله ج خوښ وي او ددغه لوی کار ځواک پکې ويني.

ته پوهیږې !

د هغو خلکو لپاره چې له خدای ج پرته بل څوک نلري تاسې ورته د سر سیوری یاست، تاسې د یو بې ریا انسان په جامه کې د بې وزلو او لاچارو لپاره دې خدای ج رالېږل شوی د تحفظ سرپنا یاست

زه دې تر بل هر چا ډېرښه احساسوم ما دې کړنې قدم په قدم څارلې دي، لکه دې سیوري په ډول مې ستا هر کار له نظره تېر کړی دی، په لومړي سر کې ما سره هم ځینې پوښتنې وې ستا په کارونو به شکونه راته پېدا کېدل، خو ستا د اخلاص له امله ورو، ورو خپله حل کېدل، خلک اوس هم لس گونه توروڼه درباندي لگوي، څوک دې د شهرت وړی بولي، څوک دې ریاکار او ځان غوښتونکی بولي، څوک درته سوی اوسپورې وايي، ښکښي مو، خو تاسې لکه غر دومره همت لرئ خپله سینه مو پراخه کړې ده د چا نیوکو درباندي اغېز ونه کړ، چاته مو موقع ورته کړه چې له دې سپېڅلې لارې مو راوگرځوي، د هیڅ چا په کیسه کې نه شوی خپلې مبارزې ته مو دوام ورکړ، خپل پاک جذبات دې ځپانده وساتل، دچا نامناسبو

اوناسمو نیوکو ټکني نه شوی کړای ،خپلې خوشحالیانې دې له غریبو قربان کړې خپل د تفریح وخت دې د دوی بسپنې راټولولو ته ورکړ ،د دوی لپاره مو هره درگاه وټکوله ،ځینو د سوال کچکول کې څه درواچول ،خوځینو تش لاسی ناهیلی له دروازو رارخصت کړئ او لا هم دا لړۍ روانه ده دوی ته مو د یوې گولې ډوډۍ د پیدا کولو لپاره کومه قرباني ورنه کړه ،زه دې شاهد یم چې ، ډېرو دکړنې تمسخر کړې ،ډېرو ورتلی ، ډېرو د غریب په نوم دپسپنې راټولولو نه د شخصي استفادي کولو تور داغ درباندي ولگاوه خو تاسې دا ټول په سره سینه وزغمل د غریب ، د یتیم د گېډې مړولو لپاره دې دا هرڅه وزغمل تاته ځان مهم نه ؤ د خپل حیثیت په کیسه کې نه واست یوازې اویوازې مو یوه موخه په نظر کې لرله هغه د بې وزلو غم خوړل ؤ هغوی ته دې یوه گوله ډوډۍ پیدا کړه ،هغو ته دې سرپنا پیدا کړه ،دوی د زده کړو ته ولېږل او تر ټولو لوی کار دا چې ،بې سرپرسته یتیم ته دې د پلار توب د نه شتون احساس ورنه کړ .

لطیف د خبریالي صومیا خبرو له ځان سره واخیست خپل ځان سره په خبرو شو:

لکه چې خوب وینم دا نجلۍ خو لکه زما له زړه چې خبره وي ،دا څرنگه ما درک کوي ،دې نړۍ کې خو د درک قوه ډېره کمه ده ،دې مېرمنې څرنگه زما احساسات لوستلي دي اوزما د ژوند د هڅو په ریښتوني مانا پوهیږي؟

خو لنډ مهال وروسته یې بیرته خپله خبره واخیسته له ځان سره یې وویل:

دا میرمن ما توهینوي، دلته ما څوک نشي درک کولی دلته مثبت فکر ته ځای نشته ،د منفي سوچونو پریمانې ده

په خبریاله صومیا کې یې سترگې ونيوې ورته ویې ویل تاسې هم د نورو په څېر زما په کړنو پورې ملنډې وهئ، خاندئ ،زما کارونه مسخره کوئ ما نه پرېږدی چې د بهیر ته دوام ورکړم او د بې سرپرسته یتیمو کورنیو لاس نیوی وکړم د هغو د وگو نسونو دمړولو لپاره هڅه او هاند وکړم د هغوی ژړاوې ارامې کړم، د هغو اوښکې پاکې کړم ،هغوی چې د هېواد اوږدې جگړې ترې د پلار شتون اومینه اخیستې ،هغوی ته مینه ورکړم ،ته ولې داسې کوي؟

صومیا وویل:

نه زړه سواند صیب زه به هېڅ کله هم داسې گناه ونه کړم چې تاغوندې د ټولنې یو غمخور مسخره کړم ،د هغوی کارونه توهین کړم د هغوی له پاکو احساساتو سره لوبې وکړم ،ماته ستاسې سپېڅلتیا لکه لمر داسې ثابته ده ،ستاسې خواخوږي چې د لاچارو او بې وزلو لپاره یې لرې هغه بې سارې ده ،ستاسې د زړه سوي قوه دومره ځواکمنه ده چې ډېری زړونه یې په منگولو کې نیولي او تسخیر کړي دي ،ستاسې د ریښتینولي له تثبیت سره سره چې بیا هم خلک بدگمانې کوي ،دا په اصل کې د هغوی نیمگړتیا ده ، د هغوی کمزوري ده ،یا هم د هغوی بخل دی چې په شعوري ډول سوځي،تاسې په دومره لوی موقف کې نشي لیدلی ،ستاسې دومره لوی مقام چې په ټولنه کې یې لرې هغه نشي زغملی، دروني اور اخلي او د خپلې سوځېدا څرگندونې په دې ډول ترې ښکاره کېږي چې ستاسې د کړنو مزاحمت وکړي، جذبات مو راکم کړي ،د ولس په

زړونو کې ځای درنه واخلي هغه پوهېږي چې خپله دې مقام ته نشي رسېدلی، او تا هم په دومره لوړ ځای کې نشي لیدلی، نو ځکه د بخل په اظهارولو سره تاسې ته مزاحمت کوي .

خو ته یې باید پروا ونه کړې، ځکه چې ستاچټک پرمختګ پرې ټکنی کېږي، ستاسې ځپانده بهیرچې هره ورځ د لښکونو بې وزلو لاسنیوی کوي، د هغو څپي موجوده ورو کېږي

لطیف زړه سواند یې په خبره مسکې شو، صومیا خبریالی ته یې وویل:

نه، زه دومره کمزوری نه یم چې په داسې وړو مزاحمتونو به غوږ وګروم او له کبله یې د خپل مزل تېز اس قیزی ته د ودريدو لپاره فشار ورکړم، زما په وجود کې د خپلو غریبو ولسونو لپاره دومره مینه نغښتې ده چې داسې کوچني خنډونه د هغو د ځپانده موجودو د حرکت مخنیوی نشي کولی

صومیا یې خبره ور پرې کړه ورته یې کړه:

پوهیږم، ځکه خو له دومره لرې درېسې راغلې یم چې ستاسې د دې سپیڅلې مبارزې په اړه چې پیل کړې مو ده مرکه وکړم، تر څو د هیواد خلک ستاسې له کړنو الهام واخلي، د تاسې په څېر د خیر جوړشوي بنسټونه ډیر شي د غریبو خلکو د لاس نیوي کلتور زیات کړل شي، او بالاخره د فقر تېر له دې هېواده ټول شي.

نو اوس که ته چمتو یې زه مایک راخلم او ستاسې د مبارزې په هکله مرکه پیلوم

— سمه ده زه چمتویم

- صومیا مائک راواخیست او د لطیف زړه سواند مخې ته یې ونيو
ترې وېې پوښتل: ستاسې ددې سپېڅلې مبارزې پیل له کوم ځایه و
لطیف ورته وویل:

زما کیسه اوږده ده لاس به د شل شي ماته یې راکړه زه به مائک خپله
ونیسم

صومیا: نه زه ستا له خبرو خوند اخلم، ډاډه یم ما او زما لاس ته به
ستا کړنې دومره انرژي ورکړي چې د ستړیا احساس به ونه کړم
لطیف یې خبره ومنله نور ټینګار یې ونه کړ

په خپلو خبرو یې پیل وکړ:

د روژې مبارکې شلم مازدیګر و، د ورځې کار سترې کړی وم، خو
خفه ځکه نه وم چې د ورځني کار چارې مې بشپړې کړې وې، د
دفتر رخصتي ته هم کم وخت پاتې و د ځان بوختیا لپاره مې
فیسبوک خلاص کړ د یوه ملګري پر پوسټ مې نظر ولګېده لیکلي یې
و دلته د لوړپوړیزو ودانیو په یو څنډه کې یوه کورنۍ ده د سړک په
خوا کې یې پریوه میدان اړولي دي، داسې ښکاري چې دغه
کورنۍ خورا بې وزله ده، غربت دومره خپلې چې سرپنا هم نلري
،د سړک غاړې په وچ ډاګ یې اړولي، دوی دومره زاړه ټوکران هم
نلري چې له ناست ځایه یې را تاو او تورسړې د پردیو له سترګو پنا
کړي د سړک غاړې لارویان یې یوازې د مېرمنو او ماشومانو ننداره

کوي ،خو د دوی په سینو کې د غوښې زړه نشته چې پرې
ورحمېږي د حال پوښتنه یې وکړي درد یې حس او غږ یې واوري

د ورور ددې پوست له لوستو سره مې ددې کورنۍ د ژوند ټوله
منظره د خیال په نړۍ کې له سترگو تېره شوه ، زړه مې درد وکړ له
ځان سره مې وویل:

راځه ته هم ورشه ویې گوره بې کوره مسافر دي که نور څه نه شي
کولی لږ تر لږه د مسلمانې ورورگلوي له مخې یې د حال پوښتنه
وکړه او دا حق یې ادا کړه چې ستونزه یې څه ده ،له خپلو
نورومسلمانو وروڼو څه غواړي ،د زړه براس یې واوړه چې له دې
ځان غوښتونکې نړۍ څخه د څه شي تمه لري؟ د دوی بد حالت مې
د ورځني کار ستړیا نوره هم زیاته کړه، یوازې کمنټ کې مې ولیکل
ددې خلکو ادرس دقیق راکړئ ساعت ته مې وکتل رسمیات موهم
ختم شول ،ددې بې چاره کورنۍ په لټه کې شوم ،له څه مزل
وروسته مې ځای وموند په یوې سرپنا ځای کې مې په مېرمنو،پېغلو
او ماشومانو سترگې ولگېدې،ساعت ته مې وکتل د ماښام اذان او
روژه ماتي ته لس دقیقې پاتې وې کورنۍ ته ورنږدې شوم هره
مېرمن لکه له بلې چې مروړه وي گوښه ،گوښه مخ پټې ناستې وې
په څېرو کې یې مایوسي دومره حس کېده لکه چې په دنړۍ کې
څوک نه لري لکه دې ټولې نړۍ گناهکاره مجریم چې د خپلې گناه
له کبله چپ ناست وي، دوی هم له خولې غږ نه وت ماشومان یې
هم داسې سپېره له دوږو ډک مخونه ولاړ ؤ ته وا مخ یې یوازې او
یوازې د گردونو د رابښکلو دنده لري د هر یوه زړو جامو له ورايه
ددوی دمظلومیت او بېچارگي کیسه کوله په یوه زړه مورکۍ باندې

مې سترگې ولگېدې لومړي مې فکر وکړ چې په ځمکه ناسته ده خو وروسته مې پام شو چې په يوه درۍ (سترنجي) ناسته ده خو درۍ دومره زړه شوې وه چې له ځمکې سره يې د زړوالي له مخې توپير نه کېده غږ مې پرې وکړمورکۍ کېدای شي لږ زما خواته راشي؟

راوېي کتل، وويرېده، روحيات يې وبايلل، له غيرموزونو حرکاتو يې وارخطايي له ورايه څرگندېده، ما فکر وکړ چې کېدای شي دا مورکۍ د انسان په نوم کوم وحشي ويرولي وي پر ټپونو يې مالگې وردورولې وي، درد يې ورکړی وي، اوس له ټولو انسانانو ويړه او کرکه لري له انسانانو کومه تمه او هيله نه لري چې د ستونزې په حل کې دې ورسره کمک شي او يا د هم ورسره خواخوږي وکړي له ځان سره مې وويل د مورکۍ ويړه عادي مه ګڼه دا کورنۍ شايد د نن زماني د ځينې انسانانو له وحشي کړنو دلته راکېده شوي وي، شايد ددوی له غربته يې ناسمه ګټه پورته کړې وي، د خپلې بې وزلي پيغور يې ورکړی وي يا يې هم د خپلو مزايو لپاره د غربت له خوږ ګوتې نيولي وي ځکه ماته هم د کرکې په سترګه ګوي نو ځانګړی خيال يې په کار دی د مورکۍ دوه زړي او له ما د ويړې له کبله دوهم ځل لپاره اړ شوم غږ پرې وکړم

- مورکۍ دلته راشي

دهغې زړه زما پر لوري راتګ نه غوښتل، خو نه پوهېږم څو زړونه به يې سوه يو کړي وي، بلاخره له دوهم غږ سره زما په لور راروانه شوه پر نيمه پټ شوی مخ يې خپل پړوني نور هم راکش کړ پر

مخ رالودلي پروني يې د سړښت له امله څو سوري درلودل هغه په داسې حال کې رانېږدې شوه چې ښکته يې کتل راته يې کړه :

-وروره خیرت دی؟

-مورې مه ډارېږه ، د ډار کومه خبره نه ده زه یوازې ددې لپاره راغلی يم چې دحال پوښتنه مووکړم

- خدای ج د خیر درکړي ،لږ مخکې دلته یو پولس راغلی و مور ته یې ویل دلته مه اړوئ دلته میشت کېدل غیر قانوني دی ،مال که تاسې هم پولیس یې او زموږ دلته اوسېدل له حکومتي قانونه سرغړونه بولئ او نه غواړې چې د خدای ج په دې ځمکه ژوند وکړو، ځکه ویرې واخیستم ،له ځان سره مې ویل اوس به بیا چیرې کډه کوو

- نه ،مورې زه کوم پولیس نه يم تاسې غوندې یو عادي انسان يم ،غواړم پوه شم چې تاسې ولې د سړک په غاړه اړولي ، تاسې ولې لکه یوه له بله مرورې ناستې یاست ولې د خوړو تیاری نه کوئ ، روژه ماتي ته خو لس دقیقې پاتې دي ؟!یا تاسې دخوړو تیاری نیولی؟

— نه وروره

— ولې؟

— څوک چې څه ولري نو پاڅه یې کړي ،موږ خواران خو د پخولو لپاره څه نه لرو

— له دې خبرې سره مې ټکن وخوړ، بې واکه مې يو سوړ اسويلی له خولې ووت

په يوه لنډ فکر کې ډوب شوم له ځان سره په خبرو بوخت شوم ومي ويل اه ژونده څه کانې کوي په دې يوشمه پېړۍ کې د نورې نړۍ خلک هوس کوي چې کوم شی خپل اشپز ته پرمايش ورکړي چې پوخ يې کړي اودوی خوند ترې واخلي په ټاکنه کې يې د شمېر د ډېروالي له امله حيران وي او موږ وگوره د خوراک لپاره دومره څه نلرو چې پاڅه يې کړو.

وروسته مې ځان ته ددوی دبې وسي ژوند په ځای کې ځای ورکړ، فکر مې وکړ که زما داسې حال وای پرما به څه تېرېدل، که زما موږ، خور، ميرمن او ماشومان داسې په وچ ډاگ پراته وای اولاريانو يې سېل کولی، دومره غربت پرې حاکم وای چې د خوړو لپاره يې څه نه درلودی او ما په بې وسه سترگو ليدلی نو په ما به څه تېرېدل ؟

بې واکه مې د دوی په حال له سترگو اوښکې پېل شوې، مخ مې بل طرف ته واړاؤ چې بې وزله مورکی زما اوښکې ونه گوري، او ځان له دې هم زيات بې وسه احساس نه کړي

په لاس کې مې څه خورما او د خوراک توکي و مورکی ته مې ورکړل، خو دا د دوی دکورنۍ له اړتيا ډېر لږ و ځکه مافکر نه کاؤ چې دوی به د نن روژه ماتي لپاره دومره څه نه لري، چې روژه پرې ماته کړي، له دوی مې رخصت واخيست، نور د خپل کور په لوري روان شوم اوښکې مې دومره زياتې وې چې څو ځله مې د موټر دروازې

کلف د خلاصولو هڅه وکړه خو د اوبښکو ډيروالي به مې نظرت کړ د کلف سوری نه راته برېښیده اخر مې سترگې پاکې کړې او کیلي مې قلف ته سمه شوه دموتر درازه مې خلاصه کړه د کور په لور مې حرکت وکړما بنام اذانونه شوی و کورنی مې زما په انتظار اندېښمنه وه فکر یې کاؤ چې لطیف خو له اذان نه مخکې کورته رارسېده ولې ناوخته شوی، له همدې امله په ډیره اندېښنه کې و؟

کورته ورسېدم چې د ننه شوم ومې کتل چې ټولو زما د راتگ لپاره په اندېښمن انتظار لارې څارلې، دوی غوښتل د خپلې اندېښنې غوصه راباندې سره کړې او د وختي نه راتلو پوښتنې رانه وکړي خو چې زه یې ولېدم زما ناسم وضعیت یې ولېده زما د سترگو اوبښکې یې ولېدې چې نه تم کېدې دوی نور هم وراخطاشول فکر یې وکړ حتما کومه لویه پېښه شوې ده چې د لطیف داسې موډ خراب دی مور مې رامنځې ته شوه ویې ویل:

- زویه څه شوي؟ څوک مړه دي؟

- نه !

- نوولې!

- هسې!

- زویه زړه مې مه دروه ، زړ ووايه څه پېښه شوې؟

- مورې هېڅ هم ندي شوي

- نوولې داسې حالت لرې، پخوا ولې داسې نه وې څوک مړه دي؟

- نه

- نوولې؟

- مورې قسم کوم کومه دې تشویش وړ خبره نه ده ؟

- خو ستا حالت ته په تشویش کې یم ؟ته دې معمول خلاف په بد وضعیت کې یې د پرون ماښام په خبر،خوش قواره نه یې هغسې نازونه نه کوې د پخوا خلاف انساني غرور د مات شوی ،خوښي دې له خهرې الوتې،مسکا دې له خولې کډه کړې،سترگې دې لمدې دي اوفصیحه ژبه دې گونکې شوې.

- مور مې په غېږ کې ونيوله سلگۍ مې نورې هم زیاتې شوې هغې ته مې وویل :زما نازولې مورې نن مې په یوه بد حالت کې تصور کړې ،خواره وې غریبه وې،خپل وږي عیال او ماشومان درنه راجاپېره ؤ هغوی وږي ؤ،ډوډۍ یې درنه غوښته خو ته بې وسه وې تا په لاس کې څه نه درلودل ، د هغوی لوږه دې هم نشو زغملی ، د لوږې له لاسه دې د هغوی چغې او ژړاگانې هم نشوې تحمل کولی .

ددې خبرو له اوریدو وروسته مې مور ټکنی شوه وارخطا، وارخطا یې کله په ما او لکه د کور دنورو غړو په مخونو کې سترگې ونيوې هغوی ته یې وویل :

زوی ته مې چا څه شی ور کړي دي ،عصابوېې کار پرېښی، په خود کې نه دی،اضافي خبرې کوي هلی ژر شی لاس په کار شی تر روغتونه یې ورسوئ

مور مې په بېړه له ځايه پورته شوه چې ژر روغتون ته زما د وړولو د کار تياري ونيسي قدم يې لا نه ؤ اخيستی چې له لاسه مې ونيوله ورته مې كړه مورې زه روغ يم د وارخطايي كومه خبره نه ده ،تاسې يوځل روژه ماته كړئ بيا ټوله كيسه درته كوم

هغه رېښه كې شوه په ځير، ځير يې زما مخ ته وكتل ويې ويل: ته رېښتيا روغ يې؟

- هو

- نو ولې داسې نا اشنا خبرې كوي؟

- ټوله كيسه درته كوم خو يو ځل روژه ماته كړئ، گنا لري

- ولې تا روژه نه ده نيولې؟ ته روژه نه ماتوي؟

- نه

- ولې؟

- هلته مې دغريبانو يوه كورنۍ په لاره كې وليده ،په وچ ډاگ پراته ؤ دومره څه نلري چې روژه پرې ماته كړي ماته په لوبښي كې څه واچوئ چې ور يې وړم زه تر هغه روژه نه ماتوم چې لومړۍ مې هغوى په روژه ماتي نه وي ليدلي ،زه هسې هم وړۍ نه يم .

- زويه له زړه سوى دې جارشمه ،خو مخكې به دې داخبره كړې وه له موږ خو دې زړه وكېښ .

- مورې ددغو خلكو په ليدو عصبي شك ته لارم د ويلو حس يې رانه اخيستی ؤ ژبې مې سم كار نه كاؤه

څو لحظې مې فکر وکړ که زما مور داسې بې وسه شي اوداسې بې
سرپنا په وچ ډاک بې شپه شي زموږ د مېرمنو سيل دلارې خلک
کوي ، زموږ د خواخوږي پر ځای د موږ د بې چارگي ننداره کوي
نو په موږ به څه تېرېږي

مورې !

دوی هم زموږ د مسلماني ورور گلوي په اړیکه له موږ سره شریک
دي زموږ کورنۍ بلل کېږي په موږ فرض دی چې درد یې خپل
درد وبولو ، ستونزه یې خپله ستونزه وبولو د ماشومانو لوږه یې خپله
لوږه وبولو ، او لاسنیوی یې وکړو

- هو زویه ته ریښتیا وایې ، که داسې ونه کړو نو بیا خو تش په نوم
مسلماني شوه ، هسې رواجي مسلماني چې د خواخوږي رنگ پکې نه
وي هیڅ مانا نه لري ، موږ هم روژه نه ماتو ، ته راشه دا تیار روژه ماتي
له دسترخوانه درته ټولوم ، دوی ته یې وروږه دوی دې وخوري
، کور کې سبزي هرڅه شته ، ستا تر راتگه به موږ بل دسترخوان
تیارکړو

له دې خبرې سره مې مور به غېږ کې ونيوله ورته مې کړه مورې ما
هم ستاله غېږې تربیه اخیستې ، ستا روزنه مې په وینه کې خپې وهي
، ته له ما ډېره زړه سوانده یې

ژر ، ژر مې د خپلې کورنۍ د روژه ماتي د دسترخوان او لوبني
راتول کړل مورمې هم راسره په پتنوسونو کې کېښودل پلار مې د
کوټې په کونج کې په جای نماز ناست ؤ د جای نماز پیڅه یې قات

کړه په ما يې غږ وکړ زويه زما برخه پرېږده زه وړی يم مور مې د هغه خبره ورغوځه کړه ماته يې ويل :

زويه تر موږ هغه نور ډيره وړي دي يو لونی هم پرینه ږدې ټول يوسه، پلار مې مسکې شو، خو نه پوهېږم چې خوله يې ولې بنګم شوه چې پاتې شو، د مور په وړاندې يې هيڅ هم ونه ويل

زه لږم د اذان نه نیم ساعت تېر شوی ؤ چې د بې وزله کورنۍ مخې ته ودرېدم د کورنۍ مشر سپين ږیری او نورو روژتيانو په وچه ډوډي د روژه ماتي شخوند واهه

ورته مې کړه وچه ډوډی مو له کومه کړه ؟ او تاسې وچه ډوډی مه خورئ ما هر څه راوړي

سپين ږيري وويل دلته يوه مکتبې جنې وه په لاره تېريده ويې ليدل چې موږ د اذان پروخت له خوړلو پرته ناست يو، هغه له لارې راتاؤ شوه زموږ په حالت يې ډېر وژول بيا يې جيب ته لاس کړ، څو روښۍ ورسره وې رايې کړې ويل يې، زما کور ډير لرې دی ، که نه کتڅ به مې درته راوړی ؤ وروڼه مې واړه دي هغه يې هم نشي راوړی، په دې روڼيو خو به وچه ډوډی وشي ژر يې درته له نانوايې راوځنلوه، په هغو روڼيو مې ډوډی راوړه روژه مو اوس ماته کړه دومره څه پېدا شول ، چې گذاره پرې وشي ، تاسې هسې تکليف وويست، ولې مو ځان په زحمت کړ، ما ورته کړه کاکا جانه!

د څه تکليف ؟

هېله کوم داسې مه وایه تاسې مسافر یاست پرمور ډیر حق لرئ هغه
ته د تسلي ورکولو تر څنگ د دسترخوان په غورولو لگیا شوم له دوی
سره د مکتبی جلی د مرستې په اړه هیله من شوم

له ځان سره مې وویل شکر چې دلته خو خواخوږي شته لا ضمېرونه
نه دي مړه ، د داسې خلکو کمی هم نشته چې د نورو خلکو د ژوند
بسیایني لپاره یې زړه تپېږي ،

ترې ومې پوښتل دا نجلی څوک وه؟

له کومه راغله ؟

راته یې کړه جلی ویل چې زه ښکلا نومېږم ، ویلې سبق وایم ، جیب
ته یې لاس کړ ټولې پیسې یې راوباسلې ویل یې اوس دغه پیسې لرم
، سبا په پوهنتون کې درته بسپنه ټولوم .

- ځان سره مې وویل زړه سوانده ځان ته غره نشي تر تا جلی هم ښه
ده ددې خیر په کار کې درڅخه مخکې شوه ، ما ورته یو وخت
ډوډۍ راوړه او هغې خپل ټول شته ورکړی دي

دسترخوان وغوړیده او د کورسپین ډیری ، نارینه ماشومان او
تورسري له دسترخوان راچارپېره شول نور ترې روان شوم

په تلو تلو کې مې د سترگو له کونجه ورته راکتل د وړو، وړو
ماشومانو او دې ژوند له هره نعمته یې برخې روژتیاوېه ډوډۍ
شخوند کتو بلا خوند کاوه

دومره لذت مې اخيست چې ډاډه وم ددغې ډوډۍ په خوړلو کې به مې نه و حس کړې ډوډۍ دوی خوړه او د مړښت احساس ما کاوه، نندارې يې تلل راته ستم کړل، ځکه خو مې ورو، ورو قدمونه اخيستل، له دې ځايه مې زړه نه کېده ځکه دلته سکون و د آرامښت فضا وه، خوند و هغه خوند چې يوازې زه يې حس کولی شم د ويلو الفاظ يې نه ونيم

چې هغه ډاډ او سکون بيان کړي دلته مې د خوند تر څنګ يوه درس هم واخيست او راته ثابته شوه چې د نورو لاسنيوی عادي کارندۍ، د وړو وړو يوازې د وړو سره مرسته نه بلکې د ځان لپاره د ډاډ او خوشيو ډک ماحول جوړول هم دي، د سرگردانيو او نارامه ژوند نه پنا ده، د سکون او پېرزوينو ډالۍ دی چې د مرسته کونکي په نصيب کېږي

له لنډ مزل وروسته کورته راوړسېدم د پلار جگ غږ مې واورېده!
ويې ويل او سخيانو ژر، ژر لاس وښوروی ډوډۍ راوړی له لوړې مو مړ کړم

د هغه له غږ سره سترخوان هوارشو او د لومړۍ روژه ماتي په ډول يې رنگيني خپله کړه

خو زما ستونې سره ورغلی و موږ وم لکه د ټولې نړۍ خواږه چې ما خوړلي وي اشتها مې نه وه

خو گولې ډوډۍ مې وخوړه له دسترخوانه پورته شوم خپل اطاق ته
لاړم، دې تندې احساس مې کاؤ ځکه چې ورځې اوږدې وې او د
گرمي موسم هم ځان ته څه ويلې

د تندې احساس مې ډېر کاؤ، د چايو پيالو مې ځان ته ډکه کړه په لنډ
وخت کې مې چای جوړ ونيانؤ

له تړاو وروسته ځملاستم، د پلسمي غم هم د انديښنې وړ ؤ، پر بالښت
مې سر کېښود د خوب پر ځای مې د ماښام کېسې سره فکر بيرته
پيوند شو، په بدل ددې چې سترگې مې پټې شي او خوب ته لاړ شم
سترگې مې په لوڅه د چت سره وگنډول شوې خيالونو مې هماغسې
د يوې بې وسه کورنۍ د ستونزو په هوارې کې موجوده وهل کله
، کله به مې ځان ته د دوی پر ځای کې قرار ورکړ ځان سره به مې
ووويل:

که چېرې زه داسې بې وسه واى زه او زما ماشومان په بې سرپنا ځای
کې مېشت واى او خلکو مو د بې وسي ننداره کولى نو په موږ به څه
تېرېدل، موږ به څومره د کمي احساس کاؤ موږ به څومره ځوريدو ؟

موږ به څومره د خپل پټ او ناموس دځوندي توب او د ستر د نه
شتون درد تېراؤه بيا به مې په دې شکر وويست د خداى ج ستاينه
به مې وکړه چې موږ په دې حالت کې نه يو، خو دغه کورنۍ هم له
موږ پردى نه راته برېښېده دوى هم زموږ دمسلمانې ورورگلوې د
اړيکو له کورنۍ څخه ؤ

ځان سره به مې ووويل که موږ د دوى درد او د دوى بې وسي خپله
بې وسي ونه گڼو بيا خو هسې دعوو کوو چې موږ مسلمانان يو

مسلمانان خو لکه یو وجود داسې دي د وجود هره برخه کې چې درد وي نورې ټولې برخې ورسره نارامه وي نو که موږ د دوی په نارامتیا، د نارامۍ احساس ونه کړو او یا هم په موږ کې د نورو د خواخوږي لپاره کوم حس شتون ونه لري نو بیا خو مو دعوه دروغجنه ده بیا خو هسې په نامه مسلمانان یو

همدې چورتونو مې په مغزو کې غځېدنه کوله خوب ته یې نه پرېښودم، ځان سره مې وویل، دغه یوه کورنۍ خو زموږ له غږېدولو سترگو تېره شوه، ومولېده، ددوی غربت د دوی ناچاري، هرڅه مو لکه د فلم پرده ننداره کړل، ډېری نورې ورته کورنۍ به د دوی په خبر، زموږ د غریبي جنگ خپلې ټولنې ریښتونۍ انځوروي، کومې چې زموږ له سترگو پنا دي دهغوی فریاد به په دې بې حسه ټولنه کې له خدایه پرته بل څوک نه اوري، هغوی به د څلورو دیوالونو تر شاه ناست وي، هغوی به د پښتني دود او عار له مخې ان د سوال کولو په طریقه هم نه پوهېږي، بس که چا څه ورکړل خوري به یې کنه نهار به کېني د خدای په هیله به ژوند تېروي.

دې سوچونو لحظه په لحظه نور هم خرابولم حل لاره راته پېچلې کېده او د موخې د لاسته راوړلو د مزل فاصله یې راته اوږدوله، تلیفون مې راواخیست، په دیوال ځوړند

ساعت ته مې وکتل پلشمي ته نیم ساعت پاتې ؤ یوه سوژه خدای ج ذهن ته راواچوله، هغې لږ هیله من کړم له ځان سره مې وویل:

د ټولنې د نوم سړی یې ،خلک حساب درباندي کوي،خلک باور د باندې لري،ولې له دغو ټولو ځانگړنو چې خدای ج درکړي گټه نه اخلي ،ايا خدای ج ته به ددې نعمتونو ځواب ويونکی نه یې؟

الله ج له خپل بنده د هر نعمت پوښتنه کوي چې د ځان او يا هم نورو لپاره دې گټه ترې اخیستې کنه؟

سوژه راپيدا شوه هغه دا چې زه بايد يو خيريه بنسټ جوړ کړم چې ددې بنسټ له لارې د ډېرو داسې بې وزلو کورنيو لاس نيوی وکړم چې د غربت په وروستي بريد کې دي د ژوند له هر نعمته بې برخې دي ،وچ مجبور دي ،ژوند ورته لکه زندان سخت شوی دی .

زه بايد داسې بنسټ جوړ کړم چې د غريبانو د تياره ژوند لپاره له ځان سره رڼاگانې ولري له دې لفظ سره مې د بنسټ نوم هم خوښ شو رڼا خيريه بنسټ مې نوم ورته کېښود هغه بنسټ چې دغربت تياره ژوند لپاره له ځان سره رڼاگانې او څراغونه لري

د لاچارو د ژوند د ښه کولو لپاره له ځان سره هيلې لري .

له دې پرېکړې وروسته ملايانو د پشلمي د راوينولو انگازې له لاسپيکرونو وباسلې

راپورته شوم له اوداسه وروسته مې دوه رکعته لمونځ وکړ،ډېرې دعاوې مې وکړې او د رب څخه مې وغوښتل چې په دې لوی او پرمسوليتنه کار کې هم توفيق راکړي او هم راسره مرسته وکړي

سهار لس بجې مې د فیسبوک له لارې پر خپل وال د رڼا خیریه
بنسټ د جوړیدو او شتون اعلان وکړ، د یادې کورنۍ لپاره مې هم د
مرستې غوښتنه وکړه

یولس بجې دومره پیسې جمه شوې چې هم ډاډتیا وړ بشپړ خوراکي
توکي او هم مو د ددوی لپاره یوه خېمه پرې واخیسته

ټول مې مازدیګر موټر کې واچول او د نوموړي بې وزله کورنۍ په
لور رهي شوم موټر مې یوه څنګ ته ودر راؤ د موټر په درېدو دغه
بې چار کورنۍ هم بګراوه شوه خو چې رانښته شوم ویې پیژندم
ټکنۍ حالت یې بیرته عادي شو ژر، ژر مې خوراکي توکي رانښته
کړل ماشومانو ته مې د وړولو وویل، خېمه مې هم د درولو لپاره
راواخیسته سپین ږيري ماما ته مې وویل:

زه د خېمې په درولو نه پوهیږم تاته یې چل درځي؟ هغه خوله
وتپوله، پرې پوه شوم چې سپی له ما هم بدتر دی نو ومې ویل
لطیفه توره کوه خپل فکر وجنګوه دهجرت په دیار کې موږ هم په
خېمو کې څه وخت اوسېدلي ؤ د هغه وخت یادښتونه مې یو څه په
ذهن کې ښکته او پورته کړل، د خېمې ډانګې مو سره یو په بل کې
ورکړې د خېمې تانونه مو پکې وتومبل، یو اړخ ته زه او بل اړخ مې
سپین ږیری ودر راؤ خیمه له ځمکې پورته شوه ماشومانو یې پیڅکې
سره کش کړې خېمې خپل د ولاړې طبعي حالت ځان ته غوره کړ

په څنګ کې تیر شوي پاڅه سړک مې د اس د نال په څېر ټکا
واوریده ځکه دوی د سړک سره نېرېدې اړولي ؤ ور ومې کتل یوه
دنګه ځوانه مېرمن زموږ په لور راروانه وه په غالب گمان پیغل

مالومېده چابک ،چابک گامونه يې زموږ په لوري راخيستل ، سپين
ږيري غږ کړ خيمه باد وهي ژر ، ژر به يې دا دکونجو ميوگي ټک
وهو، چې بېرته ږنگه نشي، زما يې هم پام بېرته خپل کار ته راواړاؤ ، يو
نڅښنه موسيکي ته ورته غږ مې واوريد .

ته هم نارينه ځان ته وايي ؟

له دې تنې دې نه شرمېږي ؟

مخ مې ورواړاؤ، هغه لارونې پېغلې باندې مې نظر ولگېده په خواکې
مې ولاړه وه

له ځان سره مې وويل :

ددې مېرمنې مخاطب څوک دی ؟

زه خو ځکه نه يم چې د لومړي ځل لپاره سره گورو، ځان مې غلې
کړ مخ مې بل لوري ته واړاؤ غلي ، غلي مې د سترگو له کنجو
وروکتل خو انجلې له ما مخ نه اړوي، خبرې يې نورې هم وغځولې

ويي ويل :

او هو تاسې خو د نن زمانې ځوانان ياست ، د مسوليت پذيري په نوم
هم څه پېژنې کنه ؟

په تا خو د مور شرمېږي هغه دې له شتونه انکار کوي

پرون ماښام چې زه دلته راغلم او دوی په وچ ډاگ پراته ؤ له مور
جانې مې وپوښتل چې له دې سپين ږيري پرته بل څوک نارينه نه
لري ؟

ویل یې نور هیڅوک هم نلرم زه څه خبره وم چې داسې زوی به لري چې ځواني ته یې کاروان اړوي او عمل یې بیا داسې دی چې ټوله کورنۍ د سړک په غاړه پرېږدي ،او دی ترې ځي په دوهمه ورځ ورته خېمه دروي

ته لږ هم د خپلې مور او دغو وړو ماشومانو او خوبندو په فکر کې نه شوې؟ تا لږ هم فکر ونه کړ چې دوی به روژه په څه شي ماتوي ؟دا ښه وه چې زما ورته پام شواو څو روفۍ مې جېب کې وې ورمې کړې ،کنه نهاره به یې شپه تېروله ،او دغه محلې به یې د قیامت په ورځ ټولو ځواب ویلې

د هغې له خبرو مې احساس مې کړه چې دنگه ځوانه پر ما داسې گمان کوي چې زه ددې کورغړی یم او دې هم زما په څېر ددې کورنۍ په حال ځوریدلې ،خفه شوې خو اوس د خپلې ځوریدو او ماته د مسولیت په ښودو خپله غوصه سړوي

له بلې خوا مې فکر وکړ چې که زه د دې کورنۍ سره د وینې شراکت نه لرم خو د مسلمانې ورورگلوي په اړیکه هم باید دومره ځان مسول وگڼم لکه دغه پیغله یې چې گمان راباندې کوي

ورته مې کړه

تاسې په حقه یاست!

ماته نوره هم په غوصه شئ

ما د دوی لکه څرنګه چې حق دی نه دی ادا کړی،د دوی په اړه ځان پر بولم

هغې راته کړه

عزr بد تر از گنا ،ناسې داسې خبرې کوی چې زما غوصه نوره هم زیاتوی ،کم ترکمه غیرت ښه شی دی

دا تورسړې ،د سړک په غاړه پرېښودل کوم افغانیت دی ،کومه پښتو ده؟کومه میړانه ده .

د نجلی خبرې سره له دې چې غوصه ناکې وې ،له درده او پیغوره ډکې وې خو په ما بدې نه لگېدې

د بې وزله کور زړې مورکی او سپین ږيري بابا هم زموږ تر منځ د جنگ ننداره کوله خو هیڅ مداخله یې نه کوله د نه مداخلې دلیل یې شاید دا ؤ چې هغوی زما په گمان فکر کاوه چې دغه مېرمن د لطیف د کور غړې ده او ورته په غوصه ده چې ددې کورنۍ په اړه دې ناغیرې کړې ده باید په لومړیو کې دې ورسره خواخوږي کړې وای ، شاید دوی فکر کاؤ چې دا د دوی کورني جنجال دی ، مداخله یې پکې مناسبه نه بلله

خو بخت مې هغه وخت بیدار شو چې میرمنې زړې مورکی په لوري خو قدمونه واخیستل او هغې ته یې په لوړ اواز وویل:

مورکی ته ملاتمه نه وې چې بیگا د دې ځوان له مورتوبه منکره شوې ،داسې زوی چې د هرچا وي باید ترې انکار وکړي

هغې زوړ پړونی چې پیڅې یې شکیدلې وې په مخ راسم کړیوه سترگه یې ترې راوباسله نجلی ته یې وویل:

لورې دا خو زما زوی نه دي.

- نو څوک دی؟

- موږ يې نه پېژنو، خو دومره پوهېږو چې د خدای ج يوه فريسته ده چې زموږ د کمک لپاره يې رالېږلې ده.

- جلی له شرمه تکه زېږه شوه، د حيا سورخي يې له رخسارونو په وريدو شوه زړې مورکۍ ته يې په حيراني وکتل بيا يې څو نور قدمونه هم دهغې په لوري واخيستل دهغې په ولي يې لاس کېښود په غلی انداز يې ورته وويل:

مورې دا ستا زوی ندی؟

- نه

- نو څوک دی؟

نه يې پېژنم

بس لکه تا غوندې يو لاروی ؤ، په موږ يې خوا بده شوه ستا له تگ وروسته يې له کوره د روژه ماتې غوړيدلې دسترخوان موږ ته راوړ، دادی اوس يې خوراکي توکي د اړتيا ټول سامان او خېمه راوړه او خپله يې دروي

د دې خبرې له اوریدو سره نجلۍ له زیاتې حیراني په خپله خوله لاس کېښود ژبه يې راوويسته بيا يې لاندې نړۍ سره شونډه له سپينو مهينو غاښو لاندې کړه نوره له شرمه دالته پاتې نه شوه خپلې بښې

يې سپکې کړې په اوچتو گامونو يې سيمه موږ ته پرېښوده زما هم لږ غوړونه ارام شول چې گوندې د انجلۍ له شره نور خلاص شوم، دې خېمې په مگويو ټکوهلومي پيل وکړ سپين ږيري اکا هم ژر، ژر ترې د خېمې پرې تاوول دې خيمې پرې لکه د رباب کش شوي تارونه په خپل مقام شول، بيخي دواړه نابله په دې وتوانيدو چې کوچيانۍ خېمه د استوگنې جوگه کړو

ما ته تر ټولو د خوښې صحنه دا وه چې د کورنۍ دوه پيغلې خورکۍ چې له شرمه يوې گوښې ته د ځان پناکولو لپاره زموږ د وروړل شويو خوراكي توکو او وړو د بوجۍ تر شا ناستې وې هغوی ته مې ورغږ کړ ومې ويل راشئ خويندو خېمې ته د ننه شئ نور د سړک د سيل بينو له سترگو پنا شوی د ننه پکې ارام وکړئ په ماشومانو مې غږ وکړ تاسې هم نور د باد او باران نه د خداي ج په فضل په امن کې شوی سوځنده لمر ته نور مه گرځئ د ننه په خېمه کې تر سيوري لاندې اوسئ

د غربت سيلۍ وهلي سپين ږيري ددې حالت په ليدو سترگې ډنډ شوې له سره يې خپل پاچ سپين گردووهلۍ پټکۍ لرې کړ مخ په قبله ودرېده او د زړه له اخلاصه يې څو د دعا جملې وويلې، په ما کې يې ډنډ وچې ننوتلې سترگې ونيوې مخاطب يې کړم

تاسې د انسانيت يوه نمونه ياست پرته له کومې تمې مو زموږ لاسنيوی وکړ

رب دې لکه ابراهيم او یونس ع په اور او اوبو کې وساته، زویه مې
مرغه شې د همخولو سر شې، عمر دې دکې مرغی شه، دېمن دې
درباندې روند او کوڼ شي

ما ورته کړه سپین ژیری کاکا لکه چې ښايې ما ستاسې حق ندی ادا
کړی زه د داسې دعاو وړ نه یم دا چې تاسې ماته زما د بیغوري سره
سره داسې دعاوې کوې دا ستاسې احسان دی چې پرما یې کوې .
د دنگې نجلۍ جنگ او بیا تېښته راپه یاد شوه، بې واکه مې وخندل
،سپینژیري کاکا چې زما خندا ولیده نو دهغه په پتري نیولو شونډو
هم مسکا خوره شوه شې سترگې یې وځلیدې رینکې شو، زموږ تر
منځ نوره د خواشیني تگر ټول شو، ټوکرند دې ورته وویل:

کاکا جانه لږ مخکې دې ولې خوله ښکم وه، په ما ډېر بد حال ؤ او
تايې ننداره کوله هغې پېغلې په ما لفظي گذارونه کول او ته ورته
چوپه خوله ولاړ وې کم تر کمه دومره خو به دې ورته ویلي ؤ چې
دا سړی زموږ د کور ندی؟

کاکا د پټکي شمله پر شونډو تیره کړه ماته یې وکتل ویې ویل:
ما باید مداخله کړې وایې خو زه هم نه پوهېدم ما فکر کاوه چې ستا
مېرمن دی او تاسې د خپل کور مامله ده نو مناسبه مې ونه بلله چې
مداخله وکړم.

ورته مې کړه هسې ټوکه مې وکړه ، ستاسې دعاوې دې رب قبولې
کړې، دا زموږ پر تاسې کوم احسان ندی، دنده مو ده ستاسې
دعاوې اصلا پر موږ احسان دی

له دوی مې خدای پاماني واخیسته دفتري کارت راسره ؤ هغه مې
ورکړ ورته مې کړه که کوم څه ته مو اړتیا وه زما ادرس او فون گڼه
پکې لیکل شوې ده ، له څو قدمه اخیستو سره مې د کور واړه او لوی

تر سترگو شول چې لاسونه يې لپه کړي ؤ او د اسمان په لوري يې
کتل، غږ مې يې نه اوریده خو پوه شوم چې له ما نه رب ته د خپل
رضایت څرگندونه کوي

له دې کم سارې او جالبې صحنې مې خوند واخیست سکون مې
احساس کړ، ډاډه شوم چې نن ورځ مې کم تر کمه په دې کې تېره
شوه چې دې یوې مجبورې کورنۍ غړي راڅخه راضي دي
نن شپه د پرون په څېر خواشینونکې نه وه ، دومره آرام وم چې له
بالښت سره د سر اېښودو سره مې سترگې ورغلې وې اودا آرامښت
مې هلته احساس کړ چې کله مې د مور د پلسمې پرلپسې غږونه
واوریدل ، په خپل ځای کې راکېناستم ، ځان سره مې وویل:

د خوارو او اړمنو لاس نیوي کې څومره خوند دي څومره آرام دی
، څومره انسان پکې د خوښۍ احساس کوي، موږ خو اصلا لاره بدله
کړې ، سکون د پیسو په راټولولو کې لټوو ، په لوړو بلډینگونو
پیدا کولو کې یې لټو، خو برعکس دا شته نور هم له انسانه آرامښت او
ډاډ اخلي ټکنۍ کوي یې لالهنده کوي یې ، د ژوند د خوښې شېبې
ترې اخلي ، سرگردانه ژوند ته یې بیايې

موږ په ریښتیا په کږه لاره روان یو ، موږ د موخو لاره بدله کړې ، موږ
دومره بد فکره شوي یو چې په اور کې یخني لټوو او په یخني کې
اور ، خو دا هرڅه ناسم دي اصلي ژوند لاره رانه بیله شوې، په بدله
لاره مو مزل پیل کړی

او دا د هوښیارو خلکو کار ندی ، هوښیار هغه دي چې د ځان په
څنگ کې نورو مسلمانانو ته هم کار وکړي، د نورو مسلمانانو د ستونزو
په حل کې هم منډه ترړه وکړي

ددې سوچونو لړۍ مې هغه وخت پرې شوه چې مور مې يوځل بيا غږ کړ لطيفه زويه ،که پلشمۍ ونه کړې ټوله ورځ به وړۍ يې،ورځ به درباندي سخته تېره شي ،هله زر کوه چې د جومات ملاصيب اذان کوي، د مور له غږ سره زه هم د ورځې له لوږې وويرېدم راپورته شوم

ژر،ژر مې اودس وکړ ،اشتها چېرې وي بس د ډوډۍ خوړلو عادت مو وکړ ترڅو، په ټکنده غرمه کې د خوړو ارمان رانشي له پلشمي وروسته مې عادت ؤ ،خوب مې نه کاؤه په ځان مې لازمه کړې وه چې يوه، يوه سپاره تلاوت به کوم ،او تر اخره د رمضان بايد کم ترکمه يوځل قران پاک ختم کړم هماغسې د پلان برابر مخته تلم

سپاره مې ختمه کړه لمونځ مې وکړاو بيا د دفتر د تلو وخت هم راوړسېده،دفترمو له کور سره دومره لرې نه ؤ له لنډ مهال وروسته د خپل مېز ترشا کېناستم

بيگني لاسنيوي خورا زيات سکون راکاؤه کله،کله به مې له ځان سره وويل:

په ټول ژوند دې د لومړي ځل لپاره د خير کار وکړ، دغه به يې پيلامه وي،له دې وروسته بايد د خير کارو ته دوام ورکړم ورسره بايد دهغو يې وزلو لاسنيوی هم وکړم چې په اطرافو کې د څلورو ديوالو ترشاه ناست دي دوی دومره د ژوند کولو نه محروم دي چې د سوال کولو په چل هم نه پوهېږي او نه يې جرئت لري

په همدې چرتونو او په ذهن کې د پریکړو په کشمکش کې وم چې دروازه مې وټکېده سر مې ورپورته کړ، د خپل وره ساتونکي په اوږده پوزه او ډنگر مخ مې نظر پریوت هغه ته خدای ج سمه د غفار خان پوزه ور په برخه کړې وه چې دفتر ته به رانه وت اول به یې پوزه رانوته وروسته به یې تنه راښکاره شوه، هغه په اساني داخل ته نه راته چې ډېر اړین کار به یې نه ؤ ورته مې کړه گلاجان اکا خیر دی ؟

- هو خیر دی

- نو بیا

— بیرون یوه د لوړ قدواله پېغله ولاړه ده ، وای لطیف زړه سواند سره مې کار دی .

- اکاجانه دلته پېغله څه کوي، زموږ دفتر خو له مېرمنو سره تړاو نه لري

- هغه ووت ، مېرمنې ته یې زما پیغام ووايه ، خو بېرته په بېړه راغی ماته یې وویل :

مېرمن ویل ، لطیف ته ووايه چې ښکلا راغلې ژر وخت راکړه چې د پوهنتون راباندې ناوخته کېږي

ورته مې کړه زه خو د ښکلا په نوم څوک نه پیژنم

گلاجان اکا بیچاره بېرته ووت ، ما د کمپیوتر سکرین روښانه کړ

دروازه بېرته خلاصه شوه، ځان سره مې وويل دا څه په بلا واوښتې د
 گلاجان دپوزې ديدن د نن لکه چې بار بار په قسمت کېږي، سر مې
 ورپورته کړ، خودا ځل گلاجان نه و په وره کې يوه جالبې صحنې زما
 د لېدو انتظار کاوه يوه دنگه هسکه پيغله ولاړه وه مخ ته مې وکتل پر
 گلابې شونډو يې مسکا خپره وه داسې برېښېده چې د شرم احساس
 کوي ځکه خو يې تورې بڼورې غټې، غټې سترگې ښکته اچولې وې
 د وره له دست گيره ې نرۍ قلمي گوتې تاو وې غوښتل يې له ما د
 ننه راتلو واورې، خو کله يې چې دا تمه پرې شوه سترگې يې په
 ډېره ستونزه راپورته کړې راته يې کړه دننه راشم

زه په څوکۍ کې سم شوم د کورنۍ ژۍ مې سره را منظمې کړې، په
 ليدو يې وارخطا ځکه شوم چې د نابله کس هغه هم ناڅاپي بيا چې
 اغيزمنه څهره هم ولري خورا سخت وي، زما ساتونکي ته مې په زړه
 کې د قهر موجونو خپې وهلې چې ما خو درته د نجلی د نه راتلو
 ويلې و ولې د راپرېښوده دده د فيل مرغ غرتم ورک کړې په
 جنجال کې يې رانښکيل کړم ناڅاپه يې يوه داسې اغيزمنه څهره راته
 ودروله چې کتل او ورسره د خبرو پيل زما د وسې نه و بې واکه مې
 وويل هو، هو راحه.

هغه راننوته او مخامخ پر يوه څوکۍ کېناسته کتابونه يې په څنگ
 کې و، پر خوا کې مېز باندې يې کېښودل له عنوانونو يې پوه شوم
 چې طبي کتابونه دي، نجلی د طب زده کړياله راته ښکاره شوه د
 کتابونو له کېښودو سره يې را وکتل مسکا يې لا د پخوا په څېر په
 شونډو کې خپانده وه راته يې کړه، پوهېږم راتگ مې درته خسته
 کن دی، ملازم ته زما د نه راتلو غږ مې دې هم واورېده

خو له مجبوري مې دغه گستاخي او سپين سترگي وکړه له بيگا راهسې د وجدان عذاب پسې راخيستې يم ،ټوله شپه مې خوب ندی کړی،له ځان سره خجالت باسم،چې ما ولې دومره ناپوهي وکړه ولې مې يو کس بې ځايه توهين کړ ،کله چې هغه صحنه راپه يادېږي چې ما پکې هغه ځوان ته سوې سپورې وويلې چې وړ يې نه ؤ بلکې هغه د تقدير وړ دی د هغه لاس د مچولو دی،ما ولې داسې گنا وکړه ،خپل دواړه موزون غوښين لاسونه يې پورته کړل مخ ته يې ونيول ځان سره يې وويل اخر ولې؟

بيا يې له مخ لاسونه لرې کړل سره ويې مروړل،سترگې يې راپورته کړې ويې ويل: زه اوس ښي ته راغلې يم ،سره د دې چې زه د ښلو نه يم خو ډاډه يم چې د خپلې لويي او هغه مهربان زړه چې ته يې لرې د هغه له کبله به مې وښي !

ما په حيراني ورته وکتل ،بيا مې ورته کړه تاسې ځای غلط کړی شاید په ما مو دبل چا گمان کړی وي،زه خو تاسې نه پيژنم

- هو ته ملامته نه يې ، ما نه پېژنې،پېژندنه خو نن سبا خورا ستونزمنه دی ،ما هم پرون ته ونه پېژندې،څومره يوې لوې تېروتنې رانه سر وخوړ،په يوه لوی انسان بدگمانه شوم ،يوه داسې کس ته مې سپکې سپورې وويلې چې زما غوندې خلک يې د پښو خاورو ته هم نشي رسېدلی،په هغه مې د بې کفايته تور ولگاوه ،هغه چاته مې د يوه بې مسوليته خطاب وکړ چې هغه د مسوليت يوه نمونه ده هغه د کارکولو يوه بېلگه ده

ورته مې کړه هيله کوم تاسې خو يو خُل ځان راوپېژنئ، زه مو نه پېرېنم؟

هغې بنکته سترگې واچولې وېې ويل ملامته نه ياست په هغه وخت ما حجاب اغوستی ؤ يوازې هلته مې مخ لوڅ کړ چې د بې وزله مورکۍ په لوري ور روانه شوم ته مې هم لېدې چې د سترگو له کنجو د راکتل، خو د سترگو له کنجو سړی کله تشخيصيږي.

هی، تاسي ته مي د خېمي درولو په وخت کې څه، څه ونه ويل:

— بيااا ته هغه مېرمن يې چې له رارسېدو سره سم دې خوله خلاصه کړه او سترگې دې وتړلې؟

— هو خو ډير خجالت باسېم، ما په ژوند کې داسې تېروتنه نه وه کړې، چېرانه يم چې داسې حماقت ولې رانه وشو؟

کم ترکمه خو لومړی ما بايد مالومات کړي وای، چې ته څوک يې؟ دلته د څه لپاره راغلی يې؟ بيا مې بايد داسې اقدام کړی وایې

ټوله شپه خپل وجدان ارام ته نه پرېښودم عذاب يې راکاؤه دعاوې مې کولې چې يا الله ژر سهارکړې چې زه ډاکس پېدا کړم او بښنه ترې وغواړم

ماورته کړه اغلې تاسې په يوې وړې تېروتنې ولې دومره نارامه ياست؟ زه هيڅ خفه شوی نه يم تاسې د څه شي بښنه غواړئ؟

بښنه خو بايد وغواړم کنه د وجدان عذاب به مې ووژني، او چې تر څو د د بښنې غږ وانه ورم، له دې ځايه نه ځم

ورته مې کړه مخکې له دې چې زما نه بسپنه وغواړې دا راته ووايه
چې زما ځای دې څنگه پېدا کړ؟

سهار وختي هغې غريبې کورنۍ ته ورغلم ورته ومې ويل: د هغه
ځوان ادرس راکړئ، بيا يې خپل دسکول ته لاس کړهغه کارت يې
راوباسه چې ما هغې کورنۍ ته د اړيکو ساتلو لپاره ورکړی ؤ ويې
ويل هغوی دغه کارت راکړ

د کارت له برکته تر تا راورسیدم

اوس مې بښي؟

— هو

نجلی ددې خبرې اوریدو سره رښکۍ شوه په سترگو کې يې د
خوښۍ نښې ښکاره شوې ، مننه يې وکړه ، خپلې خبرې يې نورې
هم وغځولې ويې ويل:

نن سبا د داسې کسانو ډېر کمی دی چې د نورو غم ور سره
وي، ستاسې احساس ، ستاسې فکر او اندیشه مې ډېره زیاته خوښه
شوه ، هېله لرم دوام ورکړئ، څوک چې د الله ج د رضا لپاره دهغه
دمخلوق په خدمت کې وي الله ج د هغوی لاسنیوی کوي او د چا
چې الله ج لاسنیوی وکړي هغوی په شاه نه راځي، د هغوی تل پاتې
بریاوې په برخه کېږي

ما له نجلی نه مننه وکړه ، ورته ومې ويل:

ددې کورنۍ په لېدومې ټکان وخوړ، هغه ټکان زما په فکر کې یوه نوې پنځونه وکړه د دوی له مرستې وروسته مې د رڼا په نوم خیریه بنسټ جوړ کړ هغه به ددا ډول کورنیو سره مرسته کوي د بې وزلو د ژوند په ښه والي کې به له دوی سره لاس وړي

د بې سرپرسته یتیمانو لپاره به د زده کړو، روغتیا او خوراکي توکو په برخه کې کار کوي

ځکه چې زموږ هیواد جنگ خپلې دی، دلته له شمار وتلې کونډې، یتیمان شتون لري او دغه بد مرغه لږی لا هم دوام لري د دوی لاسنیوی زموږ مسولیت او فریضه ده

سبا به له خیریه ورته دفتر خلاصوم او ددې بنسټ له لارې به انشاءالله د خیریه کارو ته د ژوند اصلي کار وایم.

ښکلا زما په خبرو نوره هم خوښه شوه خندنۍ څهرې یې جلوي کولې، د مخ سپین والي او سرخي یې سره یو د بل کم رنگه ولو هڅه کوله غوښتل یې په دې منظرې زما جذبات هم په خپل کنترول کې واخلي، خو زما فکر د کمپیوټر سکرین ته و، هغې ته هم نور دغه ځای کې پاتې کېدل د وخت سره زورواکي وه هغه له ځایه پورته شوه ویې ویل:

مننه چې زما وجدان دې آرام کړ، لومړی ځل دی چې دې یو چانه ښنه غواړم او د زړه له تله مې ښنه غوښتل پر ځان ستاسې حق وباله

زه د طب پوهنځي زده کړیاله یم

- هو له کتابونو دې پوه شوم

- څرنگه پوه شوې؟

- ستا په گمان له حقونو فارغ لکه چې لیک لوست نه وي زده ،هغه
زما په خبره وشمیده وارخطا یې وویل :نه ،نه ولې نه پوهیږي ! ډیر
ښه

ښه ، لومړی ساعت درس هم رانه تېر شو ،سړ کال مې وروستی کال
دی ،که ډاکتره شوم نو ژمنه کوم چې د ټول عاید نیم فیس ستاسې
بنسټ ته وقف کوم .

په ټوکه کې مې ورته وویل :ایله نیم؟

ښکلا وخندل ،د غوټی په څېر شونډې یې وغوړیدې بیا یې ژبه او
شونډې د خبرو د پاره به حرکت راوستې ورو یې ویل :

ستاسې اخلاص چې وینم ټول هم درباندي ورک نه دی!

دسکول یې راواخیست راته یې کړه زه اوس ځم سبا د خپلې
دتېروتنې او ستاسې د بښنې لمانځلو لپاره له یوې ډالۍ سره راځم

- هیله کوم تاسې دومره لویه تېروتنه نده کړې ،آخر ولې ځان
گرموی او که په ریښتیا هم ما خوشحالی نور له دې کاره تېره شه
زه به څو ورځې سخت مصروف یم ځکه چې د رڼا خیریه بنسټ لپاره
دفتر جوړوم لوازم ورته اخلم دا هرڅه وخت ته اړتیا لري او که
تاسې ما خپل کار ته پرېږدئ نو دا به مو له ماسره یوه ښېگڼه وي

ښکلا نری مسکا وکړه بیا یې وویل :

تاسې چې کله قېمتې څه ومومي نو هغه پرېږدي او خوشي کوي
يې؟

— زه پوه نشوم

— اړتيا نشته چې پوه شي، زه اوس ځم او بيا راځم ستاسې مزاحمت ته
نه راځم يوازې غواړم ستاسې په دې دروند مسوليت کې درسره لاس
ويسم

ما يې په خبرو مکس وکړ تر څو يې د خبرو په مطلب پوه شم خو
هغې نور څه ونه ويل په چوپه خوله د خپل پوهنځي په لور په
گړندويو گامونوو له دفتره وته .

پر سبا مو دفتر جوړ کړ په سر مو لويه لوحه د رڼا خيريه بنسټ
راخوړند کړه

پنج شنبه او جمعه رخصت ؤم ، دغه دوه ورځې مې نورې د بنسټ
کارو ته وقف کړې ، په نورو ورځو کې به هم کله چې له رسمي کاره
فارغ شوم نو هغه وخت به مې هم د بنسټ کارو ته ورکاؤه .

د کار په پيل کې له خورا ننگونو سره مخ شوم خلک زما د کار سره
بلد نه ؤ ، هغوی هم په حيرت کې لويديلي ؤ چې دغه سړي ددې
خواخوږي تر شا کومه پټه بلا پرته ده ، گمان به يې کاؤ چې افغانان
خو بې غرضه څه نه کوي ، چاته سنت سلام هم نه اچوي اړومرو له
خپل د زياره د ځان په گټه څه بودوي ، دغه سړي له کړنو به هم له
کاسې نيم کاسه څرگنده شي

د بنسټ د نوم له پراخېدوسره منتقیدین هم خورا زیات شول هغه چې د بخل لوړ موجوده یې په سرو کې ښکته پورته کېدل د هغوی لپاره د بنسټ کارونه د فېسبوک ښه سوزه جوړه شوې وه کله به مې چې له یتیمانو سره د مرستې کوم پوست د فېسبوک له لارې وکړنو راسه که تودیري، بس غوا به یې لنگه شوه، دوی به کمټونو ته زور ورکړ

یوه به ولیکل! تاسې څومره شهرت وړي یاست، بل به ولیکل تاسې اراده لري ځان پارلمان ته کاندید کړئ، ښه دلیل یې دادی چې تاسې مخکې ولې داسې مرستې نه کولې، یوه به ولېکل ریاکاري هم حد لري، تاسې له برید وتلې ریا کاري کوئ، که تاسې ریښتیا د بې وزلو او یتیمانو له غمه مړه یاست نو پټه مرسته وکړئ، نه دا چې فېسبوک ته یې پورته کړئ، تاسې یوازې د فېسبوک لپاره مرسته کوئ

یوه به ولېکل تاسې د ماشومانو راتلونکي تبا کوئ د مرستې پر وخت یې باید مخونه پټ وي کله به مې چې دا کار وکړ، بل به ولیکل چې تاسې د ټولو ژورنالېستيکي اصولو خلاف کار کوئ ولې د ماشومانو مخونه پټوئ .

بس په هر پوست کې به مو، سل او زر خبرې زغملې، ځېنو خو به وچې پوست کنده ښکندلې هم لیکلې وې

دا هر څه مو لوستل او له سترگو مو تېریدل، بس زغمل به مو، له دې پرته بله لاره هم نه وه راپاتې

موږ به چې هر څومره دلایل وړاندې کول چې وه وروره فېسبوک ته د مرستو پورته کول زموږ ددې مرستو د بقا، دوامدره توب او

ژوندي ساتلو لپاره لکه ساه اړين دی له همدې لارې له هېواده بهر او په داخل کې خپل افغانان وروڼه خبرېږي مرستو ته هڅېږي او هغوی چې مرستې کوي له دې لارې مطمئن کېږي چې مرستې يې مستحقو خلکو ته رسېږي خو چاته منله، د خوار ملا اذان چا نه اورېده، لکه چې دوی موږ ته غوږ نه نیوه زموږ دلایل يې نه اوریدل، موږ د دوی په نیوکو ځانونه کانه اچولي و د دوی په خبرو مو غوږونه نه گروړ خپلو مرستو ته مو دوام ورکړ

په لنډ وخت کې مو لسگونو کورونو ته مرسته ورسېده، هره مرسته به مو د فېسبوک له لارې نشروله بانکي اکونټ مو ورسره لیکه له هغې لارې به له موږ سره هم د خلکو مرستې او نغدي کومکونه کېدل، څوک به چې نېرېدې و دفتر ته به راته اونغدي مرسته به يې موږ ته سپارله. زموږ د اغېزمنو کارونو سره، سره

نیوکې نه کمېدې ورځ تربلې زیاتېدې، ځینې يې سمې هم وې د خواخوږي او د بنسټ د سرلوړې لپاره وي هغه مو په ورین تندي اخیستې ځکه پوهېدو چې دا نیوکې په ریښتیا هم د سمون لپاره دي خو زیاتره بیا د عقدو ښکار وې هغوی ته موږ په دلایلو سترې شو، ځکه چاته مو قناعت نه شو ورکولی، بالاخره دوامداره نیوکو یو څه زموږ فکر مغشوش کړ، ځکه اوږد مهالې نقد سړی په خپل کار کې گډوډوي نو کله کله به راسره فکر پیدا شو چې شاید دغه کار چې موږ يې کوو موږ ورته سمه لاره نه وي ټاکلې، شاید نیوکه کونکي په حقه وي نو که داسې وي، بیا ولې دوام ورکوو؟ ترې تېر به شو، نور به يې نه کوو، دې کشمکش زما په ذهن کې ځای وموند خو یو عادت ښه لرم کله چې د کومې داسې ستونزې سره مخ

شم چې مغز مې پرې کار نه کوي نو خدای ج ته دعا کوم چې یا
الله په دې دوه زړې کې سمه لاره راته وټاکه

ما هم دوه رکعت له مونځ وکړ بیا مې رب ته لاسونه لپه کړل دعا مې
وکړه چې یا الله ج که دغه کار مې سم پېل کړی وي نو مرسته مې
وکړه او ما ډاډه کړه چې دوام ورکړم او که سم نه وي بیا هم ماته د
خپلې لویې له مخې څرگنده کړه چې لاس ترې واخلم ولې مې
دومره لوی سرگرداني ته نا حق مخه کړې

څومره چې یو انسان په الله ج باور لري په هماغه اندازه رب هم ځان
ورته نېردي کوي

تر سبا سهاره یې زما انتظار اوږد نه کړ، خپل دفتر کې ناست وم چې
یوه نېردي خورا دینداره ملگري مې د دفتر دروازه وټکوله جمال
نومېده ، رانه وت له سترې مشې یې مخکې راته وویل:

لطیف زړه سوانده بیگا مې یو خوب درته لیدلی چې زر افغانی رانه
کړې قسم ده که یې رانه واورې ما ورته وځنډل په ډېرې وارخطايي
مې ځواب ورکړ، زرخوب رانه وایه زرگون نقد واخله

مخامخ راته کېناست او دواړه لاسونه یې زما په گونډو کېښودل د
روژې مبارکې درویشتم و

راته یې کړه د خدای ج په پاک نوم قسم کوم بیگا مې په خوب
لیدلې چې په غارې حرا کې په لمانځه ولاړ یې د روسانو پر وخت
زما یو شهید شوی ورور دې هم په ځواکې ولاړ وي او هغه ایاتونه
چې تا په لمانځه کې تلاوت کول قسم کوم چې هغه ایاتونه د قران

ما هم اوریدل راته یې کړه خوب مې دومره دقیق په ذهن کې پاتې ده چې قسم کوم په غار حرا کې مې هغه سوری هم لیده چې حضرت ابوبکر رض دې نبي کریم ص د نجات لپاره ورته پونده ایښې وه تر څو له دې سوري یې مار ونه چيچي

هغه راته کړه گوره زړه سوانده غاړې حرا عادي ځای نه دی، پر نبي کریم ص د وحې نازلیدو ځای دی، له کفارو نه د نبي کریم ص د پنا ځای دی، بیا زما د شهید ورور سره یوځای ستا په لمانځه ولاړه هم عادي مه گڼه!

د خوب اوریدو زما د وجود حالت بدل کړل، بل رقم شوم، زړه مې په ټکان شو غوښی یې راخپړ کړ بې واکه مې له سترگو په لمن کې اوبښکې پرلپسې وختیدې

خو داد ویر اوبښکې نه، بلکې دې ډیرې خوښی اوبښکې وې د خوب هرې کلیمې دالهام راکاؤه چې زما لاره ښه لاره ده، خپل کارته باید دوام ورکړم نیوکه نیونکي په سمه نه دي یوازې دوی له دې لارې خپلې عقدې سپروي، او یا هم بخل کوي نه خپله کار کولی شي او نه نور پرېږدي چې خلکو ته کار وکړي.

د خوب په اوریدو ډېر خوښ شوم له ځان سره مې په لوړ اواز وویل:

له دې وروسته مې د بنسټ کار د ژوند له بنسټیزو کارو شمارم د چا د نیوکو پروا نه لرم، که له دې وروسته د بنسټ په کارو کې څوک مې دومره تحقیر کړي چې مخته راتو کړي هم پروا یې نه لرم، ښکښل او بدې ردې خو به هیڅکله هم ما له دې کاره را ونه گرځوي

پرېکړه مې وکړه چې تر اوسه خو مې د مرسته کونکو يوازې صفت
کاؤه اوس يې لاس اوښې هم ښکلم ، چې يتيمانو ته څه ترې رابود
کړم

همدا مې د ژوند تگلاره ده اوس ، ملگري ډېر ډاډ راکړ ، بيا رانه
رخصت شو زه يوازې پاتې شوم

د جمعې مبارکه ورځ وه د بنسټ په دفتر کې پر څوکۍ ناست وم د
بنسټ لپاره مې په پاليسي او قيوداتو فکر کاؤه چې ددې مرستندويه
مرکز له لارې په کوم معيار کورنۍ د مرستې مستحقې وبولو کوم
لوايح ورته وټاکو ، د کوم معيار له مخې يې د مرستو ليست ته شامل
کړو ، په همدې فکرونو کې وم چې دروازه مې وټکېده د ننه راتلو مې
وويل:

دروازه راخلاصه شوه په يوه زړه چادري کې يوه خورکۍ راننه وته ،
ښکته او پورته مې ورته وکتل ځکه لباس هم د يو چا د ژوند کيسه
کولۍ شي د ډېرو د ژوند حالت پرې له حروفو پرته ليکل شوي
وي ، چادري دومره زړه وه چې د مخ له جاليو يې پر اطرافو کې
ډېر سوري ؤ ، د چادري پرلمنې يوه نيمه ريتاړه هم خوړند وه ، بس
نوم يې د چادري ؤ نوره دومره له کاره لويدلې وه چې د پيوندونو او
گونځو کمۍ يې نه لاره

بې وزله وگړي يوازې دپيسو کمۍ نه لري د دوی جرئت هم صلب
شوی وي ، د ځان د کمي خورا ډير احساس کوي ، هڅه کوي کومه
تېروته ونه کړي ، تر څو مقابل جانب ونه قهريري او ددوی د کمک

چانس ونه سوځي ځكه خو خواركي هڅه كوله زما په طرف ورو، ورو
قدمونه راوچت كړي، غلې، غلې خبرې يې پيل كړې راته ويې ويل:

وروړه زه دكومك لپار راغلي يم، ډېره مجبوره يم، كنه زموږ ټولنه خو
تاته مالومه ده چې دلته تورسړې په اساني له كوره نه وځي

ما هڅه وكړه خوركي ته ډاډ وركړم او په خبرو يې راولم ترې ومې
پوښتل ته كولى شي د خپلې بې وزلي او لاچارۍ كېسه وكړئ؟

- وروړه زما د ژوند كيسه څه كوي تاسې د مرستې له هغې سره څه
تړاؤ لري، د خلكو خوږ زړونو ته گوتې مه وروړه، كمك ته راغلي يم
،كه يې نه راسره كوي پر خپله لاره بيرته ځم

- خوركي هبله كوم زه ستاسې د كورنۍ د راز رابرسېره كولو لپاره له
تا دا پوښتنه نه كوم او نه له دې پوښتنو غواړم تاسې خجالتنه كړم بس
يوازې ددې لپاره چې زه ډاډه شم حق دار خلك وپېژنم د هغوى
حق بل څوك تر لاسه نه كړي، ستاسې د څو پوښتنو په ځوابولو ماته
بشپړ مالومات كېږي چې زموږ د اصولو له مخې تاسې زموږ دمرستې
وړ ياست كنه

موږ هم كومكونه په خورا سختي پېداكوو، كه غير مستحق يې رانه
ويسي نو زموږ هڅې به بې مانا شي هم به موږ ستړي يو او هم به مو
حق حقدار ته نه وي رسولى، نو هبله كوم تاسې زما پوښتنوته ځواب
وواياست

- زه عاليه نومېږم، كونډه يم مېړه مې خونخوارې جگړې رانه
واخيست، يو نارينه اوكلن زوى لرم نورې مې لورگانې دي، چې مېړه

مې ژوندی ؤ او گټه يې کوله د لیوره د سر گل وم ،زما او د اولادونو يې ډېر قدر کاؤه د مېړه له مرگ وروسته مې لیوره هم له د تولپکو اولادونو سره وشړلم ،ویل يې نور تاسې نه شم ساتلی ،زوی مې پالش کوي ،تر مابنامه چې ډېرې پیسې وگټي نو له ډېرشو افغانیو زیاتې نه وي په هغه درې ډوډی راوړي خو موږ په کور کې اته نفره یو دغه ډوډی نیمه نیمه هم نه رارسېږي ،په وچه ډوډی نه یو ماږه د اولادونو د گېډې مړولو لپاره اړه شم دغه اوه کلن زوی مې مابنام په وظیفه پسې ولېږم ،کله ،کله خوارکی دومره سترې وي چې د کوم کور ور د وظیفې راټولولو لپاره وتکوي او بهر ورته انتظار کوي نو دیوال ته ویده شوی وي ، د کورواله چې وظیفه ورته راوباسي بیرته يې راوېښ کړي او که کوم کور يې غږ نه وي اورېدلی هماغه مې زوی په انتظار ورته وېده وي کله چې ښه تیاره شي ،او زوی مې راشي نو زه پوه شم چې د کوم کور مخې ته وېده شوی دی ،بیا الیکین خان سره واخلم او کور په کور گرځم د هرې دروازې مخې ته مې خپل زوی لټوم ،چې پیدا يې کړم نو راوېښ يې کړم او کورته يې راولم

ددې کیسې عمق او درد یوازې په ویلو چاته نه مالومېږي هغسې يې نشي احساسولی ،لکه څرنگه چې د پېښې رېښتونی انځور وي ،کله چې له یوې مور خپل کوچنی یتیم ماشوم ورک شي موريې لالهانده په تیارو کې ورپسې سرگردانه کوڅه په کوڅه گرځي ،دکوڅو سبې يې له لمنې ریتارې وباسي او بیا خپل اولاد په داسې حالت کې پیدا کوي چې د پردی درگاه مخې ته د وظیفې راټولولو په حرص کې د خپلو یتیمو وروڼو او خويندو د وړي نسونو د مړولو په اراده خپل ماشوم وېده وويني ، نو په هغې مور چې څومره درد

تېرېرې په دې يوازې زه او زما په خبر بله هغه مور پوهېږي چې دا حالت پرې تېر شوی وي، نور خلک دا درد نشي محسوس کولی، او

بس

له دې هم ورهاخوا، يوه بله نه زغمېدونکې بلا مې د ژوند په مړۍ د وحشت منگولې لگولې دي، ساه مې خپک کوي، ژوند يې راته سور تنور کړی، ډېره مې خوروي، دومره درد راکوي چې د وجود د هډوکو په ماتولو کې به يې نور څوک احساس نه کړي، هغه دا چې زه يو تې خوری ماشوم لرم زما شېدې نشته په وچه ډوډۍ او د وظيفې په ډوډۍ به د مور شېدې له کومه شي؟ تي خوری زوی مې وړی دی، له بازاره د شېدو اخېستو وس نه لرم نو کله چې زما زوی د وظيفې وچه ډوډۍ راوړي هغه په بوتل کې ورته مېده کوم بوتل خوځوم چې کله هم ډوډۍ پکې ښه مېده شي نو بيا يې ماشوم ته ورکوم هغه د څلورو مياشتو ده چې کله په کور کې پوره وي او هغه ورته پکې گډه کړم هم ښه وي ماشوم يې روي خو زموږ کره پوره له کومه شي چې پوره نه وي بيا ماشوم دغه چوشک نه نيسي، له لوږې ژاړې او بدې ورځې کوي زه يې په بې وسه سترگو گورم تاسې زما دغه د درد زور نشی درک کولی خو ډاډه يم چې خدای ج مه کړه که په تاسې راشي نو تاسې به يې يو ساعت هم ونه شی زغملی، زه دعا کوم زما بې وسي، زما ستونزې د خدای ج زما د سر په دوښمن هم نه راولي، په هغه مې هم نشي پيرزو کيدای

زه مې په غږېدلو سترگو خپل اولاد گورم چې له لوږې راته چينې وهي، خو زه يې د مړولو وس نه لرم

نورې د هغې خبرې په ژړا واوښتې خو خبرې ترې پرې نه شوې
وبې ويل:

زه به ټول هغه سرمايه داران په ورځ د قيامت کې له گريوانه راوښم
چې خپله پولونه خوري، او زما حق زکات نه راکوي، زه به
د حکومت مسولين هېڅکله هم ونه ښم چې زما له حاله ځان نه
خبروي، زه به مې خپل خدای ج ته شکایت وکړم چې زما په يتيمو
ماشومانو داسې لوړې تېرېدې خو چا مې برغولی هم نه پورته
کاؤ، زما د حال پوښتنه يې نه کوله، زه به الله ج ته عريضه وکړم چې
ډېرو وسمنو نه يوازې چې زما لاس نيوی يې ونه کړلکې زما بد
وضعيت يې مسخره کړ، ما پورې يې خندل، زما خبرې يې پيسو ته د
چل بهانې ولبلې او تش لاس يې له توهين سره يوځای رخصت کړم.

زما به لاس او دهنوی پيدالانو به په ورځ د قيامت کې گريوان وي
چې ما څلور مياشتني ماشوم ته د وظيفې ډوډۍ پستوله او بيا به مې
ورکوله، د تنکيو کولمو د نه زغم او نس درد له لاسه به يې ټوله شپه
په ژړا او وينه تېره کړه، خو دوی به خپلو ماشومانو ته په سل رقمه
غذا خپل دسترخوان رنگين کړ او له دې يې انصافي سره، سره يې
ځان ته مسلمان هم وايه، اوږدې تسپې به يې اړولې خلکو ته به يې
ځان زړه سواند ورپېژاند

د خوارکۍ گيلې پر ځای وې د هغوی شکایت سم ؤ، ځکه چې په
يوه اسلامي ټولنه کې دردونه مشترک وي، مسلمانان لکه يو وجود
داسې وي، کله چې د وجود يوه برخه ناقراره وي نو ټول وجود
ورسره ناقرار وي، خو خوارکۍ چا د وجود يوه برخه نه بلله ځکه خو
يې د هغې درد هم نه محسوساوه دې هغې درد چا شریک نه باله

مجبوره وه چې خپل دردونه يوازې خپله تېرکړي، په مسلمانانو ورور
گلوې کې ستونزې شريکې وې خو هغې لاچارې په تنهائي سره
گاللې، هغې په ريښتوني ډول د اسلام سپارښتنې درک کړې وې او له
موږه مسلمانانو يې په هماغه ډول هيله درلوده خو هغې موږ او زموږ
غفلت نه و درک کړی ځکه خو يې گيلې کولې، نه پوهېده چې د
گيلو لپاره دلته غوږونه کاڼه شوي، دمسلمانې اړيکې پاللو ځواک
اوس له منځه تللی، خواخوږي کډه کړې او

دهغې خبرو زما ذهن وځاپه زما د زړه شيمه يې ختمه کړه سينه کې
مې بړاسونه په موجو شول، زړه مې نری شو، د هغې کم سارې بې
وسي زما له سترگو اوښکې وڅڅولې، تر گريوانه ورسېدې، له ژونده
ستړې موږکۍ د مايوسي او بد حالت لامل مې اول خپل ځان بيا د
وخت زيمه دارانه وبلل

ورته مې کړه خوږکۍ !

تاته موږ ملامه يو، ستاسې دې حالت کې اوسېدل زموږ د بې
پروايې له امله تر سره شوي، موږ ستاسې په هکله خپل ځان نشو
بښلی او که ځان په يو او بله بهانه وهم بښو لوی رب مو نه بښي
ستاسې د دې لاچارې پوښتنه به خامخا له موږه کوي

هغه زما په خبرو کې راولويده غوښتل يې د ژوند نورې ترخې بيان
کړې!

خو ما پرېښوده چې نورې خبرې وکړي

ورته مې کړه خوږکۍ !

نورمو مه ملامته وه ،نور له شرمه په ځمکه ننه وځم ،ويلې کېږم نور زه ستاسې د خبرو له کبله د خجالت زور نه لرم،بې پروايې هم حد لري، موږ ستاسې په اړه له بريد اوښتې ناغېږي کړې ده زه ځان ته په مسلمان ويلو خجالت باسم ،له ځان او نورو انسانانو مې کرکه راځي ته حق لرې ډېرڅه ووايې نيوکې وکړې او خپل حق وغواړې هرڅه چې ووايې کمه ده خو زه دې له هرې خبرې او پر حق پينغور سره اوبه اوبه کېږم،خيردۍ نورې خبرې مه اوږدوه ، ته دې کور ته لاړه شه، ماته مو يوازې ادرس راکړئ ،خورکۍ په ژړغوني ډول ادرس راته ووايه نوره له څوکۍ پورته شوه د شکيدلې چادري پيڅې يې سره راټولې کړې له دفتره ووته

ما هم ځنډ ونه کړ سم دستي له دفتره لاندې مارکيټ ته بنکته شوم لومړي مې ماشوم ته ترټولو بهترينې شپږ خلطې نيدو شېدې واخيستې چې هره خلطه يوه کيلوگرام وه

وروسته مې ټول هغه خوراكي توکي چې يو کور ورته اړتيا لري واخيستل

په يوه موټر کې مې واچول مورکۍ لا کورته دننه شوې نه وه د کور دروازه يې ټکوله چې مخې ته يې ودرېدم هغې زما د موټر غزا واورېده په ما يې نظر ولگېده حيرانه شوه زما خواته رانېږدې شوه بنېښه مې ورته بنکته کړه شاته يې په خوراكي توکو او شيدو سترگې ولگېدې رينکۍ شوه ،له ډيرې خوښۍ يې په وچ مخ له وړو ،وړو سترگو د چينو په څېر اوښکې رابهېدې ،د بنکته شوې بنېښې په دروازه يې ډنگر لاسونه کېښودل راته يې کړه زه خوب وينم او که دا هرڅه ريښتيا دي؟

زه ورته مسکي شوم ومي ويل څه چې وينې دا ريښتيا دي، دروازه خلاصه کړه چې د ننه خوراكي توکي کوز کړم له دې ځايه به يې وړل درته ستونزمن وي ددې خبرې سره يې وړې لور دروازه خلاصه کړه ومې ليدل چې دروازي کلفک نه درلوده په ريتاږو يې سره تړلې وه ،کورته دننه شو، مواد مې ښکته کړل ټول ماشومان ترې تاؤ شول د بورې بوجۍ په ښکته کېدو کې وشکيده يوه ماشوم وپېژنده چې په دې بوجۍ کې بوره ده لاسونه يې ترې تاؤ کړل نورو ته يې وويل دا بوره يوه نه هم نه ورکوم زه يې هم نه خورم خپل تي خوري ماشوم نوم يې ياد کړ دا ټوله هغه ته ساتو ،د ماشوم له خبرې پوه شوم چې دوی هم خپل تي خوري ورور ته ځوريدلي، خپلې ناوسي دردولي، ما يې په سر لاس کېښود ورته مې کړه نور تاسې اړ نه ياست چې دا بوره يوه نفر ته وساتي ،ټول يې خورئ کله هم چې خلاصېږي زه نوره درته راوړم، هغه گگر سر په پتري نيولو شونډو سر راپورته کړ له گوتې يې ونيولم راته يې کړه ته د حکومت سړی يې ؟ د شهيد شوي پلار ورقې مې جوړې شوې؟ نور به هره مياشت داسې شيان راته راوړئ؟

- نه زويه کاش چې دلته د شهيد قدر دومره وای چې ته يې فکر کوې دلته خو چې څوک په وطن يا هم دين مړ شي نو پرشي بيا يې څوک برغولی نه جگوي،دلته د جنگيالي قدر يوازي تر قرباني ورکولو پورې محدود وي کله چې مړ شي له نورو خاورو لاندې شي نو بيا يې ټول حقونه هم ورسره دفن شي،يتيمان يې لکه تاسې له کړاوونو ډک ژوند تېروي

هغه په ماشومانه لهجه بياپوښتنه وکړه ويې ويل نو ته څوک يې ؟

- زه ستا گناهگار يو بې احساسه انسان يم چې زما د بې پروايي له امله په تاسې معصومو ماشومانو څه ندي چې تېر شوي نه دي، هغه مې هم په خبره گنگس شو چې دغه سړي خو موږ سره کومه ناروا نه ده کړې، ولې ځان گناهگار بولي، په دې حقيقت نه پوهېده چې دلته مسلمانې ورور گلوي لا کډه نه ده کړې له يوې کوټې مې د هغه ماشوم ژړا واورېده چې کيسې يې سخت دردولی وم د هغه لپاره مې د شېدو بوتل هم له ځان سره وړی ؤ يوه خلطه مې خپرې کړه، بوتل کې مې شيدې واچولې موږ يې هڅه وکړه بوتل رانه واخلي او خپله ورته شيدې جوړې کړي خو ما پرېنه ښوده په دې پلمه مې قناعت ورکړ چې زه يې درته د جوړولو طريقه هم ښيم، خو په اصل کې مې دا ستره هيله وه چې دغه د مياشتو وړی ماشوم ته په خپله شيدې جوړې او له خپله لاسه يې موږ کړم، شيدې مې خپله جوړې کړې ماشوم مې راوغوښت غېږ کې مې کېناؤ، هغه هم لکه د کورنۍ غړی يې چې يم، غېږې ته راغی، ځير، ځير يې راته کتل، خدای ج خبر څه به يې په زړه کې تېرېدل

د بوتل تې مې خولې ته ورنېږدې کړ، هغه هم پرته له ځنډه لکه د غرمو تنده غړی پرته له وقفې ژر، ژر روده، سترگې يې په ما کې ټومبلي وې مخامخ يې راته کتل!

ځان سره مې ويل ماشومان هم پر احسان پوهېږي، له دې مسلسل ليدو د مننې اظهار کوي خو پر موږ غټانو افسوس چې له دې ځانگړتيا بې برخې يو.

دې بې وزله کورنۍ ته مې راوړي خوراكي توکي وسپارل او مورکۍ ته مې وويل:

نور، تاسې د رڼا خيريې بنسټ کورنۍ شوئ ، تاسې د دوامداره
مرستو مستحق ياست موږ به په دومداره ډول درسره مرسته کو

موړکۍ ، لومړۍ لاسونه او بيا خوله اسمان طرف ته پورته کړه ويې
ويل لومړۍ ځل دی چې زما ماشوم څوک په غېږ کې نيسي، لومړۍ
ځل دی چې څوک زما د ماشوم په سر لاس راکاږي، لومړۍ ځل دې
چې زما ماشوم په مينه تې روي، او لومړۍ ځل به وي چې زما د
ماشوم گېډه به په شيدو مېږي

تاسې زموږ غږ واوريدۀ ، رب دې ستاسې غږ واورې، د نړي ټولې
خوښۍ د ستاسې شي

تاسې لکه د اسمان فريشته رب زما ماشومانو د مرستې لپاره رالېږلي
ياست

زه نه پوهېږم له تاسې څرنگه او په کومو الفاظو مننه وکړم

زه له ډيرې خوښۍ ورته مسکۍ شوم ، ورته ومې ويل تاسې اړ نه
ياست چې له ما مننه وکړئ، مننه خو بايد زه له تاسې وکړم چې ماته
ستاسې په وسيله د يوه نیک کار د کولو موقع په لاس راغله او زما په
حساب کې د يوه وړي يتيم ماشوم د نس مړولو فرصت پيدا شو

زه له دوی راروان شوم ، په لاره کې به چې کله هم د تې خوري
وړي ماشوم د ستوني غرقا د شېدو رودلو په وخت را په ياد شوه د
هغه د معصومو شونډو خوځېدا به چې کله هم زما سترگو ته ودرېده
ډير خوند به مې حس کاوه ، داسې د سکون احساس به مې وکړ چې
څرگندول يې د حروفو په ليکلو کې نشي ځايدای

د مورکي د زړه له اخلاصه دعاو يادښت هم بلا کيف کاؤه له

خان سره به په فکر کې بوخت شوم اصلي د ژوند خوندونه خو دلته دي، د غريبانو لاسنيوی څومره خوند لري، هسې خلک خوندونه په نورو شيانو کې لټوي، دوی په اصل کې لاره بدله کړې، د خوندونو سرچينه ترې بې درکه شوې په همدې خوږو سوچونو کې تر دفتره ورسېدم

تر مابښامه دفتر کې کېناستم بيا کورته لاړم، د ماخوستن بسترې ته له تلو سره سم ویده شوی وم

د شپې به مخکې سم خوب نه راته، سرگردانه او سطحی خوب به مې کاؤه نیم به وین او نیم به ویده پروت وم، خو د نن شپې خوب د نورو شپو سره نه شوی پرتله کېدای، نن شپه لکه د ناوې خوب له ټولو مزاحمتونو خالي ؤ

سهار شو لکه څرنګه چې جمعه وه نو د بنسټ دفتر ته لاړم

هلته مې لا نیم ساعت نه و تېر شوی، چې دروازه مې ټک، ټک شوه د ننه راتلو مې ورته وویل

د بنگړیو شور مې تر غوږو شو، د وره په لوري مې وکتل، ښکلا مې مخې ته ولاړه وه

لکه چې مسکا يې د خلقت لویه ځانګړتیا وي، وېره ټنډه او نری سرې شونډې يې سره بیرته وې، تر مېنځ يې ښکلي مهین غاښونه

ښکاریدل، له شرمه یې د مخ په سپینوالي کې د سورخو څرکونه هم له ورايه څرگندیدل، غوښتل یې له مانه د خپل ځان په اړه څه واورې، خو ما هېڅ هم ونه ویل د هغې په خبر مې هرڅه په چوپه خوله ننداره کول، د هغې تمه زما د خبرو له پیلولو وشکېده، ځکه خو اړه شوه په خپله یې پیل کړي او د دفتر چوپتیا په خپلو خبرو ماته کړي راته یې کړه ولې ښه راغلاست راته نه وایې؟

زه پوهېدم او احساس کوله مې چې هغه له ما نه د ډیر څه تمه لري او په دې باوري شوې چې زما ښکلا او وړتیا په انداز باید زما درناوی وکړي، خو ما یې د جذباتو د کمولو په پار نوره هم چوپتیا غوره کړه .

د هغې حوصله تمامه شوه راته یې کړه دلته د ژوندي سرو په نوم څوک شته چې ماته د نه او یا هم هو ځواب را کړي ؟

خدای ج شته زه هم ځوان وم او د ځواني غرور مې لاره د هغې دغې وینا جذباتي کړم پرته له فکر ه مې ځواب ورکړ

دلته ژوندي سري شته خو زه نه پوهېږم د کومې ریشتي له امله درته ښه راغلاست ووايم، که ستاسې ځواب نه وي نو هیله کوم تاسې زما سره د شته بریدونو ماتولو هڅه مه کوئ

هغې پرته له دې چې زما په خبر عکس العمل وښي یا ټنډه تروه کړي، ویې خندل، له خندي سره زموږ دواړو د غرور د موجونو چې یو څه ټکنی شوې، د هغې هم له شرمه د مخ په سپین والي سرخي برلاسي شوه

خو وار يې خطا نه شو خپلې خبرې يې وغځولې وېې ويل تاسې په حقه ياست ،ما غلطې وکړه زه او ته سره بلد شوی نه يو،ځانته حيرانه شوم چې ولې تل ستاسې په ليدو بې واکه کېږم ،او هغه څه مې له خولې وځي چې بايد ونه وځي،خو يوشی چې څرگند دی ،هغه دا چې ځينې خلک داسې وي چې کالونه ،کالونه به ور سره واوسېږي،خو دهغوی سره به دې بلدتيا احساس ونه کړي ،خو ځينې بيا په يو وار ليدو داسې درته ايسېږي لکه کالونه،کالونه دې چې ورسره گډ ژوند کړی وي.

ما يې خبره ور پرې کړه ورته مې کړه ايا ستاسې ددې تبصرې ويلو په تړاؤ پوهېدای شم؟

— پرته له تړاوه ژبه کله د زړه له حسه په حرکت راځي

— زه پوه نه شوم؟

- اوس يې وخت نه دی،نور يې دسکول له اوږې رابښکته کړ د خپلې څوکۍ مخته مېز باندې يې کېښوده لومړی يې نغدې پيسې راوباسلې ،ويې گڼلې پوره اته زره افغانۍ وې، بيا يې خپلو غوږو ته دواړه سپين غوښين لاسونه چې نری ،نری گوتې يې د طبيعت د توازن بيلگې وې پورته کړل، د غوږواليو په راخلاصولو يې پېل وکړ

زه نه پوهېدم چې هغه دا کار د څه لپاره کوي،دواړه غوږوالی يې راوباسلې او د مېز په سر يې د نغدو پيسو سره کېښودې

سر يې راپورته کړ غټې بڼورې سترگې يې په ما کې ونيوې راته يې کړه هر انسان به خپله وس پر وي کنه ؟

- هو

- برگ سبز تحفه يې دروېش دا وړه ډالۍ زما له خوا ومنه

زه يې په دې خبره وارخطا کړم له ځان سر مې وويل، دا مېرمن له ما څه غواړي، ماته د څه لپاره ډالۍ راكوي هغه له ځايه پورته شو ه غوښتل يې چې نوره لاړه شي ماورته كړه اغلې ښكلا دا تاسې څه كوي؟ زه نه پوهېږم ستاسې ليونتوبونه يو په بل پسې زياتېږي، تاسې ما ته ډالۍ د څه لپاره راكوي زه خو كوم غريب نه يم بيا تاسې په دې كار سره زما سپكاوي هم كوي، تاسې ماته غوړوالۍ هم كېښودې زه ددې نه څه مطلب واخلم زما له غوړ واليو سره څه ؟

كه تاسې ماته له دې لارې د توهين پيغام راكوي، چې زه بايد غوړ والۍ وكاروم، ايا پوښتي شم چې دا كار د څه لپاره كوي؟

ښكلا په لومړي ځل زما د خبرو په اورېدو سره د لوړ قد په تنه راماته شوه په كپس، كپس يې وخندل، خدا دومره زوروره وه چې يوه او بل اړخ ته مې د ورسو له ښيښو وكتل چې كه چا هم اوريدلې وي نو يې تهغه به مې پرينه ږدي خود خداى ج شكر چې نېردي څوك نه ؤ

هغه زما په وارخطايي پوه شوه، له خدا سره سپينه څلېده، سپين لاسونه يې وسرويل، راته يې كړه لطيفه گله !

دا شيان ستا لپاره نه دي، مه وارخطا كېږه دا مې د بنسټ سره د مرستې لپاره راوړي او تا ته يې تسليموم

ته پوهېږې دا پيسې مې له كومه كړې ؟

— نه

— دا مې نن له پلارجان نه د اختر کاليو لپاره واخيستې، خو زه سر کال اختر ته کالي نه کوم زما په دې پيسو يتميانو ته جامې راوښه غوړوالۍ مې ځکه درکړې چې دا پيسې لږ راته ښکار شوې هغه د سرو دي ورته خرڅې يې کړه کم تر کمه چې په دې اختر کې يو پنځه يتيمان هم په جامو پټ کړو وجدان به مو ارام وي

د ښکلا خبرو سره ارام شوم هغه ويره چې مې درلوده بېرته خاموشه شوه، ما هم په دې برخه کې له خبرو سره دلچسپي پېداکړه ورته ومې ويل:

نو ستاسې غوړونه به همداسې خالي وي

— نه

— نورې لرې؟

— نه

— نوبيا؟

— ته به نورې راته واخلي کنه؟

— دې خبرې زما حالت بيا د ناقراري خواته بوته

ورته ومې ويل: تاسې په خبرو کې خپل حدونه وپيژنئ، ما سره داسې خبرې نشئ کولی زه که تاسې ته دا ډول سپارښتنه کوم هم ځان راته سم نه برېښي، ځکه تاسې په يوه لوړې څانگې کې زده کړې

کوی، له ما مو سوبه پورته ده، هیله کوم موږ باید د خپلو خبرو اداډ
مراعت کړو

ښکلا خورا ځیرکه پیغله وه هرڅه یې دقیق څېړل، خو دلته یې بښه
وښویده ، زما له دې روې نه یې زما د بې جرئتي مانا واخیسته ، هغه
پوه شوه چې سړی د وړتیا و تر څنگ د بې جرئتي کمزوري هم
لري، زما پر دې کار یې د تمسخر مسکا وکړه، خو د خپلې مسکا د پټولو
په پار یې خپل لاس خولې ته ویوږ له شرمه یې د خولې پټولو
لپاره خپل د رغوي شاه له شونډو سره وصل کړه بیا یې وویل:

یوه پوښتنه وکړم؟

- هو

زما دې ستاسې هغه همت او هوډ ته سلام وي ، چې د غریبانو د
مبارزې لپاره یې پر خپل پاک زړه کې لری، خو ایا پوښتی شم چې
کله هم ماسره خبرې کوی ، یو ډول ستاسې بې جرئتي حس کوم
همداسې نده ؟!

- زه جرئت لرم داسې جرئت چې کم خلک یې لري، خو له پردیو
مېرمنو سره نه ، ستاسې حس پر ځای دی ، غلط ندی، ماته راکړل
شوې تربیه همدا ښونه راکوي .

پر هغې زما خبره ښه ونه لگېده ، له اوریدو سره ودرېده د سر په
خوځولو یې زما د خبرو سره د موافقې پیغام راکړ

هغې ځان وتلو ته برابر کړ چې د دفتر دروازه مې یوه بل کس
وتکوله خو مخکې له دې چې ورته د راتلو ووايم دننه مېرمن مخامخ

راته ودرېده راته يې کړه اجازه ده ما ورته وخندل بيا مې ورته
وويل: اوس اجازې ته بيخي اړتيا نشته تياره راتنه وتلې يې

له دې خبرې سره، مېرمنې شاته وکتل دناستي پرڅوکۍ يې سترگې
ولگېدې په هغې کېناسته، د خپل سترې ژوند د کېسې په پيل کولو
يې ژبه پرانيسته .

زه کونډه يم ماشومان مې پالاش کوي، ژوند مې ډېر سترې
دى، دومره سترې چې کله، کله په دې پراخه نړۍ کې راته د دمې
ځاى هم نه ښکاري، بس هغه بله نړۍ ته په پنا سره د خپلې ستړيا
ارمانجنه شم

خو موږ مسلمانان يو په دې سوچ له خپلې پرېکړې واورم چې دغه
نړۍ خومو هسې هم برباد ده، د ځان وژنې په وزله به مې هغه نړۍ
هم خرابه کړم

ورته مې کړه خورکۍ مه مايوسه کېږه مايوسي عذاب دى، مايوسي
دمسلمان ځانگړنه نده دانړۍ د ازمايښتونو نړۍ ده، موږ ته ښايي
چې د رب ټولو بدو حالاتو کې زغم ولرو، هغه لوى ذات ته صبر وکړو
او له هغه مهربانه ذاته زموږ دستونزو بدله په اخېرت کې وغواړو

يوازې موږ په ستونزو کې نه يو، له موږ مخکې لوى، لوى شخصيتونه
رب په ازمايښتونو کې اچولي، لوږې او تندې يې پرې راوستې
دي، خو هغوى د صبر او زغم نه کار اخيستی د خداى ج په ازمايښتونو
کې بريالي شوي دي، او بيا تر بريا وروسته د رب په بې شميره
نعمتونو کې پټ شوي دي

خورکۍ په ژړا شوه ،راته يې کړه وروره !زما نوره د زغم کاسه ډکه شوې ،زه يې نورشم زغملى ،زه نوره د خپلو يتيمو ماشومانو د لوړې او فرياد چغې نشم اورېدلى

د هغوى په مخونوکې سپيره والى مې وژني ،غربت خو په هر چا راځي خو زما بيا نفس باسي ،زما هډوکي ماتوي ،زما د زړه مراندې شکوي ،له دې سره سلگۍ غبرگې شوې د ښکلا سلگۍ مې هم تر غوږو راوړسېدې ما هغې ته وکتل خو هغې له شرمه د خپلو اوښکو پاکولو هڅه وکړه دواړه لاسونه يې مخ پورې وصل کړل له نړيو گوتو يې اوښکې رابهر شوې ،له دسکوله يې دسمال راوکښى او د اوښکو په پاکولو مشغوله شوه

ما خورکۍ ته وويل :که ويل مو نه خوړوي ،تاسې کولى شئ د خپلو ستونزو يوه بېلگه راته ووايې ؟

هغې وويل :ژوند مې له دومره ستونزو ډک دى چې بيانول يې کالونه ،کالونه نيسي ،کتابونه پرې ډکېږي ،د نن سهار کيسه درته کوم

سهار وختي پورته شوم له لمانځه وروسته دسترخوان ته ورغلم د بېگانۍ راټولې شوې وظيفې خو ټوکه پکې پراته ؤ ،ماشومان مې پالش کوي نو ومې ويل زه به چاى ورته وکړم ،چې وختي خپل پالش پسې لاړشي ،د نغري طرف ته لاړم په تلو کې رايايد شوه چې موږ خو لرگي نه لرو نغري ته ورسېدم بېگانۍ مې يوه زوى ، د لرگي دوه ټوټې پيدا کړې او کور ته راوړوې وې ، خو لوندې وې ،چاى جوش مې په انغري کېښود ،د اور دبلولو هڅه مې وکړه اور نه بلېده ،ځکه چې د لرگي ټوټې لمدې وې ،دغو لرگيو ته مې دومره د

خولې پوکۍ کړې چې لرگي ايره شوو خو لمبه يې ونه کړه اوبه جوش نه شوې زما سترگې هم له اير و ډکې شوې له ډېرو اوبسکو مې سترگې نورې نشوې خلاصولې ، هيله مې وه چې ماشومان بايد نهار له کوره ونه وځي، خو زما دهيلو خلاف کار وشو له نغري ناهيلې راپورته شوم، چای جوش مې هلته پرېښود، ځان سره مې وويل:

دومره غريبه شوې يم چې د يوه کوچني چای جوش د اېښولو وس هم راسره نشته سترگې مې د لوگيو دلاسه خوږېدې ، خو بې واکه مې پرې نورو اوبسکو هم دې وسې باران وکړ ، لاس مې نه شو وروړلې ځکه چې درد منې وې د اير و بڅرکو پرارژلې وې ماشومانو ته مې هم نشو ويلې چې زه دومره ناوسه شوم چې چای جوش مې ونشو اېښولی، مخامخ ورته ودرېدم ومې ليدل چې د هغوی له ما ډيره تلوسه وه چې چای وڅکي ، خو زما په خبره کې دوی دا هرڅه ننداره کول، زما له ويلو پرته پوه شول چې موږ د غربت د وروستي بريد ژوندي سري يو، ځکه خو يې د بوتونو رنگولو شخولي اوږو ته واچول او لاړل بهر په خپل کار پسې ووتل

زما بې سرپرسته ، بې پلاره يتيم ماشومان په نهار رانه له کوره ووتل، او هر څه ما په غږېدلو سترگو کتل، هغه درد چې نن ما د يوې مور په صفت وزغامه ، او دې بې وسې دې وروستي حد کې چې زما په زړه څه تېر شول ، ددې درد الفاظ به ويلو کې اسان دي خو عادي ندي ؟

ددې تېرول شايد تېرې هم ونه شي زغملى

مېرمن بيا په ژړا شوه پر مخ يې اوښکو لارې جوړې کړې راته يې
کړه !تاسې خو لحظې فکر وکړئ چې زما د اولادونو پرځای ستاسې
اولادونه دې حالت ته رسېدلي دي؟ ستاسې په نه شتون کې ستاسې
د مېرمنې او اولادونو دا حال دی

څه احساس به وکړئ؟

له دې سره د ښکلا، ژړا هم په زوره شوه، زما هم زړه د تېرې نه ؤ
سترگې مې لمدې شوې

ښکلا له ځايه پاڅېده ،ماته يې مخ راواړاوه ،ويې ويل :

زړه سوانده زه نوره ددې خبرو اورېدو تاب نه لرم،زه ځم، کاشکې
قيامت راشي او ټول په يو ځل له دې ويرجنې نړۍ وکوچېږو،له
دې دردونو خلاص شو

ما ورته کړه داسې ژر به نه مايوسه کېږو،او نه ژوند داسې اسانه دی
چې زموږ د هيلو برابر دې تل روان اوسي،هغې زما خبرې اوريدې
خو په وتو کې يې بېرته مخ راواړاوه ويې ويل سمه ده ،خو هيله
کوم،خپلې دې سپېڅلي مبارزې ته دوام ورکړئ، ددې خلکو
لاسنیوی پرېنه ږدئ،ددې بې چاره خلکو غږ له تاسې پرته بل
هېڅوک هم نه اوري،دلته د مسولينو او مالدارو خلکو غوږونه کاڼه
دي،زړونه يې له تېرو جوړ دي ،په هغوی کې سيله رحمي نشته ،
اوس د سيمې د ډېرو غريبانو هيلې تاسې ته دي اوتاسې په دې کار
کې يوازې نه ياست زه هم لکه د سيوري په ډول درسره يم

او تر ټولو دا چې په دې لاره کې خدای ج درسره دی، دهغه مرسته درسره دی، خدای ج د دې بیچاره گانو د مرستې لپاره تاسې غوره کړي یاست تاسې ددې وگړو بهترین کس یاست، هیڅکله هم همت ونه بایلئ، ستاسې دغه پاکه لاره د هرچا په نصیب کېدای نشي دا لورینه رب یوازې به ټاکړي، او بس

ښکلا په بېړه صحنه ترک کړه، ځکه چې ددې بې چاره خوږکی د خبرو تاب د هرچا د وس خبره نه وه

خوږکی ته مې وویل:

ماته دا مه وایه چې څو لحظې زما په ځای کې د خپلې کورنۍ ته قرار ورکړه، ستاسې له ویلو پرته زه د تل لپاره داسې احساس کوم چېرې چې غریبه خوږکی وگورم لومړی فکر کوم چې که ددې پرځای زما سکه خوږکی دومره بیچاره شي نو ماته به څومره سخته وي

د دردونو اوښکې هم جالبې وي لکه سیندونه بهیږي د کونډې خوږکی اوښکو هم پای نه درلوده پر مخ یې شل ځایه راتلې ورنېږدې شوم هغې ته مې د اوښکو پاکولو کاغز ورکړ ورته مې کړه اوښکې دپاکې کړه ته نوره د خپلو ستونزو په وړاندې یوازې نه یې ستاسې دا مخامخ ورور دې هم درسره دی، زه دسیوري په ډول ستا ملتیا کوم ستا ستونزو ته به له تا مخکې لومړی زه ولاړ یم

هغې د دعاو لپاره لاسونه لپه کړل، ترې وامې وریدل چې ویل یې خدای ج د د همخولو سر کړه، الله پاک دې د نړۍ ټولې خوشحالیانې درپه برخه کړي

ما ورته کړه د کور ادرس مور راکړئ ماشومان دې هم له پالښه راوغواړه، انشاءالله که خدای ج غوښتي وي نن ماسپښین زما د راتلو انتظار کوی، خورکې د ټیکري پیڅه راوښووه د سترگو پر خوا او شاه یې راتېره کړه لږ خپل طبعي حالت ته راغله ستونی یې هم د عادي خبرو لپاره چمتو شو، ویې ویل زه ډېرو خلکو د کومک په تمه کړی یم ډېرې درگاوې مې ټکولې هغوی هم په دې بهانه رخصت کړې او له ځانه پنا کړې یم ایا ته په ریښتیا نن ماسپښین زموږ لاسنيوي ته راځې

ما ورته وخنډل ورته مې کړه خورې که مې پر وجود کې ساه وه نو زما ژمنه، ژمنه ده ده انشاءالله چې نن ماسپښین به مې د خپل کور په مخ کې وگورې

هغه مې ډاډه کړه او بیا مې رخصت کړه، د بیچاره مېرمن له تلو سره سم زه هم لاس په کار شوم د لرگیو هدې ته لاړم یو موټر لرگي مې واخیستل، ورسره مې اړین ټول خوراکی توکي هم واخیستل، موټر کې مې ځای پر ځای کړل د دې بیچارگۍ په لوري موحرکت وکړ زه د کور نازولۍ یم خپل کورته مې هم کله لرگي نه دي اخیستي دا باربه نورو اچوم، خو کونډې خورکې ته مې په خپل لاس لرگي ښکته کړل څو ځایه مې د لرگیو له تېرو څوکو سره د لاسو پوستکۍ لاړ او د وینو سرو خطونو پرې اوږدې کرښې جوړې کړې

هغو دردونو هم خوند کاوه چې لرگیو مې لاس ټپي کول

دا مې هیله وه چې په نهاره له کور وتلیو ماشومانوته په خپل لاس چای وکړم او دوی پرې راتول کړم یو ځای ورسر چای وڅکم

خداى ج مې همدا هيله پوره كړه د نغري خواكې يو تور چاى
جوش ايښى ؤ راوامي خيست، د لاس له وروړلو سره مې خپل لاس
ولېده چې توره د سكروليكه پرې رسم شوې وه اور بلول هم راته
اسان نه ؤ خو بخت مې په دې بيدار ؤ چې په لرگيوكې مې ښه ډېر
چراغ اخيستی ؤ د اورلگيت خلي په وروړلو سره مې اور بل كړ لږ
انتظار مو ورته وويست يتيمانو هم راسره د نغري گرد چاپيره دايره
جوړه كړې وه يو وخت گورم يو يتيم بل چوخ كړ زما د پوزې
ندارې ته يې وهڅاؤ ما هم دوى د سترگو له كونجو خاړل هغه چې
زما پوزه باندې نظر پريوت ويې خندل ،ورته ومې ويل ولې خاندې
زمریه، هغه بل يې خبره ونه شوه زغملی وايئ د پوزې سر دي په
سكرو تك تور كړى له جيبه مې اينه راوويسته په ريښتيا هم پوزې
مې د تورو سكرو يوه نقشه لرله، كوم خل رانه تور لاس د پوزې گرولو
لپاره پورته شوى ؤ زر، ژرمې له جيبه دسمال راوويست پوزه مې پاكه
كړه نورې نو اوبه هم وخوتيدې په خپل لاس مې چاى دم
كړ، يتيمان مې پرې راټول كړل او يو ځاى مو چاى وخوړ

خلک خوند په پاچاهي کې لټوي، څوک يې په لوړو ماڼيو کې
لټوي ،او څوک يې هم د خپلې معشوقې په ښكلي مخ کتوکې
لټوي، خو زما په نظر دا ټول تېروتي دي

ريښتونی خوند د داسې بې سرپرسته کورنيو په لاس نيوي کې دي
،چې له خدايه ج پرته بل څوک نه لري، ما چې له دې منظرې کوم
خوند اخيسته او کوم سکون مې احساساؤ ،حروف يې له ليکلو او ژبه
يې له ويلو عاجزه ده ، دوى ته مې وروړي توکي تسليم کړل وړو
،او زړو د دعاؤ وريښمين غونډاري راپيرزو کول ،خورکى رامخکې

شوه راته يې کړه، تورې خاورې واخلي او په لاس کې د سره زر شه، خدای د د ځوانې په خوږو موږکړه له موږ سره خو له دعاؤ پرته بل هيڅ هم نشته چې ددې نيکي په بل کې يې درکړم

ماورته وويل: خورکۍ ستاسې لاسنيوی زما دنده اومسوليت دی، په دې لاسنيوي کې زما ډېره ونډه نشته زه ستاسې سره ددې مرستې يو اسان چاری يم ،اصلي هيروگان خو هغه خلک دي چې زموږ د بنسټ سره مرسته کوي نغدې پيسې ورکوي او زموږ مالي ملاتړ کوي تر ما هم هغوی ډېر د دعاؤ حقداره دي هغوي ته دعا وکړه

هغه د قبلې په طرف ودرېده لاسونه يې لپه کړل ويې ويل ربه هغوی ته هم يوه روپۍ په دنيا او اخيرت په يو ميلون عوضونو بدله کړې رب د له هرې بلا او مصيبتو وساتي، خدای ج د په زړه کې حاجتونه پوره کړي مايې هم په دعاؤ امين ويلې ځکه چې ددوی له برکته ماته هم دعاوې کېدې

نور مې له دوی رخصت واخيست د لمرسترگې خپله روښنايي تته کړې وه له جگو، جگو غرونو يې لا وړانگې نه وې ټولې کړې، نېږدې يو جومات باندې مې سترگې ولگېدې ژر، ژر مې اودس او لمونځ وکړل ،بيا د کور په لور رهي شوم، بڼه په خوند ستړی ؤم ددې کورنۍ په لاسنيوي سره دومره خوښ وم چې پردې ستړيا بند او خلاص نه وم

کور ته لاړم د ډوډۍ او لمانځه وروسته مې د خوب وخت راوړسېده خو

له وړکوني مې د خوب کولو عادت خراب ؤ، داسې به ويده کېدم چې چندان ښه به مې پرې نه کېده، سطحي به ويده شوم خوکله به چې راوین شوم د خوب گټه به نه وه، د آرام احساس مې نه کاوه، لکه چې هېڅ خوب مې نه وي کړی، خو زما په خوب کې یو انقلاب راغی بالبت ته له تلو وروسته لکه تېره چې ډنډ ته واچوې زه هم په خوب کې غرق شوم، سهار لمانځه ته په څو غږو راوین کړل شوم، له دې مخکې به مې هم خوب کاوه او هم به مې د خوااوشاه خلکو خبرې اورېدې .

خو بیگاه شپه داسې نه ؤم

لکه د ناوې لومړشپه چې قسمت ماته ډالۍ کړې وي، خورا ارامه له خوبه پورته شوم

پرېکړه مې دا وه چې نن ورځ هم باید زه د بنسټ په دفتر کې تېره کړم ځکه چې زما د رسمي دندې پنځ شنبه او جمعه رخصتي درلوده

دفتر ته په ډیر شوق لاړم، له رسمي دندې مې دلته اوس تلوسه زیاته وه د بنسټ کار اوس راته کار نه بلکې یو عشق احساسېده، له زړه مې غوښتل دلته کار وکړم

دفتر کې کیناستم د بنسټ د مرستو جلبولوپه پار مې فېسبوک کې یو پوست وکړ دې یوې بې سرپرسته یتیمې کورنۍ انځور مې پورته کړ ومې لیکل : له خدای ج پرته بل څوک نلري . نور مې فېسبوک بند کړ، د بنسټ د پیسو پېداکولو لپاره مې دومره سوچ نه کاوه ځکه باور مې درلوده چې دا د الله ج کار دی او هغه

خپل کارونه خپله کوي هغه يې انجامولو ته خپله لارې خلاصوي ،
 سوچ مې ټول په دې کې ؤ چې څرنگه خپل زړه سم کړم له ریا،
 ځان ښودنې او انساني غرور څخه يې پاک وساتم، ځکه الله زما زړه
 ته گوري د هغه هر ظربان او پکې احساس ته گوري او هغه زما زړه
 وينې چې د رب ج لپاره څومره مينه پکې پرته ده لوی رب پوهېږي
 چې د غريبانو په لاسنيوی کې يې زما رضا څومره په فکر کې نغښتې
 ده ، کله چې زما زړه ددې کار لپاره له ناپاکيو رب خالي ووينې نو
 بيا ټول امکانات د الله ج دي د خلکو زړونه هم دالله ج سره وصل
 دي که زما زړه پاک او سوچه وي او اراده مې سپېڅلې وي نو
 امکانات بيا خپله رب پيدا کوي .

تل به مې رب ته دعاې کولې چې اې د زړونو واکمن ربه زه انسان
 يم نیمگړی يم، خامخا له تېروتنو خالي نه يم يا ربه ته زما نیمگړتياوې
 راسمې کړې زما زړه پاک کړې ،شونډې مې په همدې دعاو
 خوځولې چې د دفتر له بښنې مې يو ملگری ولېده، زما په لوری
 راروان ؤ

راغی له سترې مشې وروسته ې راته وویل:

ښه د پیسو په چل پوهېږې؟ ومې ویل څنگه ؟

- د پسو لاسته راوړلو سختې لارې چارې درته مالومې دي

- باور وکړه نه پوهېږم چې ستاسې مطلب څه ده؟

- بس د خلکو پیسې دي درته رادرومی نیمې نمایشې لگوې اونیمې
 جیب کې واچوې .

ورته ومې خندل، مال وروره هېڅ کله به دومره ظالم نشم چې د يوه
بې سرپرسته يتيم ماشوم د خولې گوله ستنه کړم او خپل زوی ته بې
ورکړم، هغه هم هغه زوی ته چې مړشم باور مې د نن زمانې په
اولادونو نه راځي چې يوه اونۍ وروسته له مرگه دعا هم راته وکړي
،زه دومره کمعل سوداگر نه يم چې داسې احمقانه سودا وکړم ،زما
سودا له رب سره ده،زه يوازې د خپل رب نه ددې کړنو عوضونه
غواړم او بس

زما په خبره د سړي ټنډه گونځې شوه ،خدای خبر چې په زړه کې
يې څه تېرېدل خو دومره پوه شوم چې په خپله خبره پېښمانه
ښکارېده ،د شرم احساس يې کاؤ لنډ مهال وروسته يې خدای پاماني
واخيسته دده له وتو سره مې ټليفون وشرنگېده ،يو نړی خو بلد غږ
مې تر غوږو شو راته وويل شول :

يونا بللی ميلمه منې

— تاسې څوک؟

- ستا عاشقه

- لطفا د خبرو د چلند اداب مراعت کړئ،څوک ياست؟

ټليفون پرې شوه ، څو لحظې مې ذهن ددې کس په پېژنگلوی کې
مصروف شو،فکري مشغولتيا مې هغه مهال پرې شوه چې د دروازې
ټک ،ټک مې واورېده

مخ مې ورواړاؤ دطب زده کړياله ښکلا مې په دروازه کې په خنده
رويه څهره ولاړه وه زما په سترگو کې يې سترگې په دې تمه ونيوې

چې ښه راغلاست ورته ووايم او د هغې راتگ ماته له خوښي ډک
واوسي

ما د هغې د تمې خلاف ورته وويل:

اوس تاسې په تليفون كې د خلكو مزاحمت هم زده كړې؟

هغې وخندل راته يې وويل:

ټولې خبرې دلته د وره په خوله كې راته كوي كه د راتلو هم راته
وايې ورته مې كړه مهرباني وكړئ .

- ته زما په تليفون خفه شوې ؟

- هو نو

- ولې؟

- ځكه چې تاسې تركستان ته روان ياست او ټيكنټ مو د عربستان
كړی

- زه پوه نشوم؟

- اغلې ښكلا دغه دفتر د غربيانو د لاسنيوي دفتر دی ، د يتيمانو د
ستونزو د هوارې لپاره جوړ شوی دی ،دلته نورې خبرې ددې
بنسټ له اصولو خلاف دي،لطفا تاسې پرته له دې خبرو چې دفتر
پورې اړوندې وي ،د نورو شيانو لپاره د دفتر وخت مه ضايع كوي

- د ښكلا بشاشه او ځلانده څهره زما خبرو مړاوې كړه ،هغه په څوكي
كې را ځكه شوه ماته يې وويل:

تاسې زما له راتگ او خبرو غلط برداشت مه كوي

— نه زه غلط برداشت نه كوم

— تاسې د ټولې نړۍ سره ښه ياست ،خو له ماسره زشته رويه كوي

- زه درته بې حده درناوى لرم،تاسې درك كوم ،ستاسې خواخوږي درك كوم ،تاسې د خپل زينت توکي،سره زر هم بنسټ ته وسپارل چې يتيمانو ته پرې څه واخلو،داسې احساس دې دهرچا شي،خوکه موږ په دې دفتر کې يوازې او يوازې د بنسټ اړوند خبرې وکړو،دا به مو په ما احسان وي

— ما خو له تاسو سره کومه بې ادبي نه ده کړې چې بار،بار يې ماته يادونه کوي او بې ځايه يې سپارښتنه کوي؟

— سمه ده ، نه ده مو کړې ،خو په راتلونکي کې هم ددې ټکي خيال ساته

ښکلا،زما په خبرو په ځان کې ووهل شوه ،پر څوکۍ کې يې بېرته شاه ته ډډه ووهله،خپل د نړيو قلمی گوتو اوږده نوکان يې له غاښو لاندې کړل

په يوه ژور حيرت کې لاړه نه پوهېږم خيال يې په کومه جزيره کې په پرواز بوخت ؤ ما يې هم دسترگو له کونجه زما د خبرو د اغېزمنتوب ننداره کوله چې له حرکاتو يې پښيمنتيا له ورايه ښکارېده

زړه مې پرې بد شو، د يوه انسان د حيثيت ساتل مې تل له لومړيتوبونو و، خو ډېر ملامت هم نه وم ځکه چې زما لاره د هغې له غوښتنو جلا وه

لږ شېبه دواړه خاموشه و، د دواړو سترگې د ځمکې خواته وې هغې هم د تلو دپلمې بهانه لټوله، خو زموږ خاموشي د دروازې ټک، ټک ماته کړه د يوه پاڅه عمر لرونکې مېرمن راننوته میده، میده ټوخی يې کاؤ، تر شاه يې دوه درې ماشومانو ورپسې واړه، واړه قدمونه اخيستل د يوه خو يې دمور د ټيکري پيڅه نيولې وه ماته يې وويل :

لطيف تاسې ساست؟

- هو زه يم

- زه خو په يوه لويه هيله درته راغلې يم زويه !

- مهرباني وکړئ زه درته غوږ يم

- زه کونډه يم، مېړه مې د زړه ناروغي درلوده هغه مړ شو واړه ماشومان يې ماته پاتې شول، داسې توره نيستې موده چې نور د بې وزلي زور نه راباندې رسېږي، زما حوصله نوره ختمه ده له ما مې ماشومان کالي، پيزار او خوراک غواړي، خو زه تش لاسې تور سرې يوه روپۍ په جيب کې نه لرم ماته نور عصبي تکليف پيدا شوی، زه نوره د بدو حالاتو زغم نه لرم، دا حالت ماته شکنجه راکوي زجر راکوي، ماشومان مې له لوړې راته ژاړي، زه په بې وسه سترگو د دوی د ژړاگانو ننداره کوم تاسې نه پوهېږئ چې په دې حالت کې

په يوه مور څه تېرېږي ، که پوهېداى ددې درد درک درسه وای ،
 ځمکه به مو له پښو تېښتېدلې وه ، زه په قران لاس ږدم چې دا شپږ
 مياشتې زما ماشومانو د غوښې بڅرۍ په خوله نه وي ايښې ، ماشومان
 مې وظيفه راټولوي ، کوم کور کې چې غوښه پخېږي او دوى يې
 ووينې ماښام چې کورته راستون شي له ما خواړۍ غوښه غواړي
 ضد کوي ، ژاړي بدې ورځې کوي ، خلک ما نشي درک کولى او
 دوى ځکه نه دي ملامت چې اولادونود نيسي له وجې ورته ندي
 ژړلي ، که يې ورته ژړلي وای بيا يې زه هم درک کولى شوم ، زما
 درد او تکليف يې هم درک کولى شو ، زما د ژوند دا بد حالات په
 ويلو کې اسان خو د چا په ژوند کې چې راشي د زغملو ندي

هغه بله ورځ مې يو ماشوم په وظيفه راټولولو پسې ووت ماښام يې
 يوه کورته دروازه ورټکولې وه ، هلته يې د غوښې ديگ بخار اواز
 اورېدلى کومې تورسړې چې وظيفه ورته راباسلې نو زما زوى ورته
 ويلي چې لږ غوښه به ماته را نه کړې؟

هنې ورته ويلي چې اوس خو پخه نده ! ماشوم يې ناهيلی راستولى
 ؤ

هنې مرمې يې خپل خاوند ته ډاكيښه کړې وه په سبا يې خاوند
 کورته دوه كيلو خامه غوښه زموږ کره رالېږلې وه زما ماشومان چې
 خبر شول ټول خوښ وو چې بېگانه به غوښه او ښورا خورو ما ديگ
 چمتو کړ په دې وخت کې زما يوه زوى ته چا ويلي ؤ چې ښارکې د
 رڼا په نوم يو بښت جوړ شوى ، هغوى د بې سرپرسته يتيمو کورنيو
 سره مرسته کوي

ماسره د لارې کرایه نه وه دیگ مې پرېښود یوه همسایه کره لارم یوې مېرمنې ته مې وویل ماته دوه سوه افغانۍ قرض راکړئ، ښار ته ځم هلته یو چا موږ ته د مرستې ځای رابښودلی، هغوی د پیسو نه انکار وکړ، اخیر مې ورته وویل موږ کره غوښه شته هغه به درباندي خرڅه کړم، مېرمنې راته کړه ته غوښه راوړه زه به له مېرې پیسې درته واخلم زه غوښې پسې لارم غوښه مې د دیگ خوا کې ایښې وه، لومړی مې خپلې دې ناوسي ته ډېر وژړل بیا مې غوښه راواخیسته، مېرمن سلگو واخیسته خو خبرې ترې پرې نه شوې، ویې ویل دڅلور سوو افغانیو غوښه وه مېرمنې ته مې راوړه خو هغې دوه سوه روڼۍ په لاس کې راته ونيوې ورته مې کړه دا غوښه خو د څلورسوو ده ځواب یې راکړ که یې نه راکوې پیسې راکړه غوښه د بېرته ویسه

وايې یو مجبور ؤ او بل مجبور له خدایه ج څخه غوښت، دې مسلمانې زما غوندې له مجبوري کوندي هم گټه کوله، پیسې مې ترې واخیستې، بېرته کورته راغلم

له مېرمنې چغې په زوره شوې ښکلا هم ددې حالت ننداره کوله، د اوږدو بڼو سرو یې د اوبښکو څاڅکي نیولي ؤ هغه له خپل ځایه راپورته شوه مېرمن یې په غېږ کې ونيوله ورته یې کړه

خورکۍ زه ډاډه یم که ستا خبرې واورېدل شي په حالت به دې نن اسمان او اسمان کې شته مخلوق ټول و ژاړي، خو د ځمکې مخلوق څومره سخت زړی دی چې ستا له دې حالت او بې چارگي هم گټه کوي، اه له انسانیته مې کرکه وه شوه له ځانه مې کرکه وشوه، کاشکې زه انسان نه وای، یوه تېږه وای، یو بوتۍ وای راشین شوی وایې د کوم څاروي خو به راباندې د خوړو ښه شوی وه، دا اشرف المخلوق

څه کاني کوي، ايا دوی په سينه کې زړه نه لري، دوی د ترحم په نوم
څه نه پېژني؟

د ښکلا خبرو ته مې خورا ژور پام ورواوښت د ځان په شمول زما هم
ټول انسانيت ته قهر راپارېدلی ؤ ، خو د ښکلا خبرو مې د پارېدلیو
احساساتو کچه راکمه کړه هغې داسې خبرې وکړې چې ما بايد
کړې وای او د زړه پراس مې پرې ايستلی وايې لکه زما له زړه چې
خبره وي .

آخر ولې؟

ولې انسان بيا هغه هم مسلمان دومره سخت زړی شي؟ هرڅه هېر
کړې، زړه سوی ، ترحم خواخوږي له ياده وباسي او د نورو له
وروستي حد مجبوري نه گټه پورته کړي؟

خوارکی مورکې يو ځل بيا سلگيو ونيوله ويې ويل:

زما لپاره تر ټولو بده صحنه چې سر مې د قبر تبي هم ووهي ، هېره
به مې نه شي هغه داوه چې کله د ماخوستن د ډوډۍ وخت شو، نو
ماشومانو يو بل ته ويل اوس به مې مورغوبنه راواخلي، موږ به نن
غوبنه وخورو، ښوروا به وخورو، خو د تمې خلاف دوی پر سترخوان
د وظيفې په وجه ډوډۍ، او د چای پر ترموز سترگې ولگېدې، ټولو يو
بل ته ناهيلې سترگې وراړولې بيا يې په حيراني له ماويوښتل راته يې
کړه مورې!

ولې غوبنه نه رااخلي؟

خوله ما بدمرغي سره ددوی د خبرې خُواب نه و چې ورته ویلي مې
وای ستاسې مور دومره بې چاره شوې چې ان د خیرات غوښه یې
هم خرڅه کړې ،او ستاسې تمه او انتظار یې له بدې ورځې پر لغته
وهلی

ښکلا دې مورکۍ په اوږه غځولې لاس راټول کړ ،پر خپلو رخسارونو
یې نرۍ ،نري گوتې چې د فطرت د توازن بیلگې وې راتیږي کړې
پر مخ یې د اوبښکو قطارونه ښکلا څو ځله وکتل یوه
ښکلې ښکری یې دمړوند ښکلا څو چنده کړې وه پرېل لاس یې
ژر، ژر د راویستو هڅه پیل کړه بیا یې د مورکۍ په خواکې مېز
باندې خپل ښکری کېښود،هغې ته یې وویل دا واخله ستاسې دې
وي

مورکۍ ښکری راواخیست او بېرته یې ښکلا ته ونيو هغې ته یې
دویل:

دومره سختي هم نه ده راباندې راغلې چې ستا دلاس ښکری واخلم
دابېرته په لاس کړه ،ستاسې د ښکلو مړوندونو ښکلا مه پرې خرابوه
،بیا یې خپل لستوني پورته کړل مړوندونه یې راباسل خپل د
پوستکي چاودې یې ښکلا ته وروښودې ورته یې کړه زما له دوږو او
چاودو ډک مړوندو کې د سرو ښکري بد ښکاري موږ تقدیر د سرو
کارولو ته نه یو جوړ کړي ښکلا ورنېږدې شوه هغې ته یې وویل ما دا
ښکری ددې لپاره نده درکړی چې ته یې په مړوند کړه درته خرڅ
یې کړه ، ماشومانو ته ښه ډېره غوښه پرې واخله ،څو ورځې مسلسل
غوښه ورکړه ،چې د غوښې ته تلوسه یې ختمه شي ، ترکیدل یې له
منځه لاړ شي نن زه په ډېرې ریښتین ولي سره اقرار کوم که د انسان

غوښې خوړل روا وای ستا ماشومانو ته مې د ځان غوښې هم پخولې
، ښکلا د مور له گوتو ښکاري واخیست او په زوره یې د هغې د گین
لاس جیب ته ورواچاؤ هغه د خپل ورکړې ښکاري په ورکولو او دهغې
لخوا د چوپټیا په رمز قبولولو سره ډاډه شوه ، پرمخ یې د خوښۍ نښې
راڅرگندې شوې ، شوخو ، شنو سترگو یې جلوي شیندلې ، زما په لوري
یې مخ راواړاؤه په سختي یې په نړۍ شونډو موزون کلیمات په
داسې حالت کې پېل کړل ، چې حیا یې له روځسارونو په وریدو وه
، خو نه پوهېږم د اوږدو ښو د راپورته کولو جرئت یې ولې له لاسه
ورکړی و ځمکې ته یې کتل راته یې کړه زړه سوانده !

مال ها .

- تاسې ملامت نه یاست !

- ولې ؟

- ځکه چې ستاسې وخت ډېر قیمتي دی

ستاسې وخت باید زما غوندې اوزگار خلک ضایع نه کړي ، تاسې هغه
کار ته ملا تړلې ده چې ډېر کم خلک یې د کولو توان لري ، او د
ډېرو کمو خلکو په نصیب کېږي هغه څوک چې د پر مسولیته او
خدایي خدمتگاره کار ته وخت ورکوي د هغوی وخت هم ډېر
قیمتي وي ، نور زه هڅه کوم ستاسې دغه قیمتي وخت وژغورم ، ځکه
تاسې د هغو خلکو د خدمت لپاره وخت لکوئ ، چې د هغوی لاچارو
غږ هیڅوک هم نه اوري ، د نړۍ بې وسه خلک دي ، له خدای ج
پرته یې هیڅوک په کیسه کې ندي ، تر دې چې ځینې خو یې غربت
پورې خاندې ، ساعت پرې تېروي .

ما ورته کړه :

ښکلا زما ذهن سم کار نه کوي مورکۍ داسې الفاظ وکارول ، چې زما زړه يې هرې کليمې ټپي کاوه ، او موږ په څرنگه يوه ټولنه کې ژوند کوو ايا دلته خلک د انسانيت ، ترجم ، زړه سوي او خواخوي په نوم څه پېژني ؟ ايا دلته هم مسلمانان وروړگلوي پاتې ده ؟ ايا موږ کې ترجم وجود لري او که يوازې د زړه سوي انځور زموږ سره دی له کومه چې عمل کېده کړې

۵۱

چيرې دي د بشر د حقونو مدافعين ؟ چيرې دي د انسانيت خواخوږي ؟ چيرې دي د ميرمنو د حقوقو مبارزين ؟ چې گز گز به پورته لوېدل ، ترڅو ددې مورکۍ غږ واوري ، زه خو نور مې کېږم د خپلو خلکو دردونه مې دومره شکنجه کوي چې زغمې يې راته ډېر سخت دي زما د کونډې ، زما د يتيم دې دا حال وي او زه دې مزې چرچې کوم زما کونډه مورکۍ دې دومره بې چاره کېږي چې د خيرات غوښه دې خرڅوي ، هغه هم د داسې اولاد له خولې چې شپږ مياشتې يې د غوښې بڅرۍ په سترگو نده ليدلې هغه ماشومان چې تره کېږي ، نينه کېږي خو د خيرات د غوښې د خوړلو موقع هم له لاسه ورکوي ، گاونډي څومره حق لري خو زما د ټولنې گاونډي د گاونډي له مجبوري گټه پورته کوي مرسته او لاسنيوی خو يې يوازي نه کوي د هغه له اړتيا هم ناسمه گټه کوي .

دا زما د پنځه زره کلن تاريخي هېواد انځور دی دا زما د کلکو او
پراسلام مینو مسلمانانو چې په نړۍ کې د اسلام پالو په نوم
پېرندگلوې لري دا د هغوی د کړنو انځور دي

زما د ټولنې زیمه واران او مشران دې پولونه خوري، د شلو دېرشو
نفرو د خوراک د پسونو پاتې شونې غوښې دې ډرام او خخلوتی ته
اچوي، خو بل ځای د زما کونډه خورکۍ د خیرات غوښه خرڅوي .

په دې وخت کې ښکلا راپورته شوه مخامخ زما د ناستي مېز ته
ودریده په داسې حال کې چې خپله یې هم پر مخ اوښکو لارې
کړې وې اوږده بڼه یې له لرې لامده ښکارېدل ماته په خبرو شوه
راته یې کړه ، زړه سوانده ته ارام شه په ځان دې فشار مه راوړه
،ددې خلکو د ستونزو حل په اوښکو تویولو نه کېږي او نه ستا د زړه
خوراک دوی ته ګټه رسوي، عملا باید لاس په کارشو

د ښکلا خبرو را بیدار کړم، دې هغې خبرې راته دومره ډاډمنې او
اغیزمنې شوې چې خپلي فکر مې ورو، ورو انرژۍ پیدا کوله ،
راوینې شوم او احساس مې کړه چې زړه سوانده د دوه مېرمنو په
منځ کې ژاړې ، ژړا خو د نارینه و ضعف ده او زه باید دومره ضعیف
ونه اوسم

ځان مې کابو کړ د ښکلا غږ مې واوریده راته یې کړه لطیفه !

اوس څه کوو؟

- سترګې مې وریپورته کړې خو د ډېرو ویلو شیمه مې نه درلوده
یوازې ورته مې کړه مننه

— مننه د څه لپاره ؟

- اوس څه کوو دې لفظ د خوند راکړ، ځان دې راسره شریک کړ وډې نه ویل چې اوس څه کوې یانې چې زما لاره دې درک کړه او په دې لاره کې راسره په ګډه کار کوې همداسې نده ؟

- هو، زه نوره درسره یمه ، نور فکر وکړه چې ستا دې فکر دلارې د کاروان یو غړی زیات شو داسې غړی چې له ځان به هم له دې لارې سره ډېره مینه وکړي، له خپلې کورنۍ نه به هم ددې لارې پالنه په ډېره مینه وکړي.

ما مخکې داسې انگېرله چې تاسې یوخواخوږی انسان یاست، خوزه غلطه شوې وم تاسې یوازې خواخوږی او زړه سوانده کس نه یاست بلکې تاسې یوه فکر یاست داسې فکر چې د ټولنې د یوه لوی محروم اکثریت د ژغورلو هڅه پکې نغښتې ده داسې فکر چې دې ټولنې لویه برخه یې باید پیروي وکړي، ځکه چې دلته د دوی ژوند ژغول کېږي ، ددوی حقونه محفوظ کېږي، د دوی ژوند بسیا کېږي، زه نوره ستا د دې عظیم فکر لاروې یم

نور لکه سیوری درسره یم ، یوازې دې نه پرېږدم او یوه ژمنه درسره کوم زه یو کال وروسته له طب پوهنځي نه فارغېږم، زما د عاید زیاته برخه به د رڼا خیریه بنسټ لپاره په واک کې وي او د ددې بنسټ اکونټ ته به جمعه کېږي

له دې وروسته ته زما رهبر یې او زه ستا د فکر لاروې مریده!

ایا ما په دې مړیدي قیلوي ؟

- دلته پیری او مړیدي نشته ،دلته ټول یو ډول یو، څوک له چا غوره ندي ،او نه څوک له چا بښکته دي ،دلته نه مشر شته او نه کشر دلته بس گډ کار دي او د مسلمانې ورور گلوي په اراده د اړو خلکو لاس نیوی ،د هغوی له دې محرومیته رابښکل دي ،د هغوی د بد وضعیت نه د دوی راباسل دي ،هغوی هم زموږ په شان انسانان دي ،همداسې درد لري ،همداسې هیلې لري ،همداسې د پرمختگ او هوسا ژوند ارزوگانې لري ،خوله موږ یو کمی لري هغه دا چې فکر یې محدود کړل شوی دی له دې بد وضعیت نه د راوتو ځواک یې له لاسه ورکړی ده روحیه یې له لاسه ورکړې د دوی له دې حالت نه د وتو لپاره په موږ فرض گرځي چې له دې محدودیت نه یې راوباسو

د دوی لاسنیوی زموږ ایماني دنده ده

په دې وخت کې مورکې راته مخاطب شوه ،ویې ویل :

زه اوس څه وکړم ،د خیرات دغوښې پیسې مې راکرایه کړې دي ،په یوه لویه هیله راغلې یم

ما ورته کړه موږې ،تاسې نور اړه نه یاست چې وځورېږئ،دې خپلو اولادونو اړتیاوې به دې ټولې بشپړې شي ، ته نوره خلاصه یې یوازې د خپل کور ادرس راکړه او زموږ د راتلون انتظار وکړه

ښار ته کوز شوم دوه مڼه مې غوښه واخیسته ،اړین ټول خورکي توکي مې واخیستل ،اختر رانېږدې ؤ ټولې کورنۍ ته مې جامې وکړې

موټر کې مې واچول د هغې د ادرس په رڼا کې مې د هغې کور له
پوښتنو وروسته پیدا کړ دکور مخکې مې دا هرڅه ورته کوز کړل
کونډه خوړکۍ راووته په پرېمانه خوراکي توکو او غوښه يې چې
نظر ولگېده حيرانه شوه ماته يې وويل:

زويه تاسې يوازې د خبرو خلک نه ياست د عمل خلک ياست کاش
کې ته ددې هيواد پاچا وای بيا به د هر غريب غږ داسې ژر
اورېدل کېده د هغه اړتيا به پوره کېده او زما غونډې د وروستۍ
بريد مجبوري ته به خبره نه رسېده

ما ورته کړه مورې! په دې مرسته کې زما د توصيف او يادولو لپاره
کوم ځای نشته او نه زما احسان منده شي داستاسې حق دی چې
درکړل شوو

زه ستاسې او مرسته کونکو تر منځ يوه اسان چارۍ يم ، هغوی ته دعا
وکړه چې ستاسې د مرستې لپاره يې زموږ بنسټ مالي حمايه کړي
زما يوه هيله ومنه !

- د څه شی هيله زويه ؟

- ماشومانو ته زه په خپل لاس ديگ کوم دې هغې خوارکۍ پټري
نيولې شونډې د مسکا لپاره بېرته شوې خو ژر يې راتولې کړې ځکه
چې د چاودلو شونډو درد يې حس کړ راته يې کړه ته ديگ کولی
شي؟ ديگ خو د مېرمنو کاروي؟

ما ورته وخندل ومې ويل !نه موري اوس ستاسې پخوانی وخت ندی
 اوس دې چې دیگ نه وي زده ،خوک خور او لورهم نه درکوي
 هغې کورته د دننه وتو راته وویل :

ما هم ست ونه غوښت ننه وتم د نغري خوا کې کیناستم اور مې بل
 کړو مورکۍ مې د کار ننداره کوله کله ،کله به چې کار رانه خراب شو
 د سترگو له کونجه به مې ولیده چې پټ به یې وخندل ښه ډیره
 غوښه مې دیک ته واچوله ژر،ژر مې ښوروا جوړه کړه درې کیلو
 غوښه مې پخه کړه له ځانه سره مې پخه ډوډی هم وړې وه ،مورکۍ
 دسترخوان رواخیست خو ځایه پیوند شوی ؤ

یوه ماشوم غږ کړ ماته ډېره غوښه راکړئ، غوښه مې د هغه مخکې ته
 کېښوده هریوه یتیم په معصومه وړه خوله شخوند پیل کړ ما ورته
 کتل، بلا خوند یې کاؤ له ما خوراک پاتې شو خپل مړښت مې د
 دوی په ننداره کې احساس کړ!ځکه چې د دوی نندارې مړولم کومه
 گوله به چې د دوی له ستوني تېریده دومره خوند یې کاؤه لکه ما
 چې خوړله ما به پرې د مړېدو احساس کاؤه او نه یوازې چې ورسره
 مې د مړېدو احساس کاؤ داسې خوند مې د دوی له منظرې
 اخیستی چې په ژوند مې هم نه ؤ محسوس کړی ،ماشومانو په تلوار
 ډوډی خوړله خدای ج خبر چې په زړه کې به یې څه تېرېدل ،له
 غوښې یې غټې غټې خولې کولې،په وډار شوم چې د کوم یوه په
 ستوني کې خښه نشي د وړو گولو توصیه مې هم زړه نه غوښتله چې
 ورته ویې وکړم،ځکه چې د خوراک موشم مې یې نه غوښته خراب
 شي

خو شکر چې دوی ماږه شول هریوه به له دسترخوانه په خپله خوبه
بېرته کېده، د دوه دریو کسانو غوښه ترې پاتې هم شوه کله چې
دوی ماږه شول

مورکی یې غږ پرې وکړه دسترخوان دعا قبلیري، خدای ج د ددې
ځوان ټولې هیلې پوره کړي، دوښمنان یې پرې ړانده کانه کړې دې
نړۍ خوبۍ ټولې ده ته ورکړې ماشومانو لاسونه لپه کړي و خو په
دې نه پوهېدل چې موږ څه ووایو مور یې لپه شوي لاسونه په مخ
راکش کړل اولادونو یې هم تمثیل وکړمورکی ته مې وویل زه اوس
ځم تاسې د رڼا بنسټ کورنۍ شوی زما کارت درسره واخلي کله هم
چې ستونزه پیدا کېږي ما خبروئ موږ به د خپل وس ونډه له تاسې
نه دریغه و

خو قدمه مې لا نه و اخیستي چې کونډې مورکي غږ راباندې
وکړ، ستاسې مېرمن هم تاسې غوندې مهربانه ده .

- کومه میرمن؟

- ولې هغه چې ماته یې د سرو بنگړی راکړ

- ښه هغه زما مېرمن نده ما لا واده نده کړی

- ته له موږ شرمېږې داسې وایې کنه؟

- نه ترورې

-زه ریښتیا وایم

- هغه هم ستا په خبر پاک زړه لري، ډېره زړه سوانده ده تاسره جوړېږي، ښکلې هم ده

ما ورته وخنډل ورته مې کړه تر واده زما لپاره نور لومړي توبونه هم ډېر دي کالونه پکار دي چې واده ته نوبت ورسېږي .

له دوی مې خدای پاماني راواخيسته ورو، ورو مې حرکت را وکړ ښار ته نېږدې شوم د سړک له غاړې یوه مېرمن په چادری کې په تېرې سر ایښی ؤ خواکې یې یوه ماشومه وه ومې کتل چې ژاړي، بدې ورځې یې کولې، موټر مې ورته ودراره ماشومې څرخې له اوبښو ډکې سترگې په ماکې ونيوې، ورته مې کړه څه چل دی لورې؟!

- مور مې مړه شوې خبرې نه کوي، له دې خبرې سره مې هډونه ځيگه شول، ما چیرې مړی نه ؤ لیدلی، ژر وربښکته شوم د مورکۍ نبض مې ونيو، حرکت یې درلوده غږ مې پرې وکړ خورې؟ خورې؟ خو هغې غږ نه کاؤ په دې وخت کې یوه بل موټر هم زموږ نندارې ته ودرېده، موټروان کلکې سترگې په موږ کې نیولې وې خو خدای ج نه ؤ وربښودلې چې رابښکته شي او له دې اړو کسانو سره مرسته وکړي، ما پرې غږ کړ وروړه رابښکته شه دا مېرمن د ژوند او مرگ ترمنځ خطرناکې شیبې تېروي دماشوم یې له ډېرو چغو ستونی کناست او ته یوازې سیل کوي

هغه زما په خبره خجالت شو، نه او هو یې ونه ویل رابښکته شو د ناروغ سرته ودریده ما ورته کړه نبض لري خو بې هوښه ده، هغه چیرې ښار کې درملتون درلوده ژر یې موټر ته مندې کړې د اوبو بوتل یې راواخيست د خورکۍ مخ یې لوڅ کړ زیر زبښلی مخ یې را

څرگند شو، زه نور هم وراخطا شوم ځان سره مې وويل دا خورکۍ خو تيار مړۍ ده، که مړه نه وي هم مړه کېږي، ځکه دومره سپېره او له وينې خالي مخ لا ما نه و ليدلی یخې اوبه يې د هغې په مخ ووستلې خورکۍ ژوره ساه واخيسته سر ته يې ټکان ورکړنيمه سترگې يې راپورته کړې په مور يې نظر ولگېده، چادري ته يې لاس کړ بېرته يې په مخ راکش کړه ما ورته وويل خورکۍ ښه يې؟

په نيمه بنده ژبه يې ځواب راکړ حالت مې ډير خراب دی په ځان نه پوهيږم، د ماشومې په سر مې لاس راکش کړه لږ مې دلاسا کړه، ورته مې کړه مه ژاړه دادی مور د په خبرو راغله، ښه شوه هغه مړه نده

په ناروغ مې بيا غږ وکړ خو هغې دوهم ځل لپاره بيا دخبرو توان له لاسه ورکړ، ماشومې ته مې وويل چې تاسې د کور د کوم کس د فون شمېره لرې چې درته راخبر يې کړم، هغې وويل مور له خدای ج پرته بل هيڅوک هم نلرو زه يتيمه يممه درې مې نورې خوبندې دي، ورور هم نلرو بس دايوه مورکۍ مو ده چې د سوال په پيسو مو ساتي، له دې خبرې سره ډاډه شوم چې زړه سوانده، اوس کار ستا شو، دا خلک ستا د بنسټ کورنۍ ده د دوی لاسنيوی ستا زيمه واري ده راسره کس ته مې وويل، هله وروره راسره کمک شه ناروغ موټر ته راسره وخيجه، همداسې مو وکړل، له لږ مزل وروسته مو ناروغ روغتون ته ورساؤ، ډاکتران پرې راټول شول هغوی چې وکوت ويې ويل دې ناروغ خو ډېره زياته وينه ضايع کړې، ژر يې وينې گروپ وکوت راته يې کړه ددې ناروغ دوينې گروپ A منفي دی دا وينه ډېره کمه پيدا کېږي زموږ په بانک کې يوه خلته شته

هغه به ورته تطبیق کړو، خو یوه خلته کفایت نه کوي ، نوره وینه هم ورته په کار ده ، دوی هم د ناروغ خراب وضعیت ته وارخطا وارخطا گرځېدل د وینې خلته پرې راځوړند شوه دسپروم سرې لیکې ځان د ناروغ سره پیوند کړ، لږ وینه چې تیره شوه د ناروغ سړتیا وخور سترگې یې پرانیستلې وروسته یې یوه او بل لورته وکتل راته یې کړه دا زه چېرې یم؟

دا کوم ځای دی ؟

ورته ومې ویل ته بې هوښه شوې وې، اوس موږ روغتون ته راوړې شکر چې بېرته په هوښ راغلې راته یې کړه زما وږه لور چېرې ده؟

هغه د ناروغ شاته ولاړه وه له لاس مې راو نیوله مخې ته مې ورته ودروله ، ناروغ د روغتون چت ته وکتل خواوشا یې له نظره تېره کړه عصری طبي لوازم یې خوا کې ولیدل، وارخطا شوه ، خپلې بې وسه سترگې یې ما کې ونيوې بیا یې پیکه زیږ زبینلې شونډې په خبرو راغلې راته یې کړه موږ سره خو یوه روپی هم نشته، نه کور او نه زما په جیب کې !

دلته خو به زما نه پیسې غواړې زه خو یوه سوالگره یم دسوال په پیسو خو اولاد ته په مړه گېډه وچه ډوډی هم نشم پیدا کولی ، ما ورته کړه خورې د پیسو کیسه کې مه کېږه هغه زه ورکوم ، فکر وکړه زه ستاسې یوه ورور یم هغې زما له دې خبرو سره په ډېره سختې د خندي لپاره زېږې زبینلې شونډې بیرته کړې خو ډېرې ژر ټولې شوې، ځکه هغه ډېره بې شیمه شوې وه کونډې خورکۍ ددې لپاره چې ما ډاډه کړی چې مرسته مې ورسره بې ځایه نه ده او دا خورا

بې وزله ده نو د خپلې بدبختي کيسه يې راته پيل کړه خو ډاکتر
يې مخې ته ودرېد خبرې يې خوله کې پاتې شوې، هغه ترې د
ناروغۍ اړنده پلټنې پيل کړې

ورته يې کړه !خورکۍ داسې مالومېږي چې ډېره کمخونه شوې
يې، تاسې خو کومه خونريزۍ نه لری کونډې د کم خوني له لاسه
سپينو سترگو کې رنې اوښکې ډنډ شوې ويې ويل زه شديد
خونريزي لرم مياشتنې ناروغۍ مې هر بار وژني، هر ځل مې دومره
کمزوری کړي چې بار، بار ترې بې هوښه شم، اوس مې هم
همدا حال دی ډاکتران راته وايې چې بايد عمليات شي دا ولاد ځای
(زيلانڅ) بايد لرې کړې، خو ماسره دومره وس نشته چې خپل یتیم
ماشومان مې ماړه کړم، کله مې چې ناروغۍ وارخطا کړي نو
درملتون ته لاړه شم هلته د سوال په روپيو څو ګولکۍ واخلم خو
هغه مې چېرې روغوي ځکه چې زه بايد عمليات شم ډاکتر ژر لاړ او
گرځنده تلویزوني معاینه يې راوړه ناروغ يې وکوت هغه وويل ناروغ
اوس هم شديد خونريزي لري او ژر، ترژره بايد عمليات شي کنه د
مرګ خطر يې هره لحظه ډېرېږي، ماورته کړه څومره لګښت يې په
عمليات راځي ويې ويل:

پوره شپيته زه افغانۍ!

ورته مې کړه پيسې يې زه پرې کوم خو تاسې هم لږ وړ سره گذاره
وکړئ ويې ويل:
زموږ د روغتون له مشر سره وګوره ما ورته کړه ته لومړی د ناروغ د
عمليات چاره پېل کړه هغه به وروسته وګورو .

ډاکټر د روغتون خادمې راوغوښتې عملیات خانې ته یې د وړلو سپارښتنه ورته وکړه هغوی هم ژر، ژر لاس په کار شوې پردې یې کش کړې جامې یې ورته بدلې کړې د هغې په سوال ټولې شوې څو روپۍ، زړې کلیانې او یو زوړ موبایل یې ما ته ونيو چې ورته ویې ساتم، نوره یې ناروغه عملیات خونې ته په متحرک زمبیل کې واچوله لا یې حرکت نه ؤ کړی چې یوه نرسه راغله ویې ویل ناروغ نورې وینې ته بیرنۍ اړتیا لري A منفي وینې غم ورته وخوړه زه لابراتوار ته په لاره شوم مال که زما وینه ورسره برابره شوه چې د ناروغي خورکۍ فون ته زنگ راغی پر شنه بتن مې فشار راوړ، بې واره راته وویل شول اخر دومره هم انسان بې تفاوته کېږي، دلته د ماشومانو ټوله حویلی په چغو په سر اخیستې ده وړي نهاره دې پرېښي دي اخر ولې ؟

غږ مې داسې حس کړلکه چې مخکې مې هم اورېدلی وي د هغې په خبره مې بې اختیاره اه له خولې ووت ،

ورته مې کړه: نور اولادونه یې هم په بد حال دي

- هغه بگراوه شوه راته یې کړه تاسې څوک؟

- ماڅه کوي ناروغ په روغتون کې ده اوس یې عملیات دی بیرنۍ وینې ته یې اړتیا ده زه اوس هم لابراتور ته که زما وینه ورسره برابره شي خو ښه ترښه کنه د ناروغ ژوند د خطر سره مخ دی

- ته زړه سواند نه یې ؟

- یم خو تاسې څوک؟

بسپنه / ۱۰۳

- زړه سوانده زه ښکلا یمه

- ته دا میرمن پیژنې ؟

- هو زموږ گاونډی ده ، له ډېر پخوا نه زه ورسره کومک کوم ډېر زیات غریبان دي !

- ښه نو د سپینې غر بې واورو نه وي ، ته هم ما غوندې تالې لري ، چېرې چې غم وي هلته ته هم وي .

- زړه سوانده د ناروغ ستونزه څه ده او د وینې گروفي یې څه ده ؟

- په ستونزه یې نه پوهېږم خو ډاکتران وايي وینه ضایع کوي ، او د وینې گروف یې منفي A دی

- خو دا گروف زما هم دی

هله نو راشه که زما گروف ور سره برابر شو بیا خلاصه یې کنه دا قرباني باید ورکړې

- زړه سوانده وینه معینه نه کړې ، ستاسې نورې سرگردانی هم ډېرې دي زه په شل دقیقو کې در رسېږم بلې خور ته مې وایم چې دې کوچنیانو ته ډوډی ورکړي بس زه در روانه شوم

تلیفون پرې شو د ښکلا په دومره ژر راتلو ډېر باوري نه وم له بلې خوا ناروغ بېړنۍ وینې ته اړتیا وه وینه مې د گروف مالومولو لپاره ورکړه

تصادفا زما وینه هم ناروغ ته ورته راوخته لږ ډاډه شوم ، د عملیاتو پیسو ته مې پام شو ، جیب کې مې ټولې دوه زره افغانۍ وې ، فېسبوک

مې راواخيست ومې ليكل دې يوې دردمنې او سوالگرې مورکې
جراحي عمليات کوو ،شپيته زړه افغانۍ لگست پرې راځي اوس
تربړنۍ عمليات لاندې ده خو زه ورته دوه زړه روڼۍ لرم،مرسته
وکړې او ددې بيچاره خورکې ژوند وژغورئ

د بانک اکونټ شمېره مې پوست کې ور اضافه کړه ، زه د وينې ځای
ته ورغلم پر بستر ځملاستم وينې ورکولو ته مې لستونۍ راپورته کړ
نرس مې رگ پاک کړ چې ستن مې له پوستکي سره لگېده غږ پرې
وشو

ډاکتر صيب هيله کوم وينه ترې وانه خلې!

مخ مې وروړاوه ښکلا خنده رويه خهره په بېړه زموږ پرخوا راروانه وه
په لاس کې يې په خلطه کې څه جوسونه هم نيولي و

ښکته اوپورته يې راته وکتل ويې ويل ته ډېر ضدي نه يې؟

-ولې؟

- ما درته ونه ويل چې وينه ورنه کړې؟

-خو په راتگ د ډېر باوري نه وم

- تا لاتر اوسه ښکلا نده پېژندلې؟ښکلا د ژمنې ژبه پرې کوي خو
ژمنه نه ماتوي

- ښه

- هو ،اوس ژر پاڅېږه ،چې زه وينه ور کړم

- ښکلا هيله کوم ،زما وينه ورسره برابره ده

- زړه سوانده ،ضد مه کوه که ته وينه ورکړې او صحت د خراب شي ،نو تاسره لس گونه کونډې او يتيمانو سرنوشت خرابېږي .

- خو تاسې هم يوه عادي مېرمن نه ياست د طب پوهنځی زده کړياله ياست يو کال وروسته ډاکتره کېږئ،بيا به د داسې بې وزولو خلکو په ښه راشئ

- ښکلا مسکۍ شوه ،بس هرڅه چې يم ،يم خو ستاسې لوږدلي نوک ته هم نشم درسېدای

- ښکلا دا څه وايي؟

- هغه څه چې تا واورېدل ،له مبالغې پرته ريښتيا وایم

په دې وخت کې نرس ښکلا ته مخ وروړاؤ ورته يې کړه خورې که ستاسې خبرې ختمې شوې وي ما پرېږدی چې ددې سړي نه وينه واخلم ،ناروغ د خطر لاندې دی ژر وينې ته اړتيا لري

هغې و خندل بيا يې نرس کې سترگې ونيوې ورته يې کړه زه تا هيڅکله هم نه پرېږدم چې ددې سړي وينه واخلي ،خپله يې پورته کړه کنه ما مه مجبوره وه چې ،پردي سړی له لاسه ونيسم

هغه ورته کړه که داسې پردی وي نو تاسې خو د يوه نېږدې خپلوان چلند او خواخوږي ورسره لرئ

ښکلا ورو ځان سره وويل :

د اوس لپاره خو پردی دی ،خو په خپلولو کې به یې له هېڅ راز
هڅو سپما ونه کړم خبره یې ما واورېده خو نرس یې پر خبره چندان
غوږ ونه گراوه باور مې پرې راغی چې هغه پوه نشو

زه په خپل ځای پروت وم ښکلا هم پوه شوه چې زړه سواند د وینې
ورکولو هوډ کلک دی ،نو نرس ته یې وویل چې غل نه اوږي مل
دې واوړي د یوه بل بستر پردې یې ځان پسې راکش کړې نرس ته
یې وویل راشه وروره چې ناروغ له لاسه ورنه کړو ،نرس هم بېړه وه
زما د وینې اخیستو کڅوړه یې د هغې کټ ته ویوړه ،سپین مړوند
یې ورته پورته کړ د هغې له رگ سره د ستنې له وصولو سره مې د
هغې یو نرم زگېروی واورېده

لس د قیقې وروسته ښکلا په تښتیدلي زېړ رنگ له بستره راپورته
شوه په کین لاس یې پر رگ مالوچ نیولي ؤ څو نازو کو بنگړیو یې یو
بل سره پر سپینه لیچه د مینې ساز کاوه ماته یې وویل :

ته د ټولو خیال ساتې خو زما په کېسه کې هم نه یې ،کم ترکمه که
خپله یې نشی راوړی

هغه زما راوړي جوسونه خو یو ماته د څکلو لپاره چمتو کړه ،خدای
ج شته چې دې پېغور یې زما ذهن هم نارامه کړ او په لومړي ځل
مې د هغې په وړاندې ځان گرم وگاڼه ورته مې کړه ته په حقه یې په
دې اړوند ما بې پروايي وکړه ، له ځایه پورته شوم جوس مې
پلاستيکي پیاله کې واچاؤ ښکلا ته مې ونيو ښکلا به کله ماته او کله
هم گیلان ته وکتل نه پوهېږم څه ډول احساس یې درلوده خو

خاسف دوینې ورکړې له کبله زېږ زبېښلي مخ کې یې پر رخسارونو د
گلابونو په څیر سرخي ځای پیدا کاؤ

به دې وخت کې بل نرس راغی وېې ویل: عملیات خونه کې وینه
غواړي چمتو دی کنه ؟

ښکلا زما نه گیلان واخیست او نرس ته یې وویل ،چمتو ده چمتو ده
ژر یې واخله تخرگ کې یې ونیسه چې سره نه شي

ما فېسبوک خلاص کړ ترڅو پوه شم چې زما دې درويزې کچکول
چې له فېسبوکه مې غځولی دی چا پکې څه اچولي دي کنه

په کمېنتونو لوستو مې پیل وکړ نېردي پنځو کسانو مرسته کړې وه
دټولو مرسته نېردي پنځوس زره افغانۍ کېده ځان سره مې وویل
څه د ډاکترانو له جنجاله د ځان خلاص کړ،کنه ورځ دې خرابېده
،له عملیات وروسته به دوی پیسې غوښتې او ماسره به نه وې نو
خدای د د ډاکترانو له احتیاجه هم ساته ،اندېښنه مې په دې اړه
راکمه شوه شکر مې وویست

زما عادت ؤ کله به هم چې رڼا خیریه بنسټ سره چا مرسته وکړه زه به
دومره خوښېدم چې له ډیرې خوښۍ به مې په سترگو کې اوښکې
راتلې،ددې مرستې په لیدو مې هم له ډېرې خوشحالي سترگې
لمدې شوې ،ښکلا زما له اوښکو ډکه څهره ولیده ،وارخطا ،زما په
لوري راروانه شوه ترڅو زما د ویر په راز ځان پوه کړي،خو ما د هغې
له رارسېدو مخکې له سترگو اوښکې پاکې کړې .

راته یې کړه زړه سوانده خیرت دي؟

بسپنه / ۱۰۸

- هو خیرت دی.

- نو بیا دا اوبښکې د څه لپاره ؟

- کومه دي، اوبښکې تاسې ناسم درک کړی

- هی چالاکه مولیدې چې اوبښکې دې پاکې کړې خو ته پوهېږي
چې اوبښکې په داسې اساني له چا نه پټېږي لکه تايې چې هڅه وکړه
اوبښکې د زړه هغه درد دي چې

یوازې په پاکولو له منځه نه ځي، خپله ځان ښونه تر ډېره په خهره
کې ساتي

ښه نو ولې ؟

- ماورته کړه که په دې اړه نورې خبرې ونه غځوو ښه به وي

- ښه سمه ده خو زه هم ځانته حیرانه یم چې ولې ستاسي د ژوند په
اړه راسره پوښتنو کې دلچسپي پیدا شوې

زموږ مباحثه د نرسې په راتلو پرې شوه هغې وویل ستاسې ناروغ مو
له عملیات ځاني راوویست کولی شی ویې گورئ، د هغې لیدو ته
له ما ښکلا ورمخکې شوه او زه هم د هغې په مخکې تلو خوښ شوم
مال څه میرمنې خپلو کې سره پوهېږي زما تر ورتګه به یې د لباس او
پردې چاره هم وکړي ځکه زه لږ ماتل شوم

زه د هغې د ماشومې په لټه کې شوم چې دواړه یو ځای ورشو ځکه
ماشومې څو ځله رانه پوښتنه وکړه مور مې یې چېرې ویوړه، هغه څه
پرې کوي؟ مړه کوي یې؟

د هغې پلټنه مې وکړه خو پیدا مې نه کړه رانه ترې تم ورکه شوه
دوه منزله روغتون ؤ ټول مې ورپسې وکوت پیدامې نشوه کړای ځان
سره مې وویل:

زړه سوانده ته هم عاجبه کانې کوي، یو کس رغوي بل روغ ورک
کوي، خو چې لاندې منزل ته رابخته کېدم د زینې لاندې مې په
جلی په داسې حالت کې نظر پریوت چې په یوه کونج کې غلکې
ویده وه دبیسکتو یو پاکت یې هم په لاس کې نیولی ؤ، خدای شته
منظره یې سخته دردونکې راته تمامه شوه ځان سره مې وویل
،خوشې خو یې ندي ویلي دچا چې پلار نه وي یتیم وي د هغوی
برخلیک هم نامالوم وي په بې سرنوېشته برخلیک اخته ماشوم مې
راواخیست راوین مې کړ غېږ کې مې واخیست او د مور د بستر
خونې ته مې وروړه ښکلا هم د ناروغ د بستر په څنگ کې ناسته وه د
ناروغ وضعیت مې وکوت بیخي ښه وه لورکی مې مخې ته ورته
ودروله مور یې په لیدو په ژړا شوه غېږې ته یې وغوښته خو ښکلا
یې ممانعت وکړ مورکی ته یې وویل ټپ ته به دې زیان ورسوي
ښکلا مخ راواړاؤ راته یې کړه زړه سوانده ستاسې وخت ډېر مهم دی
ته نور لاړ شه د نورو غریبانو غم وخوره دا ناروغ زه تعقیبوم زه یې بله
خور هم پیژنم را وبه یې غواړم هغه به ماسر مرسته کوي ته نور له
دې کاره خلاص یې

ما ورته کړه ښکلا که داسې مرسته خو راسره وکړې نو ما به وگټې!

- هغه مسکی شوه ځواب یې راکړ چې ودې گټم بیا

- تاسې خبرې بل لوري ته مه بيا يې، تاسې نه ياست خبر چې زه
خومره ستړی يم

- ښه سمه ده نه يې بيا يم، زه ستاسې عسکر يم نور څه درته کولی شم؟

- هي تاسې ولې داسې خبرې کوی چې ستاسې لوړ شخصيت پکې
راتيټيږي، اغلې ښکلا تاسې يوه عادي مېرمن نه ياست تر ټولو د لوړ
پوهنځي زده کړياله ياست

- پوهېږم، تاسې زما شخصيت ته درناوی لرئ او په پيمالولو يې له
زړه خفه کېږئ، ځکه خو داسې سپارښتنې راته کوئ، خو يو شی
روښانه دی هغه دا چې کله هم يو پاچا ته دهغه سرتيري تعظيم
کوي دا د هغوی شخصيت نه راتيټوي يوازې دنده ترسره کوي

- زه يوازې ستاسې نه بلکې د هر انسان شخصيت ته درناوی لرم او له
زړه نه پرې خفه کېږم خو نه زه پاچايم او نه تاسې زما عسکر

- ځينې خلک کله کله د يو چا په ذهن کې همدومره عزت او جلال
پيداکوي کوم چې دپاچا له عزته کم نه وي.

له دوی مې خدای پاماني واخيسته ، لارم د بنسټ سره شوې د پيسو
مرسته مې راواخيسته بېرته روغتون ته راغلم روغتون ته د ننه وتو
سره سم د روغتون مالي مسول سره مخ شوم هغه راته کړه :

تاسې د ناروغ د لگښتونو د اجرا لپاره ماسره راشی ، زه هم پرته له
مقديمې ورسره لارم پيسې مې تيارې له اکونټه راخيستې وې خو لس
زره کمې وې لومړی يې ريس ته ورغلم د ناروغ د بې چارگې ټوله
کيسه مې ورته وکړه بيا مې ورته وويل چې ناروغ يوه روپی هم نلري

دوی ته دا پیسې رڼا خیریه بنسټ پرې کوي او رڼا خیریه بنسټ هم دغه پیسې په سوال پیدا کړې د روغتون ریس له دوسې سپین کاغز راوکیښ مالي څانگې ته یې پرې ولیکل نیمایي فیس ترې واخلی د پرزې په راکولو کې یې وویل دانورې پیسې چې درسره پاتې کېږي بنسټ ته زماله لوري درکول شوې د نورو داسې غریبانو غم پرې وخورئ

مننه مې زبښته زیاته ترې وکړه مالي څانگې ته مې دیرش زره تسلیم کړې نور د کور په لور رهي شوم

په راوتو کې مې بیا ښکلا مخې ته ودرېده ماورته کړه خیرت دي ؟!

- هو خیرت دي

- څه ویل غواړي ؟

- هو

- ستاسې د فون شمیره رانه ورکه شوې ده اوس یې بیا راکولی شی ؟

ماسره دهغې په دې غوښتنه رنکارنگ فکرونه پیدا شول لږ په سوچ کې لاړم خو هغې په نری مسکا او دې خبرې چې تشویش مه کوه زه کومه بده اراده نه لرم شمیره مې ورکړه

نور د کور په لوري رهي شوم

نېږدې ماښام ؤ چې کورته ورسېدم له ډیرې ستړیا او خوره مې ستونی سره ورغلی ؤ ځان مې ناسم احساساؤ له ډوډي او لمانځه وروسته ځان راپسې ورو ،ورو درندیده خپل خوب ځای ته لاړم لږ

شپه وروسته مې تبه شوه ستوني مې درد پیل کړ ټوله شپه زما، تېې
اولړې کلکه ملگرتیا وه داسې ملگرتیا چې خوب ته یې نه یم پریښی
په وینه مې ټوله شپه ورسره رڼه کړه

شپه نه وه سمه د روژې میاشت وه وته چېرته بس سهار پسې مې
سترگې ووتې ، هغه ظالم راته چیرته !

خو ځلې سخت تېری شوم خو د اوبو لپاره مې د جگېدو توان نه
درلوده ځان سره مې وویل مجردان بدکوي چې وای یوازې ژوند
ښه وي که مې اوس مېرمن درلودی ولې به مې شپه له تندې او درد
تېروله

د سهار اذان د روژه ماتې له اذانه خوږ راباندې ولگېده په څه خواریو
راپورته شوم اودس او لمونځ مې وکړ لږ وروسته مې ځان هم ارامه
احساس کړ ، ارمان مې وکړ چې کاشکې مې دا کار نیمه شپه کړی
وای سهار مې د رسمي دفتر په لور مخه ونه لیده مشرته مې د ځان د
ناروغۍ زنگ وواکه هغه هم په نه زړه راسره موافقه وکړه ملامته هم
نه ؤ ځکه چې زه هلته حقوقي مشاور وم او خورا د ډېرو قضیو حل
زما په نه شتون کې معطل کېده .

د ډاکټر په لوري مې پرېکړه وکړه واوره هم ورېده سخته یخني وه په
یوه کوټ او ډبل ځادر کې مې بیا هم احساسوله چې هېڅ څه مې
دې نه دي اغوستي

د ډاکټر انتظار خونه کې کېناستم بالاخره زما نوبت هم راوړسېده د
ډاکټر کتنځي ته نننه وتم ، خو چې ډاکټر مې په لاس د فشار پټه تړله
یوه ځوانه خوږکۍ په چادري کې راننوته په ډاکټر یې غږ وکړ ډاکټر

صیب زما دا ماشوم ساه نشي کارلی، شونډې يې تګې توری دي د
بيگارا هسې يې څه ندي خوړلي، ما ډاکتر ته وويل زما نوبت دوی ته
ورکړه زه به وروسته راشم له خپله ځايه جگ شوم خو هغه راته کړه
بهر مه وځه دلته په هغه مخامخ څوکی کينه ددوی له کتو وروسته به
تا وگورم

خورکی راغله د غېړې ماشوم يې پر مېز واچاؤ دوه نور ماشومان هم
ورسره رادننه شول هغوی هم خوله په خوله نه اېښوده هر يوه داسې
توخی کاؤ چې ساه ښکلو ته يې نه پرېښوده، مورکی هم پر لپسې
وتوخېده، ډاکتر وويل لکه چې ټول شنې توخې نيولي ياست
خورکی په ژړا شوه ډاکتر ته يې په ژړغوني غږ خپله د ژوند بدبخته
کيسه پيل کړه ويې ويل :

زه کونډه يم له خدای ج پرته بل څوک نلرم زه قسم کوم چې په
دې سخت ژمي او واوره کې تر اوسه ما په کور کې اور ندی بل
کړی په يخه کوټه کې دا ماشومان وېده کوم دومر لرگی نه لرم چې
اور پرې بل کړم

دا ماشومان مې د يخ له لاسه دې حالت ته رسېدلي دي دوی يخ
وهلي او سينه بغل شوي دي

ډاکتر صیب ژر شه ماشوم مې مري وړی به رانه مړ شي خدای مکړه
که داسې وشي نو بيا به زه ځان ونشم ښلی

دې خبرې يې ماته هم ټکان راکړ د دوی په خبرو کې ورولويدم
خورکی ته مې وويل ولې وړی دی

خورکی بدې ورځې اخیستې وه زما غږ هم پرې ښه ولگېده غوښتل
يې د خپل غربت د څرگندولو لپاره يوه بهانه پيدا کړي ماته يې مخ
راواړاوه ويې ويل

وروره داماشوم مې د څلورو مياشتو دی زه شېدې نلرم بازاری
شېدې خوري کله يې چې شېدې خلاصې شي نوڅنگ گاوند کي
مې ليوردي هغه ته ورشم ورته ووايم د زوی شېدې مې خلاصې دي
د هغه چې په زړه ښه وي رايې وړي او که په زړه يې ښه نه وي زما
زوی يوه جمعه هم نهار وي دوه جمعي هم نهار وي

ما ورته کړه نو په دې وخت کې څه ورکوي ؟

- وچه ډوډی په چايو پياله کې ورته ميده کوم هغه ورکوم

- نو ايا د څلورو مياشتو ماشوم وچه ډوډی هضم کولی شي

- له مجبوري يې ورکوم د وچې ډوډی له لاسه ټوله شپه په ژړا تيره
کړي، نس يې ورسره خوړېږي.

ځان سره مې وويل :

دا څه حال دی تبه مې وشکېده درد مې ورک شو ددې کورنۍ درد
دځان درد رانه هېر کړ ډاکتر د ماشوم خولې ته ماسک ورواچاؤ
اکسجن يې ورته چالان کړ خورکی يوې ژورې اندېښنې اخیستې وه
خپله اندېښنه يې د ډاکتر سره شريکه کړه هغه ته يې وويل ډاکتر
صيب زه خو يوه روپی هم نلرم د لارې کرایه مې هم بل چاپرې کړه

ډاکتر يې په دې خبرې سره نارامه شو ټنډه يې تروه شوه هغه د ماشوم له خولې بېرته ماسک راوکښ کونډې خورکۍ ته يې وويل:

خه دا خو خيراتي روغتون نه دی تاسې چې يوه روپۍ هم نه لرې نوبيا شخصي ځای ته ولې ځئ دا ماشومان دې ملکي روغتون ته يوسه دلته خو ډېر لگښتونه راځي

— خو په لاره کې به مړ شي

- د مرگ زيمه يې موږ هم نده اخيستي

خورکۍ د ډاکتر له وينا سره له خپل ماشوم غېږ تاو کړه هغه يې راواخيست په ډاکتر کې يې سترگې ونيوې بيا يې خپلو ماشومانو ته وويل راځئ دلته مسلماني کډه کړې ده دلته زړه سوی څوک نلري، دلته يو یتيم ماشوم مري خو ډاکتر يې په کيسه کې نده، هغه يوازې دپيسو لالچ اخيستی دی يو قدم يې واخيست خو د مور زړه درد لا په د خبرو نه ؤ ارام شوې بېرته يې ډاکتر ته مخ راواړاوه ورته يې کړه هسې خلک وايې چې ډاکتر لکه مور او پلار مهربانه وي هغه ته خان خوار او غريب يو وي خو نن راته ثابت شوه چې تاسې په سپينه جامه کې تجارتي کار اوباريان ياست د هغې له دې خبرو سره ډاکتر هم چوپ پاتې نشو ورته يې کړه، خه لاړه شه ته مېرمن يې که نارينه داسې خبرې راته کړې وای اوس به مې خوله ورسمه کړې وه ما خو دا دومره سرمايه ستاسې لپاره دلته نه ده بنده کړې، اتلس کاله خواري مې د تا لپاره کړې ده؟

خورکۍ ځواب ورکړ: ولې مسلماني هم نشته درکي، زړه سوی هم نه لرې ستا په دې سرمايې کې دغريب حق نشته؟ زکات او خيرات نه

لرې، چا چې درکړې د هغه د رضا لپاره پکې څه نه لرې، ستا زوی
که په دې حالت کې وای څه به درباندي تېرېدل، اخر انسانيت د
هم هېر کړی .

مېرمن په وتو شوه ما ورغړ کړ :

خوړې يو قدم هم بهر کينه ږدې، ستا د زوی درملنه به کېږي بڼه به
کېږي او همدلته به کېږي ډاکتر ته مې وويل :

درملنه يې وکړه د پيسو اندېښنه مه کوه ټولې پيسې زه درکوم، دغه
دوه نور ماشومان هم وگوره ډاکتر زما په خبرو ريښکي شو، خان هم
خجالت ورته ښکارېده خو د پيسو له کبله يې تشويش رفعه شو، د
ناروغانو په درملنه يې پيل وکړ ماسک يې بيرته دماشوم خولې ته
وروتلې کتول يې ورته پاس کړ نيم ساعت کې ماشوم رابڼه شوپه ژړا
يې پېل وکړنورو دوه ماشومانو ته يې هم درمل ورکړل پيسې مې
ورکړې، ډاکتر راته وويل

ته هم راشه وبه دې گورم!

- نه زه بڼه يم، زما تبه ورکه شوه درد مې هم ورک شو خو يوه خبره
درته کوم د خوارو او غريبو سره مرسته کوه ته په دوی رحم کوه الله
ج به په تا رحم کوي

هغه له يوه لوی خجالتي مخ سره د زړه په زور مسکي شو د هو په
دود يې سر وخوځاوه

کونډه خوړکي نه مې بهر د کور ادرس واخيست ورته مې کړه زه نن
بڼه نه يم انشاالله سبا مو کورته درځم

نور کورته لارم د دوی په لاس نیوي سره دومره ارامه شوم چې
بیګني د دردونو خاطره هم رانه هېره شوه

ماخوستن مې کور کې فون راواخیست فېسبوک ته لارم ددې
ناروغۍ خورکۍ او ددې دماشومانو درد مې پکې انځور کړد دوی
لپاره مې د کمک غوښتنه وکړه بیا مې په فېسبوک کې پوست کړ

سهار مې چې فېسبوک خلاص کړ شپيته زړه افغانۍ په اکونټ کې
راته جمعه شوې وې د معمول برابر مې دمرستو جمعه کېدو سره
سترګې لمدې شوې خو مجبوروم چې رسمي دفتر ته تللی وایې
دفتر ته لارم ، وم په دفتر کې ، خو فکر مې ددې پېښې د یتیمانو سره
و په ځانګړې ډول هغه څلورمياشتنۍ وړۍ ماشوم به مې د سترګو له
مخې نه لرې کېده د بلې خوا دې ته هم ځورېدم چې دغه کورنۍ
خو ما د خپل راتګ لپاره په تمه کړله او زه دلته بند شوم د رسمیاتو
له ختمېدو سره سم بازار ته کوز شوم لومړی د لرګیو هډې ته لارم
یوموتر مې لرګي واخیستل ، بیا یوه دوکان ته ښکته شوم شپږ کیلو
مې تر ټولو بهترینې شېدې واخیستې په لویه ډینا کې د موټروان سره
کیناستم هغوی چې به یې پېژندلیم زما په لیدو به حیران شول، چې
دا حقوقپوه د لرګیو په لارۍ کې څه کوي د کور په طرف هم ندی
روان چې کورته د سون توکي یې اخیستی وي تر لرې به یې راپسې
کتل اخر ما هم نور وربز وواکه چې زما پېژندګلوي له دې حیراني
وژغورم له څه مزل وروسته د کونډې خورکۍ کورته ورسېدم

موټر مو ورته خالي کړ شېدې مې هم د خورکۍ په واک کې ورکړې
هنې ته مې وویل

ته ژر، ژر داشېدې ماشوم ته جوړې کړه زه غواړم ماشوم موږ ووينم
او بيا ډاډه له دې ځايه لاړ شم

خورکۍ همداسې وکړل ماشوم يې زما په مخ کې موږکې، هغه په غور
اوېش د ماشومتوب غورځي پيل کړل

بيا مې له خورکۍ د تلو اجازه وغوښتله هغې له غمجن زړه سوځنده
دعاوې وکړې ماته يې مخ راواړاؤ ويې ويل:

وروره! تاسې د انسان په جامه کې پرېښته ياست چې پرته له کومې
تمې اوشناخته مو زما درد خپل درد وباله، او زما مو دومره مرسته
وکړه چې سکه ورور باندې مې هم دومره ښه نده شوې لکه تاسې
چې راباندې ورځمېدې، زه مو ډېره احسانمنده يم

خو يوه خبره وکړم

— هو مهربانۍ ويې کړه

- زه مو دا يو موټر لرگيو ته هم دومره نه يم خوشحاله لکه دا د ماشوم
شيدو ته چې خوبه يم ځکه چې زه يځنۍ زغملۍ شم د يخ مقابلې
کولۍ شم خو زما داکوچنۍ ماشوم د لوړې زغم نه لري، او نه زه د
هغه د لوړې د ژړا تاب لرم، ډېره سخته راباندې تمامېږي

- د مورکۍ له خبرو پوه شوم او احساس مې کړه چې مور څومره
مهربانه او زړه سوانده وي ځان هرې سختۍ ته ورکوي خو خپل اولاد
سختۍ ته نه ورکوي

د هغوی په ژوند هم افسوس راغی چې لوی شي د مېندو قرباني
هېرې کړي او بیا ورته د انسان په سترګه هم نه ګوري

تر یوې اونۍ دفتر ته لاړم ځکه چې زما مشر د غیرحاضري سره
سخت حساس ؤ او مایې هم دغه ځانګړتیا درک کړې وه څوک به
چې غیرحاضر شو ډېرې ستونزې ویناوې به یې ورته کولې زه هم
ځکه دده دې حاضري پابند وم تر څو د هغه قهرجنو خبرو ته موقع
ورنه کړم نو ځکه د حاضري ځانګړی خیال مې ساته، ټوله اونۍ
ورغلم، تر جمعې مې ښه په درز کې کار وکړ بیا جمعه هم راورسېده
په دې ورځ د بنسټ دفتر ته لاړم

لا ناست نه وم چې ټلیفون مې وشړنګېده ومې کوت ښکلا وه راته یې
کړه

د جمعې سهار په خیر

- مننه ښکلا، ناروغ څنګه دی؟

- هغه مې روغ سلامت کورته ورساؤ ډاکټر درمل ورکړي دوه ورځې
وروسته یې یوځل بیا د ټکونو د لرې کولو لپاره بللې ده

- بس تر پایه د هسې هم زیمه واري اخیستې ده چې وخت یې پوره
شي نو ورپې وله

- سمه ده هر وروږو ډاکار کوم

- چېرې یاست؟

- د بنسټ دفتر کې

بسپنه / ۱۲۰

- زه غواړم درشم

- خير خو وؤ؟

- هو خیردی، غواړم یوه دوه پوښتنې راته ځواب کړې

- د څه په اړه دي؟

- چې درشم درته وایم یې

- خو په تلیفون یې راته ووايه

- نه، نه کېږي، تلیفون محفوظ نه دی

- خو زما او ستا تر منځ داسې څه خبرې دي چې هغه په تلیفون نه

کېږي، زه خو تاسره داسې خبرې نه لرم

- ته یې نه لرې، په ریښتیا یې هم نه لرې، خو زه یې درته لرم

- ښه راشه

سمه د هغې اړیکه پرې شوه او سمه د دفتر دروازه وټکیده، ځان سره

مې وویل :

څه اوس د خلکو دتمې ځای پیدا شوه دلته ټول یې وزله اوس

مراجعه کوي، یوه زړه مورکۍ په زاړه ټیپ کې رانه وته دوه درې

ماشومان هم ور سره رانه وتل ماشومان خورا ښکلي و خو زړو او

ناپاکو جامو یې ښکلا په خپل پیکه والي کې پټه کړې وه زړې

مېرمن ملا تړلې وه، ښکارېده چې اوږد مزل یې راکړی د ټیکري

يوه پيڅه يې هم غوټه کړې وه فکر کوم د ځان د اړتيا وړ توکي يې
پکې ځای پرځای کړي و

کېناسته راته يې کړه زويه غلطه شوې خو نه يم دا د زړه سواند دفتر
دی

- هو مورکۍ ، همدا د زړه سواند دفتر دی

هغه ډېره سترې ښکارېده مخ يې د خورا غمونو او کړاونو هنداره
برېښيده ، شونډې يې وتلې وې د سينې شغا يې هم له لرې اورېدل
کېده غوښتل يې د خپل زړه غوټې خلاصې کړې او دلته ډېره ونه
اوسي ، ځکه غريبه طبقه تل فکر کوي چې نورو ته مزاحمت دي
هڅه يې کوله خپله خبره ژر پيل کړي خو ما يې خبرې پرې کړې
ورته مې کړه خبرې به وروسته کوو تاسې او ماشومانو چای ندی
ځکلی ، اول چای ځکو بيا خبرې کوو ، هغې هم په خپل چوپ والي
رضایت وښود ، زه بهر ووتم دوی ته مې وچه ډوډی او چای راوړه
دفتر ته له ننوتو سره سم مې په ښکلا هم سترگې ولگېدې د زړې
مورکۍ خوا کې ناسته وه د هغې د ژوند کيسه يې اورېده ، خو زما په
ننوتو سره د مورکي غږ خاموش شو ښکلا زما په ليدو سره راپورته
شوه ترموز او ډوډي يې رانه واخيسته ټوکړنده يې وويل :

ته څه پوهېدې چې ما د سهار چای ندی ځکلی ؟

- تاسې ډاکتران چېرې داسې ساده چای ځکی ستاسې په سهارنۍ
کې خو به پښير ، قيماق ، هگې او د نړۍ نور نعمتونه وي اغلې ښکلا ؟
دا مې زړې مورکۍ ته راوړی ، مورکۍ وچې شونډې او سترې راته
مالومه شوه هسې غريبانه چای مې ورته تيار کړ

بسپنه / ۱۲۲

- بنکلا پيالې راواخيستې د مورکې اوماشومانو مخې ته يې کېښودې
د پيالو ډکولو پر وخت يې ماته مخ راواړاؤ ويې ويل:

زړه سوانده !

- مال ها

- کوم چای چې ستاسې لخوا چمتوشوی وي تر هغو هم بهتره دی
چې دنړۍ نعمتونه پکې وي

هغې ماته دومره ژور کتل چې دا ترې هیر و چې پياله کې چای
اچوي، غږ مې پرې وکړ د میلمنې پياله ډکه شوې او چای ترې په
ميز تویږي، هغې ژر مخ د پيالې اړخ ته واړاؤ ويې لېدل چې مېز
پر سر هم د چایو لیکې روانې دي، غټې ښورې سترگې يې راواړولې
له سپینو مهینوغاښونو ډکه خوله يې چې گرچاپیره يې د شونډو
سرخي محاصره کړې وه ښکاره شوه له شرمه يې په خوله د خدای ج
د خلقت نمونوي جوړې شوې نرۍ گوتې کېښودې راته يې کړه

داټول ستا دلاسه !

- زما دلاسه؟ زما دلاسه ولې؟

- ستاسې ننداره هم د سړۍ نه اصلي کار هېروي !

- تاسې عصاب له لاسه ورکړي دي

- ته په ما ملنډې وهي؟

- نه

مورکی ته مې نظر شو ،هغې په چایو خکلو پیل وکړغټ،غټ غوړپونه یې کول له پیالې یې گونځې په نري پوستکي پوښلې گوتې راجارپیره کړې وې دهغې په خوند، خوند چای خکلو ماته هم خوند راکړ،خو چې پیالې ډکولو ته چمتو کېدم ښکلا مې مخې ته د چایو پیاله کېښوده ،هغې ته مې وویل تاسې د پښتو د ټولو اصولو خلاف کار کوئ زما په دفتر کې ماته چای اچوئ یانې چې ما خجالتوئ

- نه ښاغلیه هیله کوم ،مامیلمه مه بولئ له تاسې هېر دي چې زه هم ددې دفتر غړې یم ،د غریبانو خادمه یمه او هغه څوک چې د غریبانو خدمت کوې د هغوی هم خادمه یمه مورجانې او ماشومانو ژر، ژر له وچې ډوډۍ گوله جوړوله او خوړله یې ،ما یې له کتو خوند اخیسته مورجانې د وروستي پیالې وروستی غوړپ هم له ستوني تېر کړ بیا یې ماته مخ راواړاؤ،ویې ویل:

- زویه ستا په اړه مې ستا د زړه سوي او په غریبو خلکو باندې د ترحم ډیرڅه اورېدلي دي ،خو ته له هغه هم ډېر د صفت وړ یې چې خلکو راته کړي دي زه هم په یوه تمه درته راغلم

- مهرباني مورکی ووايې

- زویه دا مې یتیمان راوستي زما لمسیان دي د دوی مور درې کاله وړاندې مړه شوه

- اخڅخ څه ستونزه یې وه ؟

- په اولاد ناروغه وه ،بس دا لاره او دا واړه چورگوړي يې ماته پرېښوده زه يې پرې وشپلولم،زما په دې تېر عمر کې د دوی لويول هم سمه د اوسپنې کلا ده ، پروسکال مې بل زوی ته څه په خواريو واده وکړ ،څه پيسې مو قرض کړې ،خو د ولور پيسې يې نه پوره کولې ،نورې چا نه راکولې بيا مو دښېدو غوا ورته خرڅه کړه بس په ډېرو احتياجيو مو ناوې کور ته راوړه

بېړه مو ځکه پرې وکړه چې په دې سپين سر د کور ټول کارونه کول راته ستونزمن و د دغه يتيمانو پالل هم راته اسانه نه ؤ ځکه په وجود کې مې هغه پخوانۍ شيمه نده پاتې د ناوې نگور په راتلو ډېره هوسا شوم ،کال يې لا نه ؤ پوره چې اولاد يې په نس شو

يوه اونۍ مخکې مې دغه ناوې نگور په اولاد ناروغه شوه ډېر دردونه يې تېر کړل ډيرې چينې يې ووهلې اوس يې هم کوکې زما په غوړو کې انگازې کوي هغې ډيرې زارې وکړې چې ما روغتون ته ويسی زه ښه نه يم خو ما ددې لپاره د هغې په چغو غوړونه کاڼه کړي ؤ چې دومره روږۍ کورکې نه وې چې هغه مو روغتون ته پرې راوړې وای ،گاونډي کره ورغلم چې زما نگور ښه نه ده يا موټرراسره بوځه او يا هم څه قرض راکړه چې بل موټر ونيسم هغه په ځواب کې راته وويل موټر مو خراب دی او نوی قرض به هغه وخت درکړم چې هغه د کالونو پخوانۍ قرض يوځل ادا کړئ ،له هغه ناهيلې کورته راغلم خو د نگور کوټې ته مې دننه زړه نه شو کولی د هغې د بدو ورځو کولو او چغو غږ مې نشو اورېدی ،بس په دې تمه ،تمه چې اوس به حالت ښه کېږي اوس به ناروغ ښه کېږي ،هر څه زموږ د تمې خلاف وشول ،هغه ارامه شوه ،چغې يې بس کړې ،ژوره ، ژوره ساه ښکل

يې ودرول، ور دننه شوم غږ مې پرې وکړ لورې ښه شوې هرڅه په
خير تېر شول ستا ماشوم، ولې ونه ژړل؟ ماشوم دې روغ دی؟

خو هغې غږ نه کاؤ، ورنېږدې شوم، ناوې نگور مې بستري ته ډډه
وهلې وه سر يې قبلې لوري ته اوښتی ؤ اوږده وېستان يې پرمخ
راپراته ؤ د هغې د لماسټي په توشک مې د پښې پنجه کېښوده پښه
مې لمده حس کړه راپورته مې کړه ټولې وينې وې، غږ مې پرې وکړ
امينې لورې؟

امينې ولې غږ نه کوي؟

مه وارخطا کېږه، اوس گوره چې ښه شي؟ خو هغې غږ نه کاؤ بيا مې
ورته کړه امينې زما زړه مه دروه غږ وکړه

خو د تېرې غږ کېده د امينې غږ نه کېده، په ټنډه مې يې لاس
کېښود، خولې وه ومې ښوروله اورمېز يې لکه خرڅوړی نه تکیه
کېده هر طرف ته اوښته، پوه شوم چې دغه د تمې او هيلې غږ مې
هم د تل لپاره خپک شو، دغه هيله مې هم ورژېده، هم مې مور او
هم مې په گيډه ماشوم له لاسه ورکړ

ورته مې کړه ولې مېړه يې چيرې ؤ؟

- هغه په ژړا شوه ويې ويل زويه هغه يوه مارکيټ کې د شپې پيره
دار دی پنځه زره افغانۍ ورکوي، هغه د شپې نه وي، کور ټول ماته
پاتې وي.

ښکلا ته مې پام شو دهغې هم شل ځايه په مخ اوښکې راروانې وې
هغه هم په ژرغوني غږ په خبرو راغله ماته يې وويل:

زړه سوانده ستا دفتر هم د غمونو داسې کان دی چې ختمیدل نه لري، ته د خورا لوی زړه خاوند یې، څنگه دې ستونزو اورېدو ته ټینگ یې، زما خو زړه چوي ددې بې چاره ولس هره بدمرغۍ مې ملامتې کوي، زړه، زړه مې کوی، تر کومه به زموږ دغه غربت روان وي تر کومه به د نړۍ خورا بدبخته وگړي شمارل کېږو ایا په دې هیواد کې کوم مسول لرو چې زموږ د غربت ستونزې درک کړي او د حل په باره کې یې فکر وکړي، څو لحظې ځان په عذاب کړې؟

د ښکلا خبرو ته مې ځواب نه لاره ځکه چې، زما هم د هېواد له مسولینو تمه پرې وه کوم هېواد چې پرمسولیته رهبري ولري، او هغه د زړه له تله هیواد ته کار وکړي، اقتصادی برنامې پلې کړي نو هیڅ وگړی به له فقره ونه کړېږي د ژوند ټولې اسانتیاوې به ورته چمتو وي

مورکۍ ته مې مخ ورواړاوه ورته مې کړه :

ستا د ناوې نگور مرگ ډېر نارامه کړمه، بیچاره گۍ ځواني مرگې به ډېرې هیلې درلودې، د دومره ناچېزه وسېلې له کبله هغې ژوند له لاسه ورکړ، ستا د ناوې نگور د مرگ قاتل یوازې ستاسې بې چارگي او بې وسي نده او نه یوازې هغه گاونډی گرم دی چې بې پروایې یې کړې بلکې موږ ټول ستاسې د نگور په وژنه کې شریک یو، له موږه به ستر پوښتونکی رب ددې بې مسولیتي پوښتنه کوي خو موږ به ورته په ځواب کې هیڅ هم په ژبه نه لرو

د هېواد د روغتيا برخې مسولين خو پرېږده چې ددې مسوليت په لومړۍ ليکه کې راځي او ځواب به وايي موږ به هم ځواب ويونکي يو.

هغې ته مې وويل: مورکۍ ته لاره شه کورته او خپل زوی ته د کوژده وکړه

- موږ په څه شي کوژده وکړو موږ خو لا پخواني پورونه هم ندي پرې کړي، د ننگور دسيکات او خيرات پيسې هم راباندې ولاړې دي .

- ته په دې اړه فکر مه کوه دغه کارونه به لوی خدای ج اسانه کړي جيب ته مې لاس کړ د بنسټ لس زره افغانۍ راپاتې وې مورکۍ ته مې ونيوې ورته مې کړه په دې خپله چاره وکړه زه درته دروېزه او بښنه کوم خو ستا د ننگور ولور به پوره کوم ته اندېښنه مه کوه مورکې له سره تیکړی لرې کړ خپل گريوان يې ونيو د اسمان لوري ته يې وکتل خوله يې وشکوله لوی رب ته يې لاسونه لپه کړل ويې ويل:

ځوانه خدای ج دې دنړۍ ټولې خوشحالي در په برخه کړي، څه چې ته غواړې هغه د خدای ج درکړي، غمونه د خدای ج لرې در نه لرې، تاسې د خدای ج لکه څنگه چې ياست همداسې دهمخولو سر شي، بښکلا هم لاسونه لپه کړي ؤ او دموړکۍ په دعاؤ يې د امين په ويلو شونډې بنورولې، مورکۍ په دعاؤ ځان بڼه ستړی کړ کله چې چپ شوه بښکلا يې مخې ته ودرېده ورته يې کړه موږې تاسې په

رېښتيا غمجنه ياست زړه مو غمونو سوی دی ، د سوي زړه دعا حتما
قبلېږي،ماته هم دعا وکړه

هغې پرته له خپده بيا دعاوي پېل کړې لورې ستا ټولې هيلې د
خدای ج پوره کړي، د زړه ټول حاجتونه دې پوره شه، ښکلا ماته
وکتل او بيا يې وخنډل،ځان سره يې غلي وويل ،ټول د نه پوره
کېږي خو چې يوه د زړه غوښتنه مې رب ومني هماغه مې بسنه
کوي.

مورکۍ په لاس کې نيولې روپۍ د ټيکري په پيڅه پورې وتړلې دوه
درې غوټې يې ورکړې ځان يې ډاډه کړ بيا يې د تلو غوښتنه وکړه
موږ هم ورته په دې ژمنه رخصت ورکړ چې ډېر ژر به ستاسې کورته
هم درشو .

ښکلا د خپلو هغو خبرو لپاره خوله راټوله کړه چې ماته يې په ټليفون
کې ويلي و ،خو زه يې هم وليدم چې څه ورته واييم خپله خبر يې
پرېښوده ماته يې ويل مهرباني ته لومړی خپلې خبرې خلاصې کړه ما
ورته کړه

نن مې ډېر زړه ډک دی ،زړه مې غواړي ډير لرې او گوښه ځای ته
لاړ شم ښه ډېر وژاړم او ښې ډېرې چغې وکړم ښه زړه تش کړم او بيا
راشم

— نو ايا ژړا موږ له دې ستونزو خلاصولی شي؟ ايا ژړا د حل لاره ده
،ايا ژړا ستا د هغو موخو د لاسته راوړلو وسيله ده چې ته ورته
رسېدل غواړي؟

- نه !

- نو بيا ولې داسې کوي، ولې فضول خان سترې کوي ؟

- ښکلا اخر زه هم انسان يم، د مورکي دا خبرې چې دې کولې يوازې په ويلو کې اسانه وې خو په هغه چا چې تېرې شوې وي اسانه نه دي تاسې فکر وکړې ستاسې د کور غړی د له وژونکې ناروغۍ فرياد کوي او ته يې په غوږو اورې ستونزه يې په غږېدليو سترگو گوري چې گواښونکې ده، خو د بې وسي له لاسه ورسره څه نه شي کولی څه فکر کوي تاته به څومره سخته وي څومره به ددې تش په نوم انسانيت نه زړه تور شي، څومره به دې له دې تش په نوم مسلمانانو کرکه وشي، موږ په داسې يوه هېواد کې ژوند کو چې يو مري او بل يې په مرگ کې خپلې گټې لټوي، يو کړېږي بل پرې خوشحاله کېږي انسانيت پالنه او مسلمانانه ورورگلوې خو داسې نه وايي هغه خو ټول د اسلام پيرو يو بل لکه يو وجود داسې گڼي

ښکلا !ته پوهيږې ؟

لومړی خان بيا ددې هېواد هر مشر او کشر ددې خورکي د مرگ په بې پروايي کې گناهگار بولم، زه يې قاتل يم له ما وروسته يې بيا هر بل هېواد وال قاتل دی، سترگې مې بې واکه راډکې شوې، ورته مې کړه ددې ځواني مرگې خورکي به د ځنگدن پروخت کې څومره گيله شوې وي چې زما د هيواد زلمي وروڼه څومره بې زړه سويه دي نه يې زما په ځواني رحم راغی او نه يې زما په گيډه معصوم ماشوم باندې زړه سوی وشو ددوی دې بې پروايي له امله دادی په

دې پرمختللي نړۍ کې د څومره کوچنۍ ستونزې له امله زه او ماشوم مې مرو، او ځان حق ته سپارو.

بنکلا تر دې د مخه د ځان د ژړا مخنيوی کاو خو زما په لیدو دهنې هم بهانه جوړه شوه خپل پرونی یې بڼه ورو سترگو ته ونيو، سلگیو واخیسته بڼه شیبه د دفتر چاپیریال سلګونیولی و وروسته یوې اوږې خاموشي فضا ارامه کړه خو دغه خاموشي هغه مهال ماته شوه چې بنکلا راته په الهام بینونکو خبرو پیل وکړ راته یې کړه زړه سوانده !

ته دې پوره کار وړتیا لرې ته ډېر هغه څه کولی شې چې نور یې نشي کولی ستا ځانګړتیا له نورو په دې کې هم دی چې پرته له یوه بڼه استعداد چې لرې یې دې خدمت لپاره یو پاک زړه او اراده هم لرې له همدې امله خو په تا باور لرم او یوه مشوره درکوم

دې ځواني مرګې خورګۍ ته به ورته نورې څومره ناوې ګانې د زېږون پر مهال مړې شوې وي د چا له حاله چې موږ نه یو خبر دې چا چې د مرګ ستر لامل د هغه بې وزلي او غربت دی

ددې غریبې ځواني مرګې حال خو زړې مېرمنې راوړ لاکن داسې کورنۍ به هم وي چې د خپل درد د ویلو ژبه به هم نه لري، څوک به ورسره د بې چارګي له امله شناخت هم نه کوي، داسې خلک به وي چې انسانان به وي خو د انسانیت له ټولو حقونو به یې برخې وي

راځه زه درته یو وړاندیز لرم او هغه دا چې د داسې کورنیو لپاره یوه امبولانس واخله ته ورته امکانات پیدا کولی شې زه درباندي پوره باور لرم کله هم چې داسې غریبو ته د ولادت ستونزه پیدا کېږي نو

امبولانس به يې اړونده ځای ته رسوي، په دې کار سره به د سلگونو داسې بې وزلو کورنیو د مېندو د مړینې کچه کمه شي

— ستا نظر مې خوښ شو، د پېرزيات مې خوښ شو، د مورکې د کیسې له اورېدو وروسته مې ذهن په همدې کشمکش کې ؤ تر څو دې ستونزې ته کومه د حل لاره باید پیدا کړو خو نه پوهېدم چې کومه لاره غوره ده

ستاسې نظر بیخي سم دی ډېر اغیزمن هم دی، تاسې په ریښتیا د قدر وړ یاست او د ښه فکر خاونده یاست، د هغې څېرې ته مې کتل زما په خبرو سره غوړېده هغه د اوښکو تویدنې او خپګان نښانې چې لږ مخکې پکې وې ورک کیدې، شونې به یې کله، کله د مسکا لپاره په نڅا شوې، احساسوله مې چې هغه زما د توصف د تورو په اورېدو خوښېږي، روحا یې د خوښې لامل کېږي، سکون ور سره پیدا کېږي او په دې خوښېږي چې زه یې صفت وکړم، زما د خبرو خلاصېدو سره

هغې د مننې به دود سر وخواؤه خو راته مخاطب شوه ویې ویل، په دومره کوچني نظر مې دومره ستاینه چې زه یې وړ هم نه یم ستاسې د لوی شخصیت څرګندویه ده خو نه پوهېږم پخوا به مې له خپلې ستاینې ډېر بد راتلل خو برعکس نن راته ستا هره خبره ښه ایښوده زه که هرڅومره ښه شم خو ستاسې سلېمې حصې ته هم نشم رسېدای، هغه نوښت او فکر چې په دې ټولنه کې تاسې پلی کړی دی زموږ لپاره ناشونی دی، موږ یې نشو کولی، په دې بدګمانه ټولنه کې د خلکو باور هرڅوک نشي لاسته راوړلی، دلته په چا دومره باور چې خپلې پیسې په واک کې ورکړي او د هغه پر شخصیت ډاډه وي

چې تر اړو او مستحقو خلکو يې رسوي، ناشونې ده ، خو تاسې دغه اتلولي خپله کړې د خلکو باور مو لاسته راوړی خلک درباندي حساب کوي کله هم چې تاسې سره څوک مرسته کوي دوی ډاډه کېږي چې دلته حق حقدار ته رسول کېږي

ما ورته کړه که زما له بې ځايه توصفه تېره شې ښه به وي ،دغه بې ځايه ستاينې پرېږده د وخت پر ضايع کولو نه اړخې، اوس هغه څه راته ووايه چې په اړه يې دلته راغلې يې داسې څه دي چې ته يې ماته په تليفون کې نشي ويلی او مخامخ يې راته وای

د هغې خوله وچه شوه په خواکې له جيک نه يې گلاس ډک کړ او په سر يې واړاوه په اوږدې سپينې مری کې يې د غوړپونو موجونه ليدل کېدل ځونيمې جملې يې وويلې خو پرې پوه نشوم ،ماورته کړه ښکلا سمه واضح وغږېږه چې زه پوه شم

راته يې کړه زړه سوانده نن ستا فکر ډېر خراب دی سپين سرې مېرمنې داسې ناخوالې وويلې چې زما په فکر تاسې زما خبرو اورېدو ته چمتو نه ياست او نه زه خپلې خبرې مناسيې بولم بله ورځ راځم داسې ورځ چې ستاسې کوم اړ کس سره مرسته کړې وي زړه مو ډاډه وي راحت واست بيا يې درته کوم

— سمه ده څرنگه چې تاسې پوهېږئ خو ايا کومه د اندېښنې وړه خبره خو به نه وي کنه

- زما لپاره دې اندېښنې وږده خو نه پوهېږم چې ستاسې لپاره به څرنگه وي

- نوولې په ځان اندېښنه تېروئ ويې وایئ

- زه اوس داندېښنو سره بلده شوې یم، پروا نه لري

- خو هیله لرم کومې بې مانا خبرې راته ونه کړې

- هغې وخنډل مه ډارېږه بې مانا خبرې د بې مانا خلکو له خولې
وځي او زه دهغو خلکو له جملې نه یم

ښکلا بکس راواخیست اوږې ته یې واچاؤ کله به یې ماته او کله به یې
مخې لارې ته وکتل په وره د وتو سره یې راته وویل تر بیا لیدو دې
ستر ساتونکې رب ته سپارم، ډیره وېرېږم چې ستاسې ددې بې چاره
ولس د هیلوغوتی یاست خدای مه کړه ونه رږېږي.

- بس یوه نه یوه ورځ خو به مو که خوښه وي او یا نه دا کار به کېږي

- زما او زما په څېر ډیرو داسې خلکو ژوند دې ستا شي چې ددې
بې چاره ولس ښه نه پرې کېږي

- هیله کوم، داسې مه وایاست

ښکلا ووته او زه هم په دفتر کې سترې شوی وم بهر راووتم، د
امبولانس پیدا کولو لپاره د پلان په جوړولو مې فکر مصروف شو د
ښار په یوه کوڅه کې روان شوم غوښتل مې هم تفریح وکړم او هم
په دې فکر وکړم چې امبولانس څرنگه پېدا کړو ځکه چې کم تر کمه
شپږ لکه افغانی په کاروې چې موږ دې امبولانس خاوندان کړي له
لږ مزل وروسته مې یوه هلک ته پام شو څنگ ته یې د پالش بکس
اچولی وو مخې ته یې یوه خلته پرته وه په هغه کې یې وچه ډوډی

اچولې دخلتې نه يې يوه ټوټه د ډوډي راخيستې او په لاس کې يې نيولې ده زه ورنږدې شوم شاته يې ودرېدم ماشوم زه نه ليدم خو هغه مالیده ومې کتل چې په لاس کې ډوډی يې چناسې کړې دي اوماشوم هغه چناسې ترې پاکوي ما غږ پرې وکړ ځوانه دا ډوډی مال ته وړې ؟

- نه !

- نو څه پرې کوي ؟

- هغه خپلې تنگې سترگې پټې کړې چاودې غومبري يې باريز شول پتري نيولو شونډې يې د خدا لپاره بېرته شوې راته يې کړه په موږ اوس داسې وخت راغلی چې ستاسې په فکر د حيواناتو، او چناسې کړل شوې ډوډۍ بايد خپلو ورونو او خويندو ته ويسم هغه يې خوري زما په پالش د هغوی وړي نسونه نشم مړولی دا چناسې ځکه ترې پاکوم چې ورونو او خويندو مې ترې کرکه رانه شي

- ځان سره مې وويل ای خدايه ،دا څه حال دی دا څه بده ورځ راباندې راغلې ،اخر ولې له زموږ سره دومره بې انصافي کېږي ؟

زموږ دا حال دی او زموږ مشران په خپلو عياشيو او کبابونو خوړولو کې مصروف دي د هغوی د خوراک پاتې شونو خځل دانونه خوسا کړل د وخت ،وخت خوراکونو ډک دسترخوانونو نه يې دومره پاتې شوني له کوره بهر خځل دانونو ته غوځوی چې د لسو بې وزله کورونو د وړو گېډې پرې مړېږي خو زما یتیم او زما کونډه چناسې ډوډی خوري ایا دغو خلکو په قیامت باور شته ایا دغو خلکو په حساب کتاب باور

شته ایا دوی د ضمیر په نوم کوم څه پېژني ایا دوی له ځان پرته د
بل د چا لپاره هم فکر کولو ته وخت لري کنه؟

آخر ولې؟

ولې انسانیت کډه کړې؟ ولې خواخوږي نشته ،ولې مسولیت پذیری
نشته ولې دومره توپیر موجود دی ؟

ددې ټولو پوښتنو لپاره مې ځواب پیدا نه کړ او نه زما انگیرني
ناسمې وې

ماشوم مې راپورته کړ،د هغه خلتنه مې ترې کش کړه لږې مې
وغورځوله ،خپله غوصه مې پر هغې سپړه کړه ، نور وس مې نه درلوده
چې د چارواکو،او مالدارو مخ کې درېدلې وای او دغه له چناسو
ډکه ډوډۍ مې ورته مخې ته نیولې وې چې یا دغه ډوډي په خپلو
اولادونو هم وخوړئ یا هغه ماشومان چې دغه چناسې ډوډۍ یې
خوراک ده له دې بدبختي وژغورئ ،ځکه چې ته خدای ج لږې
ورځ د قیامت لږې د خپل مال او ځواک پوښتنه به درنه کېږي،ته
یوازې د خپل اولاد مسول نه یې د هغو بې چاره و هم مسول یې
چې دا چناسې ډوډي خوري،هغه د هم اولاد دی ،هغه هم ستا د
اولاد په شان زړه لري هیلې لري غوښتنې لري او همداسې ترکېږي
،زړه یې خوراک او ښې غذا او ښه لباس ته کېږي

ماشوم مې له لاسه ونيو،یو لوی مغزې ته مې بوته ،وړه وریجې ،لوبیا
،دال ،غوښه بوره ،غوړۍ ،او نورټول اړین توکي مې ورته واخیستل
او په یوه زرنج کې مې ورته واچول ورته مې کړه له نن وروسته اړ نه
یې چې چناسې ډوډۍ وخوړې ،زما د دفتر ادرس مې ورکړ او ورته

مې کړه کله هم چې ستاسې خوراكي توکي خلاصېږي ماته راځه زه
يې درته اخلم

ماشوم لکه د بډه بېرې د بس کلينډر له ډيرې خوشحالي په تيزي
سره زرنج ته وخوت او به حرکت کې يې له خدا ډکې خهرې سره
په داسې حال کې چې په يوه لاس يې د زرنج اوسپنه نيولې وه په
بل لاس يې د خداى پاماني لاس ونيوراؤ، زه هم ډېر خوښ شوم
ځکه چې د نور اړتيا پوره کول د يو چا په شونډو مسکا راوستل
ځانگړى خوند لري او له دغه خونده رب زه په دغه مهال برخمن
کړم

له دې وروسته له پوره سکون سره کورته لاړم ،ماخوستن مې راته
مور وويل زويه تاسې خو د خلکو لپاره يو ډېر ښه کار پيل کړى دى
او موږ هم در باندې وياړو خو يوه اندېښنه راسره پيدا شوې او هغه
دا چې هسې نه چې د نورو په غم کې خپل ځان درنه هېرشي
- مورې څه مطلب؟

- مطلب دادى پوهنتون د خلاص کړ ښه دنده لرې په خپلو پښو ولاړ
يې چاته اړ نه يې او شکر دى يې شمېره کورنۍ شتون لري چې
ستاسې په لاسنيوي خپل ژوند په اسانه مخته بيايې

- مورې زه څوک يم چې د چا ژوند اسانه کړم دا ټول کارونه خو الله
ج کوي او زه يوازې دې کارونو ته رب يو خادم مقرر کړى يم

- هو داسې خو ده زما مطلب داؤ چې نور بايد ته خپل ژوند هم جوړ کړې له دې وروسته خو د ځواني نه راځي ته بايد کورنۍ ولرې.

- ولې تاسې مې کورنۍ نه ياست ؟

- ولې نه ،مطلب چې مېرمن او اولادونه بايد ولري ،ژوند خو داسې يوازې پر مخ نه ځي

- مورې لږ وخت راکړئ ،زما يو څه کارونه نيمگړي دي چې بايد بشپړ يې کړم بيا به په دې اړه هم پرېکړه وکړو د اوس لپاره زه دې کار ته نه يم چمتو شوی

- بس ته په خپلو کارو ښه پوهېږې

سبا سهارله کوره ووتم چې عمومي سړک ته برابرېدم يوې زړې مورکۍ لاس راکړ موټر مې ودراؤ ښيښه مې تپته کړه غوښتل مې ښکته شم خو هغې له بهر نه زما د موټر دروازه کلکه ونيوله ويلې مه رابښکته کېږه ،ما هم ډير اسرار ونه کړ ځکه بېړه مې وه ،سپين سړي مورکۍ د خپلې لاجاري کيسه پيل کړه ويې ويل :

خپل غبرگ زامن مې مړه شول،دواړه د جنگ قرباني شول د يوه ناوې مېرمن پاتې شوه يو ماشوم ترې د مور په گېډه کې يې سرپرسته شو لا مې دهغه وير نه ؤ تمام شوی چې د بل زوی جنازه يې هم راته راوړه اوس سړې سپينې دوه غبرگې ناوې ماته پاتې دي په انگړ کې گرځېدل يې نشم زغملی د هغو ليدل راته ډېر سخته

تمامیږي ،خاوندې سپین ږیری دی د کار ندی ټوله دکور زیمه واري زما پر اوږو ده

زړې مورکۍ خبرې اوږدې کړې ترڅو زما باور لاسته راوړي غوښتل یې کلیمه ووايې خو بې چارگۍ داسې کلیمات له خولې ووتل، لا، لا، مخمدرسوله زه ورته څیر شوم فکر مې وکړ شاید ما سم نه وي اورېدلي ورته مې کړه مورکۍ ته یو ځل دا کلیمه ووايه هغې بې چارگۍ بیا هم هغه کلیمات وویل کوم چې ما مخکې ترې اورېدلي ؤ، ورته مې کړه مورې تاخو کلیمه هم سمه نده زده ځواب یې راکړ بس همدا مو په وړه کوني زده کړې ده مور اوپلار راښودلې ده سمه ده او که غلطه زه هم نه پرې پوهېږم بیا مې ترې وپوښتل ته پوهېږې چې دکليمې مانا څه شی دی، راته یې کړ، نه، نه زویه مور لورې اخیستي یو واړه یتیمان مې له لورې مري ، مور د هغو له غمه نه خلاصېږو او ته د څه شي غم وړی یې

پوه شوم چې زړې مېرمنې کلیمه زده نده نو په ارزښت او مانا به یې څه پوه شي له هغې مې ادرس واخیست نور ترې روان شوم ځان سره په یو ژور سوچ کې لاړم ومې وویل اه ربه

زما ددې مورکۍ خو دا نړۍ هم برباد ده او د هغې نړۍ لپاره هم څه له ځان سره نه لري نه یې کلیمه زده ده او نه د کليمې په مانا پوهېږي ، دا کلیمه دې له پلار او مور زده کړې له دې مالومېږي چې هغوی هم کلیمه نه وه زده او اوس له دې نړۍ به ځکه تللي وي چې دادی لور یې د گور په غاړه ده ځان ته مخاطب شوم ، په دې اړه یوازې د ا مورکۍ نه ده گرمه بلکې لومړی زه بیا دیني علما، او بیا هغه مسولین چې دزده کړو په برخه کې غوږ، غوږ ماشونه

اخلي او کار نه کوي دا ټول مسول دي، زه ډاډه يم چې ددې مېرمنې په خبر به زرگونه نورې مېندې وي چې عمر به يې غوړلی وي خو نه به يې کليمه زده وي او نه لمونځ بس هسې دعبادت عادت به کوي

له ځانه مې وپوښتل هغه مسلمان چې نه يې کليمه زده وي اونه يې په مانا پوهېږي څه ډول مسلمان ورته ويلي شو؟

فکر مې په دې سوچونوکې دمنځولتيا غوږې وهلې چې يو درز مې تر غوړو شو د موټر دمخې بښنه مې وليده چې ټوټې يې زما د مخ په لوري راروانې وې نور پوه نه شوم چې

څه پېښ شول يو وخت په هوبښ راغلم سترگې مې پرانيستلې له چت سره مې نظر پيوند شو يوه او بل لوري ته مې وکتل خونه ټوله له بستر ناروغانو ډکه وه د څنگ بل بستر ناروغ خواته ته مې دوه مېرمنې ولاړې وې، سپينې چپنې يې په غاړه وې د يوې يې لاسونه شاته نيولي و، ومې ليدل چې ستاتيسکوف يې هم په لاس کې دی هغه بلې د ناروغ دوسيه راخيستې په غوړبې لوستله لومړنۍ سپينې چپنې واله ژر دوسيه ترې کش کړه ورته يې کړه ته لږ دا ستاژ پرېږده زما خبرې واوړه، د دوی له خبرو پوه شوم چې ما ټکر کړی او اوس په روغتون کې يم مخ مې دروند راته ښکاره شو لاس مې ور وړ ومې ليدل چې مخ يې ټول راته گچ پلستر کړی يوازې سترگې مې ترې ښکاري .

د دواړو مېرمنو خبرې اوچتې شوې دوه مې ورته وويل موږ دلته د ستاژ او عملي کار لپاره راغلي يو چې څه زده کړو خبرې به بيا بهر

کوو لومړی ورته کړه ،بهر چې ووزې لکه د سولې کوتره رانه والوزي
خير دی ماته مشوره راکړه

- د څه مشوره ؟

- هغه ډېر ښه انسان دی ،ډېره ښکلې نوراني خهره لري په ټولو خلکو
ډېر مهربان دی ، ډېر بې کبره دی په سيمه کې د خوارو غريبو د
لاس نيوي لوی نوم لري خو نه پوهېږم چې کله هم ماسره مخامخ
شي چندان ليفټ نه راکوي ،زما خبرې بل لوري ته اړوي،زه ډارېږم
چې هغه رانه پردی نشي هغه بل څوک رانه لاسته نه کړي،اوس مې
نفس گرځيدلی دی ،زه اوس دهغه لپاره ژوند کوم

زما په سرکې څړيکه شوه بې واکه زگبروی رانه ووت دواړو انجونو زما
په لوری راوکتل يوې بلې ته وويل دغه بيچاره شکر چې په هوش
راغی پرون يې ټکر کړی ؤ

يوه رانېږدې شوه زما په سر ودرېده ورته ومې کتل ومې پېږنده ښکلا
وه په ريښتيا هم هغه د ډاکتري په سپينه چپن کې ډېره ښه مالومېده
،پوه شوم چې هغه دلته په ناروغانو د عملي کار زده کړې (ستاژ)
لپاره راغلې ده، ماته يې گوته ونيوه اې ماما خبر اوسه ستا په وجود
کې زما پنځه سوه سي سي وينه چلېږي نېږدې وې چې مړشوی وای
دومره بخیله وينه دې ده چې په ټول روغتون کې نه پيدا کيده بيا
زما وينه درسره جوړه شوه A منفي وينه ډېره کمه پيدا کېږي ښکلا ته
هنې بلې ملگرې خبره ورغوځه کړه ويې ويل ،که د ماما جان وينه
بخیله وي نو ستا وينه هم بخیله راځي ځکه چې وينه مو يو شان ده

ښکلا يې په خبره خندل بيا يې ماته گوته ونيوه ويې ويل مقصد
خبر اوسه ستا ژوند ما ژغورلی ما وپېر نه چې دا احسان مې ياد وساتې
ښکلا په ريښتيا هم زه نه پېرندم ، ځکه مخ مې ټول پلاستر و ما هم
ځان وروڼه پېراندې ورته مې کړه احسان مند دی يم ستاسې قرباني به
مې تل ياد وي

خويوه سپارښتنه هم درته کوم چې کوم کار د الله ج لپاره کوې يا
هم د انسانيت ژغورنې لپاره يې کوې نو په چا احسان مه باروه

هغه بلې خورلنې يې ماسره زما به ملاتړ خبره غبرگه کړه ويې ويل:

د کاکا نصيحت تل ياد وساته او د خپلو ښو احسان په چا مه اړوه

ښکلا څلور نړۍ قلمي گوټې په لاس کې ټولې کړې د شهادت گوته
يې ماته سيخه کړه ويې ويل ماما غږ د شناخته دی؟

- نه زه تاسې نه پېرم

- خو دغه غږ ما اورېدلی ؟

- شايد، خو زه تاسې د لومړي ځل لپاره گورم، هغې هم زما په خوله
باور وکړ نورې دواړه له بسترخونې ووتې، زه د سر په گچ کې ډېر
تنگ وم ډاکتران د وزيت لپاره راغلل ورته مې کړه که هر څه کوئ
ويې کړئ خو دا گچ مې له مخه لرې کړئ، هغوی وويل موږ دا کار
اوس نشو کولی څو ورځې وروسته به دې له دې گچ نه خلاص کړو
د پوزې هډوکي دې درز کړي ژامې د هم ظربه خوړلې د ژامې
هډوکي د هم درز لري که اوس گچ لرې کړو شايد په زيان درته

تمام شي، ما هم ورسره ومنله دې درد پيچاري يې راکړې دمنځ د گچ پلاستر درد ورسره کم شو، سبا يولس بجې بيا ښکلا او هماغه پروني خورلنه يې په گډه رانه وتې ښکلا راته کړه ماما جانه څنگه يې

- ښه يم

- خود به ښه کېږې زما وينه دې په بدن کې چلېږي

خورلنې يې ورته کړه، تا ته خو پرون دې صيب ډېر ښه نصيحت کړې ؤ خو نن د بيا د ياده باسلي، تا پروني بابولاي بيا پيل کړې

- کوم نصيحت؟

- هغه چې درته ويلې د نيکي احسان په چا مه باروه

- نو ما کله اوس بار کړی، ښکلا ماته مخ راواړاؤه، راته يې کړه ماما جانه اوس ما د کوم احسان خبره کړې؟

- نه!

- ته وگوره دغه خاتمه خورلنه مې خوروي، بيا يې

ښکلا خپله ملگرې گوښه کړه هغې ته يې وويل:

زما انتخاب خو ورځې وړاندې زما يوه مشوره ډېره خوښه کړه د هغې مشورې په اورېدو يې زما ډېر تعريف وکړ، کله هغه د چا تعريف په اسانه نه کوي، هغه به د ناداره هغومېرمنو لپاره چې په ولادت مې کېږي يو امبولانس واخلي، هغه ته زما مشورې ډېر خوند ورکړ ښکلا له جيبه تليفون راوکښ خاتمې ته يې وويل څه ښکلی غږ لري موسکي ته ورته دي ته يې دا ښکلی غږ واوړه، زه اوس فون ورته

کوم ډېره خوږ فصیحه ژبه لري، زه به په همدې بهانه د امبولانس پوښتنه ترې وکړم، فون يې غوږ ته ونيو، زما تليفون ته زنگ راغی، هغې هم زما د فون شرنگهار واورېده، خو ما غږ پرې بند کړ، هغې بيا زنگ وکړ زما فون بيا وشرنگېده، هغې خپل فون غوږ ته نيولی ؤ ما فون بند کړ هغې په حيراني زما خواته وکتل رانېږدې شوه راته يي کړه داڅنگه چې زه زنگ وکړم تاته هم زنگ راشي ؟

- نه پوهېږم ماته خو يوه قرضداره زنگ وهي، ډېر ترې په عذاب يم، په ناروغۍ کې مې هم په ارامه نه پرېږدي

- بښه

- هو

د بې هوښي او پېښې له کبله زما ستونی خراب ؤ ځکه خو زه هغې له غږه سم نه شواى پېژندلى، چانس دا ځل ورسره بله ياري وکړه زما په لاس يې نظر پريوت، زما په گوته د پيروزې يوه گوتمۍ وه هغه ښکلا مخکې هم ليدلې وه، د گوتمۍ په ليدو يې غټې بېوزې سترگې نورې هم غټې شوې لږ څه مخکې هم د تليفون له امله شکي شوې وه راته يې کړه ته زړه سواند نه يې؟

- نه

- دروغ مه وايه!

،اففففف تا ټکر کړی او دومره ژوبل شوی يې؟

او ماته دې نه دي ويلي اخر ولې داسې کوي؟ ولې تل زما زړه په
دې خبرو ماتوي، د کومې گنا له کبله ماته داسې سزاوې راکوي
اخير ولې؟

هغه سلگو واخيسته، زما دبستر خواکې په يوه څوکۍ کېناسته راته
يې کړه

زه کومه بلايم، کومه شيشکه يم چې ودې خورم؟

ته ولې رانه ډارېږې، ته ولې رانه فاصله نيسي او تل زما په اړوند يې
تفاوتي څرگندوي زه ستا په اړه کومه بده اراده نه لرم او نه د هغه
ډول انجونو يم، چې ته يې فکر کوي!

زه اوس مجبوره شوې يم، زما ټول حواس زما فکر او وجود ستا لوري
ته کش کوي، زه اوس د هغه انساني غرور په کيسه کې هم نه يم چې
ما به لکه مات لاس ورسره احتياط کاؤ، اوس مې خپل حيثيت هم
ستا لپاره تر پښو لاندې کړی زه غواړم چې ما درک کړئ، ما غوښتل
چې ورته ووايم ستاسې د پاک زړه او ښه نيت منندوی يم خو زما
حواس ستا په وړاندې بيا داسې نه دی لکه ته يې چې لرې، ځکه زما
ټول فکر، زوق او مينه يوازې د بنسټ د کارو سره ده، له دې سره ده
چې څرنگه يو وړی يتيم ماشوم موږ کړم، څرنگه يو پريوتی بې وزله
له لاسه ونيسم خو

په دې وخت کې ډله ډاکتران د ويزيت لپاره راغلل، ښکلا هم د
دوی په ليدو مخ بل طرف ته واړاوه او خپلې اوښکې يې د هغوی نه
پټې کړې د هغوی په څنگ، څنگ کې بهر ووته

ډاکټرانو ته مې وويل زه د سرله پلاستره ډېر په تنگ يم يا خو زما له سره د گچ پلاستر پرې کړی او يا هم زما سر ورسره پرې کړی، په دې دوو کې خو نن حتما يو کار تر سره کړی دوی ټولو زما په خبره وخنډل، خو بخت مې ځکه بيدار ؤ چې نن په ويزيټ کې يو تکړه د هېوکو متخصص هم راغلی ؤ هغه زما د سرايکسره وکتله نوروته يې وويل دغه ځوان ته يوه سزا موټر د ټکر له امله ورکړې دوهمه سزاتاسې وکړې ده دی د سر گچ پلاستر ته هيڅ اړتيا نلري ځکه چې کوم د سرهډوکي يې مات ندی يوازې ضربه يې خوړلې پر هغه ځای چې تاسې د درز خيال کړی هغه درز ندی اشتبا ده همدا اوس پلاستر ترې لرې کړی

زه يې په دې خبرې ډېر خوښ شوم ددې شکايت هم رانه هير شو چې ورته ووايم هغه ډاکټر چې زما سر ته يې گچ پلاستر ورکړی هغه ته سزا ور کړی

نرسان سم دلاسه لاس په کار شول پلاستريې رانه لرې کړ، په سترگو مې رڼا شوه مخ مې د موټر د مخې بښينو ډېر ژويل کړی ؤ پر هغه يې پټی کېښودې شپه مې ډېره په ارام تېره کړه سهار د ډاکټرانو له ويزيټ نه وروسته ښکلا په وره رادننه شوه لومړی نظر يې په ما ولگېده بې واکه يې له خولې دا کليمه ووته زړه سوانده ؟

ستا ښکلي مخ خو ډېره ظربه موندلې

تا خو ويل چې زه زړه سواند نه يم ولې دې داسې کول ؟

زه پرون هم په شک کې وم

خو اوس دې د مخ په لیدو ډاډه شوم چې دا ښاغلی چې ما سره د
پتپټوني لوبه کوي دا زړه سواند دی

هغه زما د بستر خوا کې څوکی باندې کېناسته دواړه لاسونه یې لپه
کړل مخ سره یې سړیش کړل د سپینو گوتو له منځو یې د بوچکو
وېستان راوتلي و ځان سره یې وویل:

اففف وضعیت مې ډېر خراب شو، سر مې راباندې گرځي

ما ورته کړه، ښکلا زه روغ یم، تاسې مه پرېښانه کېږئ، هسې نه چې
ډاکتران زما په ځای نوره تا دلته بستر کړي

- هغې یو لاس له مخ لرې کړ په بل یې ټنډه نیولې وه په نیمه لوڅو
سترگو یې راته وکتل زړه سوانده دا وخت د ټوکو نه دی
زه ستا لپاره سخته ځگرخونه یمه .

- زما لپاره ځگرخونه یې که د هغه وینې لپاره ځگرخونه یې چې ماته
دې راکړې ده

- هیله کوم تاسې ما په دې خبرو مه خجالتوئ، مخکې خو مې په
هغه وینې لږ زړه خفه و اوس خو ډېره، ډېره خوښه شوم، چې د
وینې شراکت موهم پیدا شو

- ما ورته وخنډل، ورته مې کړه د وینې شراکت داسې نه وي، هغه
چې څوک له یوې مور او پلاره پیدا شي د وینې شریک شي

- ستاسې له خبرو مالومېږي چې تاسې له ما په هغه خبره ډېر خفه
شوي یاست ما خو ته نه پېرندې ما د خپل مسولیت له مخې وینه

درکړې ،ته په دې گيله من يې چې ما درته وويل چې زما د وينې احسان مند اوسه زما هدف يوازې تاسې ته مرال درکول ؤ نه داچې د وينې احسان درباندي خرڅ کړم،يا هم ريا وکړم بس هسې هغه د کندهاريانو خبره گپه مو کوله

بنکلا پرته له دې چې نور څه ووايي بهر ووته او بيا همداسې ورکه شوه غرمه مهال دولس بجې وې چې هغه زما مخې ته په داسې حال کې ودرېده چې د غرمې ډوډۍ لوبي يې په لاس کې نيولي ؤ زه يې په ليدو حيران شوم

ورته مې کړه تاسې ولې تکليف کوئ؟ خپردي که مېرمن نه لرم خو زموږ له کوره اوس ډوډۍ رارسېږي

د هغې ټنډه تروه شوه ،راته يې کړه زما په مخ کې د ميرمنې خبرې مه کوه

-ولې

- بس هسې

بيا هغې لاس موټی کړ د اشارې گوته يې ماته ونيوله راته يې کړه اې له دې وروسته د کور او روغتون ډوډۍ په تا بنده ده ،زه په خپلو لاسونو ډوډۍ او کتڅ درته پخوم ،هغوی نه پوهېږي چې تاته څه ډول خوراک چمتو کړې

- نو تايې چيرته د پخلي درس ويلي ؟

- درس مهم ندی مهمه داده چې ته باید به طبي لحاظ معیاري
خواړه وخورې او په دې کار له ما بل څوک ښه نه پوهېږي خو گوره
په اشیزي کې هم بده نه یم نن چې زما د لاس پاخه شوي خواړه
وخورې خپله به هم د بیا چمتو کولو فرمایش راکړې

- خو په دې بوختیا سره به درسونه درنه پاتې شي

- زه د ازموینو په نومرو کې ریکارډ لرم ته پوهیږې؟ ماته داسې خوار
فکر مه کوه

- خو که ته دلته بوخته شې ستاسې ریکارډ به بل څوک مات کړي

- زما له مرگ وروسته به زما د ریکارډ ماتونکې مور زېږوي

- هی ته ولې د ځان تعریف خپله کوي؟ ایا دا ستاسې کمزوری نده ؟

- ښکلا وخنډل بیا یې پر مخ رالويدلي وښتان په یوه لاس سم کړل
،ويې وویل ستا خبره سمه ده خو موږ په داسې یوه هېواد کې اوسو
چې دلته څوک د چا د وړتیاؤ د څرگندولو لپاره خوله او ژبه نه لري
دلته تر ټولو لوی اتل هم د نورو لپاره تر ټولو کمزوری کس دی
څوک یې نه مني ،دلته فرهنگ دادی چې څه ډول یو چا کې د
نیوکې ځای پیدا کړل شي او کوچنۍ تېروتنه یې د خپل ناولي هنر
له مخې لویه کړي ،نو کله ،کله سړی اړکېږی چې خپلو وړتیاؤ ثابتولو
لپاره خپله خوله پرانیزي.

زه یوازې د ویلو جلی نه یم د عمل کس هم یم څنگ کې دسکول
ته یې لاس کړ موبایل یې ترې راوکیښ یو انځور یې پکې لوی کړ
ماته یې ونيو راته یې کړه

دا زما د لومړي سمیستر نومړې دي ټولو کې سل، سل وې یوازې
اطفالو کې بې پنځه نوي نومړې وړې وې

زه بې هم دنمرو په لیدو حیران شوم ځکه په طب کې دومره نمړې
وړل د هرچا د وس خبره نه ده زه چې کله په حقوقو پوهنځي کې
وم نو د طب زده کړیال به چې اویا نمړې په ازموینو کې په کوم
مضمون کې ویوړې داسې به ورته خوښ ؤ لکه چې کوم هیواد یې
فتحه کړی وي

خو ټوکړنده مې ورته وویل ته تمبله یې !

-ولې

- ځکه چې په اطفالو کې د کمې نمړې وړې دي

- که ریښتیا درته ووايم ماشومان مې په کور کې هم بد ايسي .

- هی ولې؟ ماشومان خو د مینې سمبول وي، د هرچا د مینې پارېدو
وسيله وي تاسې ولې داسې کرک طبیعت لرئ

- ته ریښتیا وایې خو زما د خبرو دا مطلب نه دی چې هغوی د مینې
سرچینه او بیلګه نه دي بلکې زما د اطفالو مضمون د ازموینې په
شپه یې درس ته نه پرېښودم ویلې موږ سره لوبې وکړه کیسې راته
وکړه، زه په ازموینو کې درس دومره نه وایم، خو استاد یې د ازموینې
یوه ورځ مخکې یوه چپېتر راکړ چې دا هم زده کړئ، سوالونه ترې
راځي دوی ورته پرینه ښودم په سبا یو سوال له همدې چپېتره
راغلی ؤ ما هغه حل نه ش کړای، اوس نو همدا لامل شو چې راته
ودې ویل په اطفالو کې ضعیفه یاست ، د دوی سره مینه مې

خوښېږی ساعت مې هم ښه ورسره تیر وي ،خو له درس نه مې باسي ، درس ته مې نه پرېږدي .

- ښه شوه چې پوه دې کړم،ماته نوره ډوډی رانه ورې ؟

-ولې؟

ځکه چې بیا به خلکو ته وایې په نوم د زړه سوانده مې بد راځي ځکه چې ما به ورته ډوډی چمتو کوله او زه به یې له درسه باسلم

- ښکلا مسکې شوه راته یې کړه دا بانې دې نه چلېږي،ما خپل کار ته پرېږده.

- خو ښه درته وایم ،خپل مسولیتونه دې مخته بوځه

- ستا پالنه هم زما یو مسولیت دی ،د ژوند یو درس دی ،یوه زده کړه ده .

- تاسې زما سره داسې بې ربطه خبرې نشئ کولی

- ،زه حیران یمه چې تاسې ما ولې نشئ درک کولی ،ولې ماته په بار بار د ځواب راکولو له کبله خوند اخلئ د ښکلا غږ نور هم اوچتېده ما یوه اوبل لوري ته په دې وېره کې وکتل چې چایې خبرې نه وي اورېدلې ،نو هڅه مې وکړه چې د هنې غوصه او خپګان رابښکته کړم ورته مې کړه

- ما تاسې ته ځواب نه دی درکړی ،په اصل کې ستاسې دومره تکلیف ته اړتیا نوره نشته ځکه چې زه نور دلته نه پاتې کېږم،ډاکترانو زما روغتیايي حالت سم ښودلی ،بل داچې زما بېړه ده

، ماته دوه نور ډير مهم پلانونه پاتې دي يو هغه پلان چې تا راکړی
امبولانس سیستم باید جوړ کړو، نوره موقع نه ورکو چې زموږ د بې
غوري له امله بې وزله کورنۍ د خپلې ناوړې له عذابو خپلې ميندې
د زيگون پر مهال له لاسه ورکړي کنه ځواب يې باید موږ ورکړو او
رب ته ددې کار ځواب اسانه ندی او دوهم دا چې زه باید په مهمو
ځايو کې د ميرمنو لپاره ديني مدرسو جوړې کړم.

- دا دوهم فکر څرنگه درسره پيدا شوه ؟

- دا هم د لومړۍ موضوع په څېر خورا اړينه چاره ده چې باید
ترسره يې کړو ، ما يوه مېرمن وليده چې کليمه طيبه يې غلطه ويله
مېرمن دومره زړه وه چې د گور له غاړې حسابيده، ځان سره مې
وويل زموږ مسلمانې او زيمه واري د همدې مېرمنې له خولې د
کليمې له اوريدو ښکاري چې موږ خپل مسوليتونه څه ډول اداکړي
دي که دغه مېرمن مړه شي او په ټول ژوند کې يې يوځل کليمه هم
سمه نه وي ويلې نو پرته له دې چې خپله پکې ملامته ده موږ ټول
به يې ځواب وايو موږ ټول ور سره په دې لوی جرم کې شريک يو
، هغې چې کليمه نده زده نو ډاډه يم چې لمونځ به يې هم نه وي
زده او چې لمونځ يې نه وي زده يوازې د لمانځه عادت به يې کړی
وي لمونځ به يې نه وي کړی نو داسې عملونه چې بغير د زده کولو
وي ، ناسم وي هيڅ وخت رب ته د قبول وړ ندي

د ښکلا غوصه لږ راکمه شوه ، داسې يې انگېرله چې گواکې زه اوس
په يوه نوې مرحله کې داخله شوم زړه سواند مې اوس د غوصې ناز
هم وړي ، په څېره کې يې د عصبانيت ټول ککليچونه سم شول ، د

بِسپنه / ۱۵۲

ټنډې تروه شوی پوستکی يې هم وغوړيد راته يې کړه ښه نو زه سبا
درته خواړه پاخه نه کړم؟

- نه

- ولې؟

- ځکه چې زه نوررخصت کېږم

- ښه ده ،نو ته به زما ځينې سوالونو ته کله ځواب راکړې؟

- کله چې لږ له دې کارونو اوزگار شم بيا به خبرې وکړو

- ستا له کارونو اوزگارېدل دومره ژر نشي ،او نه زه دومره صبر نشم
کولی

- ستونزه نشته يوه اونۍ وخت راکړه بيا زما دفتر ته راشه

- ښه سمه ده

زه سبا رخصت شوم کورته لاړم مورکۍ مې رامخې ته شوه په ټنډه
يې ماچ کړم ويې ويل شکر زويه چې بېرته دې روغ وينم رب د يوه
لوی خطر بچ کړې ،يوه اونۍ وړاندې داسې پېښه کې زموږ د يوه
ګاونډي وزيراکا زوی مړ شو،خو تاسې سره د يتيمانو دعاوې دي بس
الله ج راته وساتلې

مورته مې وويل مورې ،له ټولو بلاؤ به وژغورل شم خو يوه نوې بلا
مې شا نه پرېږدي ،داسې راته ښکاري چې ارادې يې راته سمې ندي
،ما به د يتيمانو له دعاؤ بې برخې کړي له اصلي کاره چې د يتيمانو
خدمت دی باسي مې

- دا څه بلا ده زويه چې تا د بې وزلو له خدمته باسې
- مورې يوه نجلی دی، ډیر ځان رانېږدې کوي، او عادي میرمن هم نده چې ته فکر کوي سړ کال له طب پوهنځي خلاصېږي.
- مور مې رانېږدې شوه زما په اوږه يې لاس کېښود غوږ ته يې خوله رانېږدې کړه ويې ويل زويه ښکلي ده؟
- هو مورې بل رقم ښکلي ده دومره چې له دې ښکلي زويه دې هم ښکلي ده
- نو بيا خو خبره جوړه ده، کبر مه کوه دومره ښکلي هغه هم چې ډاکتره وي ولې بلا ورته وايي
- مورې يوه وېره لرم او هغه وېره په ريښتيا راسره ده
- کومه وېره؟ د څه شي وېره؟
- د بنسټ کارونه به بيا رانه پاتې شي، ما به خپله میرمن او اولادونه مصروف وساتي
- نو ولې تر اخيره به داسې يوازې لوندې گرځي
- له ځان سره خو مې همداسې پرېکړه کړې ده
- گوره زويه دا ټول خلک چې لوی، لوی کاراو بار کوي، ايا دوی مېرمنې نه لري؟
- لري يې خو
- خو نو په کوم ځای کې ده؟

- بس له هرڅه مې زړه تور دی، د بنسټ له کارو پرته نور ټول کارونه
او بوختیاوې راته عبس ښکاري

- زما پادشاهي، زما مینه، زما خوندونه، زما سکون، زما آرام یوازې په
دې کې وینم چې د یتیمانو لاسنوی وکړم دهنوی پالنه وکړم، د
هنوی اړتیا وې د الله په مرسته بشپړې کړم

- زویه د خیرکارونه به هم کوي او د دنیا ژوند به هم کوي د دنیا له
ژونده خو نه کېږي، بل دا باور چې ته لرې چې مېرمن به دې له
کارو وباسي ناسم دی ډېرهنه نارینه چې په نړۍ کې وځلېږي تر شا
يې د یوې میرمنې لاس وي

- تاسې رېښتیا وایي مورې، خو د بنسټ له کارو پرته بل هیڅ ژوند
خوند نه راکوي زړه مې وای چې خپل ټول ژوند همدې کار ته
وقف کوم نورې چارې د خپل کار کوي

- زویه زه پوهېږم چې اوس د بې وزلو لاسنوی او خدمت ستاسې
مینه ګرځیدلې او په دې پټ مینه ناک احساس کې غرق یې خو
خپل ژوند ته د هم پام نیسه

- هنې ته مې د هو په دود سر وخوځاؤ ځکه چې زړه مې د ژبې سره
ددې کار لپاره مرسته نه کوله

نور ترې خپلې کوتې ته روان شوم، ښه آرامه خوب مې وکړ، سهارمې
چې سترګې پرانیستې ډېر ناوخته شوی ؤ ژر، ژر مې لمونځ او اودس
وکړ

رسمي دفتر ته لاپم ،هغوی ته مې وړاندیز وکړ چې د پيسې له امله
 خو ورځې رخصت راکړي ،هغوی هم په ډېره اساني ومنله چې زه
 بايد دوه اونۍ استراحت وکړم ،کورته راغلم دوه درې ورځې مې
 تېرې کړې خپلو پلانونو پلي کولو ته مې زړه خوړ او د امکاناتو په
 اړه مې فکر کاؤه ناڅاپه مې يوه زړه سوانده ملگری ياد ته راغی هغه
 ژوند په ريښتوني مانا پېژندلی ؤ هغه ښه لوړ معاش درلوده خو عادت
 يې نه ؤ چې پيسې کور کې جمه کړې اويا يې هم په اکونټ کې
 کېږدي بلکې په دې باورې ؤ چې د عيال له نفقې زياتې سخاوت
 کړې په غريبانو يې وويشي ،د اخيرت په بانکونو کې ځان ته ځای
 پېداکړي ،هغه له بيلېنگونو سره شوق نه درلوده ،ځکه د ريښتوني
 ژوند په مانا پوهېده ،دا ريښتونی شخص غلام فاروق نومېده دنده
 يې هم طبابت وه يوه ورځ کورته ورغلم خو هغه مې پيدا نه کړ بيا
 مې تليفون ورته وکړ له روغې سره سم مې ورته وويل ،ټولنه له داسې
 ستونزو سره مخ ده ،غربت دومره حاکم ده چې زموږ د غريبو کورنيو
 مېنډې دزيگون له امله په دې خاطر مړې کېږي چې روغتون ته د
 تلو وسيله نه لري د څو پيښو زه شاهد يم هغه د لنډو خبرو کولو
 عادت درلوده راته يې کړه نو چاره څه ده ومې ويل يوه امبولانس ته
 اړتيا ده ،هغه ډېر باوري شخص ؤ راته يې کړه

څومره لگښت پرې راځي؟

- نيردې شپږ لکه افغانۍ

- ته امبولانس واخله ،لگښت يې ټول زه پرې کوم

- ددې خبرې په اورېدو سره د معمول په ډول له ډېرې خوښۍ زما
اوبښکې روانې شوې دومره خوښ شوم لکه چې ماته چا شخصي يوه
لوتکه اخيستې وي

امبولانس مو واخيست رڼا خيره بنسټ مو پرې وليکل، نور مو د هغو
بې وزلو کورنيو نوم لږ راجستر کړ چې بې سرپرسته ؤ يا هم دومره
غريبان ؤ چې روغتون ته يې د ناروغ د وړلو وس نه درلوده کله به
هم چې ددې کورنيو دلېږد اړتيا پيدا کېده امبولانس به يې په
خدمت کې ؤ، پلان مو جوړ کړ چې دغه خدمات هرې ولسوالي ته
ورسوو، او نورو ولاياتو کې يې هم پيل کړو، رب ډېر مهربانه دى دا
هيله مو هم بشپړه شوه ددې کار له بشپړېدو وروسته يوه اونۍ رسمي
دفتر ته تلم کله چې جمعه شوه نو د بنسټ دفتر ته لاړم

له ناستې سره سم مې د دفتر ورسۍ له ښيښې نه يو کس ولېده هغه
ډېر سپين ژيرى ؤ ليدنه مې چې زما د دفتر په لوري راروان دى په
مخکې يې ماشوم دى خو چې لږ ښه ورته ځير شوم ومې ليدل چې
سپين ږيري د ماشوم په اوږه لاس ايښى دى احساس مې کړه چې
سپين ږيرى نابينا دى زما د دفتر دروازه ماشوم راخلاصه کړه سپين
ږيرى په ډېر تکليف راننوت يوه او بل لورته يې لاس تپاؤ تر څو د
ناستي ځاى پيدا کړي، زه ورپورته شوم څوکى مې يې شاته کېښوده
،ورته مې کړه کاکا دلته کېنه هغه بېچاره هم کېناست

لومړۍ يې ښې ډيرې دعاوې وکړې بيا يې وويل زويه ته ډېر نیک
سړى يې د ډېرو غريبانو اړې دې چلولې دي، د هغوى په ستونزو
کې د منډې ترې کړې دي انشاالله چې خداى ج په دې نه
خواروي

زه هم په يوه لويه تمه درته راغلی يم، دوه کاله کبړي په سترگو څه نه وينم د سترگو پردې مې دي ډاکتران راته وايې چې ته بايد عمليات وکړې موږ درته غمې اچوو خو ماسره د خپل عيال په وچه ډوډۍ د مړې گېډې روپۍ هم نشته، خلک زکاتونه او خيراتونه راکوي په هغو گذاره کوو، دومره غريب يم چې دوه کاله مې وشول په سترگو څه نه وينم د غريبې له لاسه هرڅه رانه پاتې دي، د نور په اوږو باريم لمونځ او اودس هم د نورو له کمک پرته نشم کولی

ما څوک نشي درک کولی که تاته يوڅوک دوه کاله سترگې در وټري او په دې دوه کاله کې د دنيا هيڅ شې هم ونه وينې ناسته او ولاړه دې د نورو په مټ وي هغه هم چې د چا په زړه ښه وي د کومک لاس درکوي کنه نه يې کوي نوهلته به ما هم درک کړې چې زما ژوند څومره سخت دی، غريبې ډېره کم سيالي ده

ما ورته کړه کاکاجانه همدا اوس چې ته غږېدې، ما څو لحظې ستا پرحالت ځان بدل کړی ؤ زه دې درک کوم او هغه سخت حالت هم درک کوم چې په تا تير شوی دی

ټليفون شميره مې ترې واخيسته ورته مې کړه ته نن لاړ شه انشاءالله په يوه اونۍ کې د چاره کوم راغواړم دې د عمليات غم به دې د الله ج په مرسته کوم

د کاکا مخې ته ماشوم ودرېده هغه يې له لاسه ونيو چې پورته يې کړي، دروازه ټک، ټک شوه د راتلو مې ورته وويل ښکلا رانوته سلام يې واچاؤ خپل دسکول يې له اوږې لرې کړ، به لاس کې يې نيولی کتابونه هم د څوکۍ مخکې مېز باندې کېښودل، راته يې کړه د

سپینې غر بې واورو نه وي ،زه خو چې راځم گورم تاسره د بنسټ د
کورنۍ غړي وي خو پام چې نن کومه پلمه راته ونه کړې نن به ماته
ځانگړی وخت راکوې چې خبرې سره وکړو

- ښه سمه ده ،د کاکا له وتو وروسته به خبرې وکړو

- کاکا څه ستونزه لری؟

- ناروغۍ یې ستاسې پورې اړند ده

- اخر ستونزه څه ده

- د سترگو پردې لري بیچاره دا دوه کاله یې په کور کې د پانده په
ډول تیر کړي حال دا چې اسانه درملنه یې تر سره کېږی

- نو ولې یې عملیات ندی کړی؟

- په تا هم هغه دپاچا دلور کانه شوې چې ولس له لوږې مرکېده دې
مشوره ورکړه چې ولې کولچې نه خوري

- زړه سوانده زما مطلب ریشخند نه ؤ یوازې غواړم په لامل یې پوه
شم

- لامل یې مالومداره دی وایې تشه لاسه ته مې دوښمن یې بس تش
لاس ورسره یاري نه کوله

- ښه نو اوس ؟

- یوه اونۍ وخت مې ورکړ انشاءه چې بېرته راځي زه به یو غم ورته
وخورم

- داسې وکړه چې زه یو د سترگو متخصص ډاکټر پېژنم هغه شخصي کلینک لري دواړه به ورشو دده په مخ کې به سوال ورته وکړو انشاالله په وړیا ډول به ددی کس عملیات تر سره کړي ځکه هغه زه پېژنم خورا ډېر زړه سوانده دی

- نو کا کا هم ځان سره بیایو

- نه یوځل دهغه سره خبره کوو ،کاکا دوه ورځې وروسته راوبوله

- ښه سمه ده

- کاکا ته مو رخصت ورکړ او ښکلا ته د هغو خبرو چې تمه یې درلوده موقع په لاس ورغله

مخ یې په یوه لویه هیله راواړاؤ مسکی شوه ،هیله یې درلوده چې په خپله مسکا سره د خپلو خبرو لپاره زما ذهن هم آماده کړي

راته یې کړه

کله د چې له غریبانو سره خواخوږي ووينم ،نو یوه لویه هیله راسره پیدا شی چې دا سړی ډېر زړه سواند دی ،خو کله دې چې بیا زما په اړه بې پروايې وگورم ستا په دې خیریه کارومې هم شک راشي چې دا هر څه یې ریا دي ،ځان ښوونه ده

- نو زما له بې پروايي سره خیریه بنسټ څه اړیکې لري؟

- ته د خدای ج له بنده گانو سره ډېره مینه لري ،ها؟

- هو بې له شکه

- نو ایا زه د خدای بنده نه یم ؟

- ولې نه یې ، خو زه پوهېږم چې ته اړه نه یې او زموږ خواخوږي د اړو خلکو سره ده

- زه تر ټولو ډېره اړه او محتاجه یم ، دومره محتاجه چې خپل غرور مې هم دې محتاجي راته له پښو لاندې کړی ، دومره محتاجه چې ژوند راته بې مانا شوی ، هرڅه رانه هېر شوي دي

- خیر وکړې اخر ولې ؟

- زړه سوانده ، ته د مینې په نوم څه پېرني ؟

- هو نو بیا ولې خان ناگاره اچوې ؟

- زه هیڅکله د ناگاره توب عادت نه لرم

- دا خو ته وايي ، ته ډېر بې پروا انسان یې ؟

- اخیر ولې ؟

- ته ملامت نه یې ، ځکه چې تاسې مینه نه ده کړې ؟

- خو تاسې یې سرچپه وایې ، ما مینه کړې زه عاشق یم ، او اوس هم په خپله مینه کې ډوب یم ، یو لیونی مین

- نو له ماسره همدا د بې پروايې چلند چې ته یې کوي دې ته د مینې نوم ورکوي ، دا څه ډول مینه دی

- خو تاسې زما معشوقه نه یاست

- بيا تاسې کوم عشق يادوي؟

- گوره ښکلا ،زه په ټوله مانا ستاسې ،وقار،علميت ،خواخوږي ،
ځواني ،ښکلا ته درناوی لرم او ماته د نړۍ ترټولو ښه انسان ښکاري
خو په څرگندو ټکو يې درته وایم ،زه له تاسې سره مينه نه لرم

- دا خبر دې ولې مخکې نه کوله ؟

- ځکه چې مخکې نه پوهېدم چې ته زما په وړاندې دا ډول احساس
لري

- ولې ماشوم وي؟ تې خوری وي؟

- اړتيا نشته چې خبره دومره وغځوو

- تاسې دغه خبره څومره په اساني کوي چې اړتيا نشته

- نو څه وکړم ورسره وژاړم

- ژاړه مه ،ماسره يوه ښيگڼه وکړه ؟

- د څه شي؟

- غواړم چې معشوقه دې وپېرڼم ،هغه څوک دی ؟

- نو څه يې کوې ؟

- ژوند کولو ته به يې پرينه ږدم ،ځکه هغه له مانه زما حق اخلي

- زه ډاډه يم ته هغه نشي وژلی ،له هغو ژوند نشي اخيستی ،دومره
جړنت په تا کې نه وينم چې د هغوی مخې ته ودرېږي .

- ته زما حوصله مه ازمایه ،ته نه یې خبر چې زما په زړه کې دهنوی د پاره خومره بده انگېزه پرته ده ،دلته په سینه کې مې د هنوی لپاره خه ډول طوفان په خپو دی .

- ما ورته وخنډل ورته مې کړه ته دومره ظالمه نه شې کېدای ،زه دې پیژنم ؟

- ته مې په سمه مانا نه پېژنې ؟

- زه دې په صحي او سمه مانا پېژنم

- نو بسم الله کړه هغه جلی راته په گوته کړه او بیا د هرڅه ننداره په خپلو سترگو وکړه

- نو غواړې چې ته زما مینه پیدا کړې ؟ هغې ژوره ساه وبنکله لاړې یې تېرې کړې بیا یې وویل ،هو په ډېرې لیوالتیا سره
- نو غوړ شه

- زه ډېره ښه غوړ یم

- زما مینه زما عشق ،زما ژوند یوازې او یوازې همدا دیتیمانو لاس نیوی دی ،ددوی سره مرسته زما عشق دی .

- ښکلا زما په خبرو وخنډل ، راته یې کړه ،زه اوس د ټوکو اورېدو ته نه یم جوړه

- زما د پوښتنې ریښتونی ځواب راکړه ؟

- ریښونی ځواب همدا ده کوم چې تا واوریده

بښپنه / ۱۶۳

- ته قسم وکړه

- قسم دی

بيا خو تا ريښتيا وويل تا ماته داسې عشق رامخکې کړ چې زه د هغې
په وړاندې نشم درېدلی، زه جرئت نلرم چې دغه عشق د له منځه
ويسم

خو غواړم يوه شي ته د پام راواړوم هغه دا چې ته اوس زما عشق
جوړ شوی يې، زما روح اوس ستا په روح مين شوی، او دا هم
ريښتيا دي چې ښکلې ځواني او ښکلې رنگ لرې، خو زما د عشق
لامل نه ستا ښکلا ده او نه ستا ځوانۍ بلکې ستا وجدان دی، ستا پاک
احساس دی، ستا خواخوږي ده ستا هغه مينه ده چې د خپلو بې
وسه ولسونو سره يې لرې

- ورته مې کړه زه د مندوی يم چې زه دې درک کړم، زړه مې ډېر
درته ځوريده، خو ماته هم لاره ورکه وه چې څرنگه مو پوه کړم، زه
ستا مينې کولو ته درناوی لرم خو په دې بايد پوه شې چې زما او ستا
لارې جدا دي، زما او ستا د موخو مسير جدا دی

ښکلا مې په خبره کې راولويده راته يې کړه نو

- تاسې خپل ژوند درته جوړ کړئ ما خوشې کړئ چې خپل عشق
مخته بوځم

زما له دې خبرې سره د ښکلا ښورې سترگې راډکې شوې په داسې
حال کې يې ماته وکتل چې د دواړو سترگو له کونجو يې غټو، غټو

څاڅکو د رخسارونو په لوري مزل پیل کړ ،راته یې کړه د یوې
پوښتنې ځواب راکولی شي؟

- هو ولې نه

- ته دې خپله عشق پرېښودلی شي؟

- نه هیڅکله نه

- دا کا ردې په وس پوره ده؟

- نه

- نو ماته یې د پرېښودلو ولې سپارښتنه کوې؟له ما ولې غواړې چې
زه مې خپله مینه پرېږدم ،ایا مینه پرېښودل هم د انسان په وس کې
وي ،ایا تاسې ته وجدان دا اجازه درکوی چې ماته د یوه ناشوني او
زما له وسه د وتلي کار توصیه راته کوئ

- ښکلا زه مو درک کوم ،خو ته به هېڅکله له ما سره خوښه ونه اوسې

- ولې؟

- ځکه چې زه به له خپل کار سره مصروف یم ،له خپل عشق سره به
مصروف یم ته به رانه د مېړه توب او ښځې توب حق غواړې او زما
به له لاسه نه کېږي ،نو ایا ته به داسې ژوند خوښ کړې او پکې
خوشحاله به واوسې

- تاسې عشق او مینه سمه نه ده پېژندلې!

- ولې؟

- ځکه چې په مینه او عشق کې هوس نه وي، په عشق کې غوښتنې نه وي عاشق یوازې د خپلې معشوقې په خوا کې اوسېدل غواړي زه غواړم یوازې ستا ژوند ته راشم یوازې ستا په نوم واوسم زه تا له خپله کار نه باسم او نه درنه کومې غوښتنې لرم بلکې یوازې غواړم ستامیرمنه شم زه خپل ټول حقونه تاته درېښم یوازې ددې کار په بدل کې چې ته مې په خپل نوم کړې

ما غوښتل ورته ووايم چې په دې اړیکه کې بیا یې انصافي راځي، زما خبره د وره په ټکېدا پرې شوه ومې کتل یوه ځوانه میرمن راغله راته یې کړه زړه سواند صیب ته یې

- هو

- ما اورېدلي چې تاسې د بې وزولو لاسنیوی کوئ

- هو البته د الله ج په مرسته

- نن به ماته وخت راکوې ؟

- د څه شي وخت ؟

- ماسره کورته لاړ شه زما حال ووينه ، بیا زما په اړه اقدام وکړه د څومره مرستې وړ مې چې بولي بیا هغه وس رانه مه سپموه

ژمی ؤ واوره هم ښه پرېمانه پرته وه خوا کې مې ځادر ایښی ؤ نه او هو مې ونه کړل هغه مې رااخیست ښکلا ته مې مخ ورواړاوه ورته مې کړه ته له موړ سره ځې ؟

هنې سور اسويلی وکينی شاید لامل يې هم دا ؤ چې خبرې يې
نيمگړې پاتې شوې بيا يې وويل نه تاسې لار شئ زه مې کورته ځم
، کور کې به راته په اندېښنه وي

خادر مې له ځانه جار کړ، له لنډ مزل وروسته د خورکۍ کورته
ورسېدم پر يوه کنډواله ور دننه شوم دوه گاللی ماشومان له يوې
داسې کوډلځې راووتل چې ور او ورسې (اشداره) يې نه لرل ،
دواړو ماشومانو په پښو پيزار نه درلوده هر يوه به چې په واوره کې
پښه کېښوده بيرته به يې په بېړه پورته کړه د جونگرې يوې کړکۍ ته
مې وکتل د بښېښې پر ځای يونړی پلاستیک ورته ټومبل شوی ؤ
کوټې خو هسې هم ور نه درلوده پرده مې لرې کړه د کوټې منځ
ته دننه شوم د کوټې په منځ کې څو د چابو پيالې ايښې وې شاید د
بيگاني چای پاتې شونې وه يوه پياله نيمه له چای نه ډکه وه خو دغه
چای پکې يخ نيولی ؤ کوټه دومره يخه وه چې دننه اوبه يې هم يخ
کړې وې

ما ورته کړه خورې دا خو په دې سخت ژمې کې د اوسېدو نه دی
، دلته خو هوا دومره سړه ده چې اوبه هم يخ شوې دي، دا تنکي
ماشومان خو به دلته مړه کړې دوی کله دلته ژوند کولی شي

- هنې راته کړه وروره ته ښه وايي ، خو چېرې لاره شم چېرې سيمه
ويسم ، څوک مې غږ واورې ، زه پوهېږم چې دلته زما ماشومان له يخه
هم راته مري ، خولاچاري ده ، بې وزلي ده چې مجبوره شي نو بيا به
هرڅه په ځان زغمي ، د کوټې پاس چت ته مې وکتل ورته مې کړه
تاسې خو ډېر نازک ، نازک لرگي په گوټه اچولي خدای ج مه کړه

درباندې رامات نشي، خورکي هم زما د نظر په لوري پاس چت ته
سترگې ونيوې هغې راته کړه

دا لرگي خو قوي دي په ډېرې سختي مې يو، يو په سوال پيدا
کړي دي، له دې مخکې لرگي ډېر نازک و يوه شپه داسې وه چې
واوړه پيل شوه تر نيمې شپې يې نيم متر ته رسولې وه زه د شپې له
سره وپريدم چې زموږ د کوټې لرگي خو ددې وارې تاب نه لرې
راونه لوېږي، نيمه ويښه پرته وم د لرگيو په منځ کې خرهسا شوه ما
ماشومان يوه کونج ته کړل د هغه کونج گودره لږ قوي وه چې درز
شو د کوټې چت راپريوت، زموږ کونج ولاړ پاتې شو زموږ په سر د
چت گودره ماته نشوه خو يو لوری يې د ديوال د خوړينېدو له امله
په ديوال کې ښکته ننوته بس د رب مهرباني وه د کوم ماشوم په سر
نه خاوره راولوېده او نه کوم لرگي، ماشومانو مې له وېرې جنې کړې
، ما دوی ته د تسلي هڅه وکړه خو هغوی زما غږ نه اورېده، ډيره تياره
وه يو بل مو نه سره لیده څه په خواړيو مې يو سوری وکړ زه ترې
راووتم بهر کوڅې ته مې منډې کړې واوړه هم ښه زياته وريده، د
ژامو کړسا مې له لرې اورېدل کېده د يخ له لاسه لکه پاڼه رپېدم
يوې دروازې ته ودرېدم و مې ټکوله چې راووځي او له موږ سره
کومک وکړي خو زما د غږ ځواب چا رانه کړ، بيا به بلې دروازې ته
لاړم دروازه مې وټکوله خو چا ځواب رانه کړ، نورو ته لاړم د کوڅې
ټولې دروازې مې وټکولې خو خلک په تودو خونو کې پر خواړه
خوب وېده و هغوی زما حال نشو درک کولی دلته مې خپلو
ماشومانو ته را اندېښنه وه چې زما په نه شتون کې به يې له وېرې زړه
چودلی وي، اړه شوم بيرته خپلې خونې ته راغلم له هغه سوري مې

نور اولادونه راوباسل چې زه ترې راوتلې وم يو ترپال مو درلوده ،هغه مو ځان ته واچاؤ نيم مولاندي اونيم مو راباندې له پاسه کړ، په پرستنو کې ننه وتو تر سهاره واوره راباندې ورېده ماشومانو مې له يخه چغې وهلې ،ډارېدل زه هم نوره په تسلي سترې شوم په چغو سترې شوم، ټول له يخه رېږديدو، بالاخره اذان وشو

فکر مې وکړ دلته خو د مسلماني يوازې اذان کېږي ،خو خلکو کې مسلماني په سختی ليدل کېږي ،زما د کوڅې خلک به اوس اودس په تودو اوبو وکړي جماعت ته به لاړ شي ،خدای ج به ياد کړي ،لا به مغرور شي چې کلک مسلمانان دي خو د گاونډې له حاله خبر ندي چې په څه ډول يې يتيمو ماشومانو شپه تېره کړه ،د سهار روښنايې مخ په زياتېدو شوه د يوه کوچني زوی وضعیت مې په خرابيدو شو ساه يې نشوه ښکلې ،په څنگ کې د يوه گاونډي دروازه مې په زوره ،زوره ور ووهله يوې مېرمنې له هغه اړخه غږ راوکړ لکه چې زموږ دروازې ماتولو لپاره دې اراده کړې ،دروازه هم په سړی توب وهل کېږي ،ماورته کړه خورې کوټه راباندې رالوېدلې د يوه ماشوم وضعیت مې خراب دی زه هغه روغتون ته وړم د خدای لپاره دا نور ماشومان مې راوله لږ اور ورته بل کړه ،کنه ټول رانه مري،هغې چې زماوضعيت وليده ډېره ورخطا شوه ماته يې وويل ژر رانه وخه ،ته خو لکه پاڼه داسې رېږېږي،اول خپل ځان تود کړه ، زه هغه نور راولم ماورته کړه زه وخت نلرم ،ماشوم مې ساه نشی ښکلې سینه يې خرابه ده

ته کمک وکړه هغه نور بېچاره گان راوله

ما ماشوم غېږه کې واخيست روغتون نېرېدې ؤ هلته مې ورساؤ
اکسيجن يې ورته چالان کړ لايې لس دقيقې نه وې پوره کړې چې
ژوند يې حق ته وسپاره، هغه ته مې په غړيدلو سترگو کتل هغه ساه
ورکوله دې هغه ،هغه بيگنۍ د يخنۍ دلاسه د بدن لږزه او چنې مې
سترگو ته ودرېدې ،د هغه بې چارگي مې سترگو ته مخ ته مخ ته
کېده چې په يوه پرتوگ او يوه کميس کې له يخه رېږدېده ،غېږ مې
ترې گډه کړه راوامې خيست د کور په لوري راهي شوم د روغتون
په واټونو کې بې واکه چنې رانه ووتې د خپل بې وسه ژوند په اړه
مې څو سوې سوې کوکې وکړې،د واټونو ناروغانو هم چې زما
چنې اوردېدې د خپل اطافو دروازه به يې راخلاصه کړه زما ننداره
به يې وکړه بيرته به يې سر دننه کړ،پوهېدم چې زما تقدير زما
ستونزې يوازې زما لپاره ليکلې دي يوازې زه يې بايد وگالم او
يوازې زه بايد ددې ستونزو سره مقابله وکړم

هغه هم وخت و چې راباندې تېر شو ماشوم مو راوړ ،د غريبو کورنيو
به څه جنازه وي يوملا درې تنه لارويو يې په جنازه کې کتار جوړ
کړی ؤ،له جنازې وروسته مې دزړه ټوټه خاورو ته وسپارله خبى مو
کړ

زما له زړه او زما د بې وسي له لاسه چې زما په اولاد څه تېر شول هغه
رب ننداره کړه

له هغه وروسته چې جونگړه مو وړانه شوه يخ ډير سخت ؤ اړ شو بل
ځاى ته مو کېده ويوړه هوا چې لږ ښه شوه

بیرته راغلو دا خټې مو وتېلې او دانري، نری لرگي مو په سوال یو
، یو پیدا کړل د سر پنا په نوم مو یو څه جوړه کړه کوم چې اوس ته په
خپلو سترگو وینې

د همت ناکې مور په سترگو کې اوبښکې راغلې ، راته یې کړه زړه
سوانده وروړه زه دومره بې همته نه یم خپل وس کوم تر وروستي
بریده هڅه کوم چاته لاس اوږد نه کړم ، زموږ کور له پوهنتون سره
نږدې دی ، دا ورکې زوی به مې پوهنتون ته لېږه په لیلیه کې به
اوطاق په اوطاق گرځېده خبرن کالي به یې راټولول مابه ورته
مینځل په هغه به مې گذاره کېده ، اوس چې ژمی دی محصلین
رخصت دي ، زما لپاره داسې کار نشته چې ویې کړای شم ځکه
میرمن یم تورسې یم عمر مې هم زیات ندی ، ځکه خو اړه شوم
ستاسې دروازه دروټکوم ، ابله ورځ یوه شخصي روغتون ته لارم مال
که د صفاکارې په توگه یې ونیولم ، دنده یې راکړه خو دومره بې
وجدانه ؤ چې زما له غرېبه یې ناسمه گټه پورته کوله په ورتگ یې
پنښمانه کړم دنده مې بیرته ورخوښې کړه

هغې د خپل پروني په یوه پیڅه خپلې اوبښکې پاکې کړې بیا یې
خپلو خبرو ته دوام ورکړ ، ویې ویل خدای ج د زما د دوښمن په
سپي هم داسې وخت نه تیروي کوم چې په ماراغلی دی ، ما ډېرې
ورځې په نهاره تیرې کړې دي ، یوازې اوبه مې ځکلې دي ، په
اوڅکلو کې مې بیا هم خدای ج ته شکر ویستلی چې څه شکر
خدایه اوبه خو شته !

یوه ورځ مې دیرش افغانی درلودلې ، په هغه مې درې ډوډي راوړې
اولادونه مې ۷ دي نیمه نیمه مې کړه خو یو اولاد مې اخیرې کې

پاتې شو، بيا مې له دې نورو لږ لږ ورته راکمه کړه دده هم گذاره پرې وشوه يوه زوی مې راته وويل مورې ته يې ولې نه خوړې ماسره له دې کليمې بل ځواب نه ؤ ورته مې کړه زه وږې نه يم ما يې خبرې ور غوڅې کړې ورته مې کړه خوړې بس دی نور د د خبرو اوریدو تاب نه لرم .

ځان ته مې قهر ر اځي ، له ځانه مې نيولې بيا د انسانيت په نوم دلته هر ژوندي سري نه مې بد راغلل ، لومړی د په ما لعنت وی ، بيا په ټولو دې بې غور او سترگو او بې احساسه انسانانو چې ستا په خوا او شاه کې ژوند کوي ، دوی ولې دومره سخت زړې دي چې ترحم ترې کډه کړې ، ولې دومره بې زړه سوبه دي ؟ دوی ولې ځان اشرف المخلوقات گڼي اخير ولې ؟

دوی انسانان دي خو دانسانيت پاللو يو کوچنی بيلگه هم نشي وړاندې کولی ، مسلمانې داسې نه وي لکه دوی چې روانه کړې ، مسلمانان د يوه وجود په څېر دي لکه وروڼه داسې دي د يوه او بل په غم کې شریک دي د يوه اوبل ستونزو په حل کې مکلف دي کنه بيا تش په نوم مسلمانې ده او بس

ته ددې سيمې د اوسېدونکو يوه تورسړې خوړې هغه څه چې تا گاللی د هغو بيلگې په دې نړۍ کې ډيرې کمې دي ، خواو شاه د جومات تش به نوم عابدينو ستاسې احوال هم وانه خيست تر دې چې يوه وظيفه ، او وجه ډوډی يې هم درنه کړه

ستا د کوچني ماشوم قاتلان لومړی زه او بيا دغه د کوڅې گاوندپان دي ، زموږ له بيغوري هغه معصوم ماشوم مړشوی ، زموږ له بې

مسوليتي مړ شوی، که هغه نیمه شپه ستا د چم گاونډ ستاسې غږ
اوریدلی وای ستا ماشومان یې کورته بوولي وای فکر نه کوم چې تا
د خپل زړه ټوټه تر خاورو لاندې کړې وای ورته مې کړه

خوږې ته نوره اړه نه یې چې تشویش وکړې رڼا خیریه بنسټ به تر
څو چې ستاسې ماشومان لوی شوي نه وي او د کار جوگه شوي نه
وي ستاسې د روغتیا، خوراک او ماشومانو د زده کړو غم به خوږي
او زموږ یوازې دا ژمنه نه ده بلکې سر له سبا به یې عملا وگورې، له
دې خبرو وروسته مې له دوی رخصت واخیست او کورته لاړم

ټوله شپه ددې کورنۍ مظلومیت خوړلم، سهار مې بشپړ خوراکي
توکي ورته واخیستل کور مخې ته مې ورته ښکته کړل ماشومان مې
شخصي ښونځي ته بوتلل هلته مې شامل کړل د نوموړي ښونځي
یونیفورم مې ورته واخیست بیرته مې کورته راوستل

موږکۍ ته مې وویل: کله دې چې هم ماشومان ناروغه کېږي نو ماته
پدې گڼه فون کوه زه به یې انشاءالله د روغتیا غم خورم هر څه به یې
وړیا تر سره کېږي

نور مې له دوی خدای پاماني واخیسته، څو قدمه مې لانه و اخيستې
خورکۍ غږ کړ، وروره!

مخ مې ورته راواړاؤ ماله ها، ووايې

- د هغې په خوله کې خبره بنده شوه د ویلو جرئت یې ونه کړ، وې
ویل خبره رانه هېره شوه زه پوه شوم چې راته وایې بیا به هم له موږ
سره داسې د خوراکي توکو مرسته کوي

ما ورته وخنډل ،خو په دې مې ځان پوه نه کړ چې زه دې په خبره
پوه شوم ورته مې کړه

کله چې ستاسې خوارکي توکي خلاصېږي نو موږ په جريان کې
اچوی انشاالله هره مياشت به دومره خوراکي توکي درته اخلو چې تر
بلې مياشتې مو کېږي

زموږ د خوراکي توکو دا لړۍ نوره پيل شوه دا ډول سلگونو ناوسه
کورنيو ته مو ددې ډول مرستو لاره پرانيستله

سهار دفتر ته راغلم له کيناستو سره سم يوماشوم راغی د دفتر دروازه
يې راخلاصه کړه ويې ويل دا ليک واخله يو چا درته رالېږلی ليک
مې ترې واخيست ماشوم په خپله مخه لاړ ما ليک به خلاصولو پيل
وکړ،دروازه بيا وټکيده ومې کتل يوه مېرمن وه دوه کوچني
ماشومان هم ورسره ؤ د ليک د لوستو مزاحم پيدا شول خو زما ليک
ته اندېښنه وه په بېړه مې د ليک اخير ته وکتل تر څو يې رالېږونکی
ويېژنم ليکل شوي ؤ ستا بشکلا

پوه شوم چې د ډاکټرې ليک دی ، راغلې خورکي راته په خبرو شوه
ما بېرته ليک قات کړ ويې ويل زويه هيله يا لوبو کورو او يا هم لوبو
غرو ته کېږي ،تاسې د غريبو د سر سوری ياست يوازې تاسې ياست
چې د خلکو غږ په حوصله اورئ،نور خو زموږ خبرو پورې خاندې
،زموږ غوښتنې ريشخندوي ،زموږ د درد سپکاوی کوي،کاش چې
ستا غوندې څوکسان نور هم په دې سيمه کې پيدا شي

ماورته کړه مورې !

زه د دومره صفت وړ نه يم، ما کې اوس هم ډېرې نيمگړتيا وې دي، زه هم د نورو په څېر ستاسې په وړاندې ډېر کمې لرم چې اصلاح کولو ته اړتيا لري، په هر حال رب دې موږ سم کړي رب دې زموږ ستونزې او نيمگړتياوې راکمې کړي، خو ته راته ووايه ستونزه مو څه ده

مورکي وويل:

زويه که زما خبرو ته غوږ ونيسې نو ما به درک کړې زما دردونه به حس کړې، زما د ژوند سختی به د خيال په سترگو وويني

زه هغه مور يم چې له لوږې مې يوه ماشوم خرڅ کړ، دې بلې مور غېږې ته مې وروچاوه، ما دا قرباني د نورو ماشومانو د لوږې لپاره ورکړه ما ويل په دې پيسو به مې د نورو ماشومانو يو څه گذاره وشي

وروره! که ته يوه مور وايې بيا پوهيدې چې د اولاد خرڅول څه مانا د، اولاد خرڅول د خپلو غوښو له پريکولو او خرڅولو کم درد نه لري کله هم چې کورته راغلم او دهغه زانگو مې تشه وليده، په ماسم قيامت راځي يو اولاد که مړ شي دومره درد نه لري خويه هديره کې يې خښ کړي زړه دې صبر شي چې څه خو نور نشته د ژړا، لوږې، خوب له غمه يې بې غمه شي، زما د اولاد سره زما روح هم تللی هله چې زما زوی په تکليف وي دلته زما ټول وجود ورسره په تکليف وي، دا خو په ځای پرېږده

هغه بله ورځ مې اولادونه وړي شول، نور چا پور هم نه راکاؤ راته ويل به يې چې تاسې پورنشی پرې کولی لومړی هغه پخوانی راوړی بيا به نوی پور درکوم، کور کې مې ډېرې سترگې وغږولې تر څو کوم

شی په لاس راشي او خرڅ یې کړم، د دوی چاره پرې وکړم، له نور هرڅه مې ځان خلاص کړی و یوه شمسي په نظر راغله، چا په خیرات کې راته اخیستې وه، ځان سره مې پرېکړه وکړه چې اولادونه مې له تیارې نه مري چې پکې ژوند وکړي خو له لوړې مړه کېږي د دوی د لوړې حالت لیدل زما له زغم وتلی و

لاړم شمسی مې را خلاصه کړه بازار ته مې ویوړه مستعمله وه چا زړه ورته نه ښه کاؤ اخر یو کس رابرابر شو ویې ویل زه یې په اته سوه افغانی اخلم، زه پوهېدم چې قیمت یې درې زره افغانی و، خو اړه وم باید خرڅه کړې مې وای

ځکه ماشومانو مې د شپې لپاره د خوړلو څه نه درلودل

ښاغلی زړه سوانده! اوس ته ووايه چې زه دې زړه سوی وړ نه یم؟

زما په ستونې کې لاړې خښې شوې، غوښتل مې ښې لوی، لوې چغې وکړم او هغه پرسېدلی زړه مې چې د خوړکۍ په خبرو ډک شوی و تش کړم، خو بیا خدای ج همت راکړ لږ مې ځان تم کړای شو، ځان سره مې وویل خوړکۍ به ډېره وارخطا شي، د خپل ژونده به نوره هم مایوسه شي چې زما ژوند خو د تنګسې وروستی حد دی بس زړه مې راتکيه کړه هغې ته مې دې ډاډ خبرې پیل کړې ورته مې کړه

خوړکۍ موږ مسلمانان یو او الله ج تل په تنګسه کې صبر او زغم ته رابللي یو تاسې وگورئ صحابه کرامو به له لوړې په نس پورې تېرې تړلې، په شپو شپو به وړي گرځېدل بیا به یې هم شکایت نه کاؤ

ته اوس هم ښه يې د هغوی په نسبت دې ژوند کې ستونزې ندی
راغلې ،

هغې زما خبره پرې کړه زه يوه مېرمن يم په دې رواجي ټولنه کې
ژوند کوم ، له کوره بهر د وتو سره هم سل خبرې او گواښونه زغمم
آخر ولي ؟

آخر تر کومه به زه په دې ستونزو کې يم

آخر تر کومه به زه ددې سخت ژوند سره مبارزه کوم

ما ورته کړه زما همتناکې خورکۍ نوره ته يوازې نه يې ، زما غوندې
ورور د په خواکې دی

زه نور لکه د سيورې په ډول درسره يم ، ستا هره ستونزه زما ستونزه
ده او زه خپلې ستونزې نا حله نه پرېږدم

هغه مې په دفتر کې کينوله ښارته ښکته شوم اړين خوراکي توکي
مې واخيستل ، شمسی او د هغې لپاره بټری مې هم واخيسته موټر
کې مې واچول بېرته دفتر ته راغلم خورکۍ مې ځان سره بوتله
دکورمخې ته مې هرڅه ورته ښکته کړل شمسی مې ورته بسته کړه
گروف رڼا شو ، د گروف په ليدو زه هم يو څه ارامه شوم بيا مې ورته
کړه هيله ده بيا داسې وخت رانشی چې شمسي خرڅولو ته اړ شئ د
دوی د لا ډاډ په خاطر مې ورته کړه

زموږ دفتر به هره مياشت تاسې ته دومره کومک کوي چې تر بلې
مياشتې مو رسوي اندېښنه مه کوئ اويوه بله خبره هغه دا چې که د

کورنۍ غړی مو ناروغه کېده موږ په جریان کې اچوی د هغه لگښت
هم موږ پرې کوو

مورکۍ د سوي زړه نه څو سوي، سوي دعاوې راوباسلې د اسمان په
لوري يې وکتل راته يې کړه زويه په لاس کې دې تورې خاورې سره
زر شه تاسې يوه ملایکه یاست چې خدای ج د موږ مرستې ته
رالېږلې یاست

ما يې خبره ورغوځه کړه ورته مې کړه موږې ما دملایکو سره مه پرتله
کوې، زه هغه گناه گار انسان یم چې تر اوسه مې ستا غوندې یوې
دردمنې مورته رسیدگی نده کړې لوی خدای ج ته به زه ددې څه
ځواب ورکوم

زه خو ستا او د خپل رب په وړاندې ډېر شرمینده یم ماته دعا وکړه
چې ددې بې تفاوتې بښنه راته وکړې

هغې راته کړه زويه ته ملامه نه یې ماشوم چې ونه ژاړي مور یې نه
رااخلي، تاته زموږ څه پته وه چې موږ په داسې یوه بد حالت کې
یو، دادی چې خبر شوې نو له موږ سره دې زموږ د تمې خلاف ډېر
کومک وکړ

زه حیرانه یم څرنگه مننه درنه وکړم

- مورکۍ مننه مه کوه یوازې دعا وکړه چې الله ماته ستا په اړوند دېې
کفایتي سزا معاف کړي

- هغې وویل زويه تا دخدای ج د پیغمبرانو په صف کې راپورته کړې
ته یو عادي سړی نه یې تاته خدای ج سزا نه درکوي بلکې تابه ډېر

لوړ کړي تاته به ډېرې نیکي درکړي تا زما د دردمن او سوي زړه
دعاوې وپورې په ما ډېره غریبي تیره شوې زه یوه مظلومه یمه او الله
د خپل مظلوم دعا نه ردوي

له دوی مې رخصت واخیست سخت سترې شوی وم کورته لاړم په
لاره کې د ښکلا لیک راپه یاد شوه ورته اندېښنه مې وه چې خوارکي
به څه پکې لیکلي وې خو ډېر سترې وم بېرته دفتر ته مې له وسه
تېره وه چې راوگرځم خان سره مې وویل څه سبا به یې وگورې، له
ډوډۍ، لمانځه وروسته چې خپلې بسترې ته لاړم سهار راوین شوم

دفتر ته لاړم د ښکلا لیک ته مې اندېښنه وه، دفتر ته ننوتم له کیناستو
سره یوځای مې تلیفون وشرنگېده له سلام وروسته یې وویل ته زړه
سواند یې

- هو، مهرباني وکړې

- زه د دې سیمې دحاکم سکتريم مشر غواړي تاسې سره ویني

- خیر خودی، هغه ماڅه کوي؟

- هو خیر دی، ماته یې دنده وسپارله چې ډاکس پیداکړه او ماته یې
راوله

- کله درشم؟

- په یوساعت کې ځان راوړسوه، هغه ټول ملاقاتونه لغوه کړل دفتر
کې تاته منتظر دی

- سمه ده زه په یوه ساعت کې درځم

سم زه جگ شوم سم مې د دفتر په وره کې په ښکلا باندې نظر
ولگېده ،له سلام ويلو پرته يې راته وويل له پروڼه راهسې ستا تليفون
او ځواب ته په تمه وم

زما ليک دې ولوست؟

- حيران شوم چې ښکلا ته څه ووايم که ورته ووايم چې نه ده مې
لوستی خورا ډېره خواشينې به شي، او که ورته ووايم چې لوستی مې
ده ځواب به رانه وغواړي او زه به نه پوهېږم چې څه ځواب ورکړم

- هغې زما چوپټيا ته نور انتظار نشو ايستلی ،راته يې کړه زړه سوانده
زه تاسره غږېږم ،ديوال سره نه

- ښکلا ستا ليک ځواب بايد لږ په دقت سره درکړل شي،زه اوس
دسيمې مشر غوښتی يم او يو ساعت وخت يې راکړی دهغه ځای
هم لرې دی ،په اندېښنه کې يم چې څه جنجال راته پېښوي؟

- هو، ته خو اوس کم سړی نه يې ، ته خو اوس وړو خبرو ته بريک
نه نيسي ،تا خو اوس سياست ته هم مخه کړې

- ښکلا ماته اوس اجازه راکړه چې لاړشم،نورې خبرې به بيا کو،زه په
اندېښنه کې يم چې دوی ما څه کوي

- زه دې يوازې هلته نه پرېږدم ،زه هم در سره ځم،

- د خدای ج لپاره ته هلته څه کوې ؟که له ما هغه ستا په اړه
وېوښتی څه به ورته وایم؟

- ورته ووايه دا مې ساتونکې ده

- هيله كوم دا وخت د ټوكو نه دی ،زه ځم

- هغې د وره دواړو خواو ته لاس واچاؤ ويې ويل يابه ته هم نه ځي
او يا به دواړه ځو

- ښه راځه چې ځو

- دواړه موټر کې کيناستو په لاره کې مې کرل او ريل چې ددې
مېرمنې پېژندگلوې حاکم صيب ته څه ډول وکړم بالاخره دا مې ښه
وبلله چې ورته ووايم دا زموږ د بنسټ د مېرمنو د څانگې مسوله ده

- ښکلا مې هم پوه کړه چې ستا معرفت مشر حاکم ته د بنسټ د
مېرمنو مسوله ورپېژنم

- سمه ده

حاکم صيب ته ورسېدو له روغې وروسته يې راته وويل : ما خو ته
يوازې غوښتې وې ولې د دغه مېرمن ځان سره راوستې ده؟

په دې خبره زما اندېښنه نوره هم زياته شوه فکر مې وکړ د سيمې
حاکم دې په اړه څه غلطه اراده لري

ما ورته کړه دغه اغلې زموږ د بنسټ غړې ده لويه هيله يې وه چې تا
وگوري نوځکه راسره راغله

هغه سر وخوځاؤ ويې ويل څه توپير نه کوي

له خپلې څوکۍ راپورته شو زما خوا کې کيناست راته يې کړه موږ له
ډېر پخوانه ستا کارونه څارو ماشاالله ډيره ښه روان يې ډېره د زړه له

تله او په شوق کار کوي، که په لنډو يې ووايم موږ دې په توپيري
ډول بله بيلگه نشو په گوته کولی

د هغه له دې خبرې سره مې په شکر وويست، زړه مې ولگېده مال
خه زړه سوانده بلا وه برکت يې نه ؤ ځکه يوې ويرې مې زړه کې
ځای نيولی ؤ چې د کوم ترهگر ټاپه راباندې لگوي که بله کومه بلا
مې په سر را اچوي.

ځکه کله کله به زما په اړه خلکو ليکل چې زړه سواند له بهره
تمويليږي .

ما ورته کړه هيله کوم مشره دا خو ستاسې حسن نظر دی، کله هم
چې له خپلو مشرانو داسې د ملاتړ خبرې اورم نو زما همت نور هم
غښتلی کېږي

- زه به نه يوازې له دې وروسته ستاسې ملاتړ کوم بلکې غواړم له
يوې پرېکړې د خبر کړم

- د څه پرېکړه؟

- زه اراده لرم يوه لويه غونډه راوبولم، چې موخه ترې يوازې او
يوازې ستاسې ستايل وي، ور سره ستا د کارونو د ملاتړ په پار په دغه
غونډه کې د سيمې د مشرانو په وړاندې تاسې ته لونکی او يو
ستاينليک هم درکوم

- ما سربښکته واچاؤ هغه ته مې وويل دروند او بااحساسه مشره زه نه
پوهېږم له دې ښه نيته مو څنگه مننه وکړم، څه ډول مو حق ادا کړم
، خو يو سوال درته په ډېر درنښت کوم، زه تر اوسه ددې وړ ځان نه

بولم چې د دومره لوړ موقف نه وستایل شم او نه ما داسې څه کړې چې داستایلو وړ وي که ریښتیا ما ستایې نو زما یو وړاندیز ومنه

— ووايه مهرباني وکړئ

- تاسې چې زما دستانې په غونډه کوم لگښت کوی په هغه لگښت یتیمانو ته خوراكي توکي واخلي، هغوی د سبا او بیگا نه لري، زما د یتیمانو مرسته زما تر ټولو لویه ستاینه ده

هغه ډېر ټینګار وکړ راته یې کړه ستاسې ستایل زما زیمه واري ده ما ورته وویل مشره که له ماسره ښه کوې زما وړاندیز ومنه

ما دغه کار د خپلو ستایلو لپاره نه ده پیل کړی مادغه سودا د اخیرت لپاره کړې دالله ج د رضا لپاره مو پیل کړې، بس هغې موخې ته مو د رب ورسوي

بلاخره له ډېر ټینګار وروسته هغه راسره ومنله، راته یې کړه زه اوس لا ډاډه شوم چې دغه کار ستاسې د پاک احساس له مخې پیل کړی دی انشاء چې بدله به یې الله ج درکوي د لگښت حساب یې وکړ، څومره پیسې یې چې کېدې ماته یې راکړې ویلې یتیمو کورنیو ته دې د هغوی اړتیا وړ توکي پرې واخله

له مننې وروسته مې خدای پامانی ترې واخیسته موټر کې کېناستو

په لاره کې ښکلا راته کړه ته ډېر ضدي نه یې ؟

-ولې؟

- د سیمې په کچه د یوه لوی سیاسي او معنوي موقفه درته دستاینې
غونډه جوړېده او تا رد کړه

- لوی موقف خو د الله ج دی ،دنیايي موقفونه خورا ډېر عادي او
پیکه دي ،زه د هغه لوی رب دربار ته په تمه یم که چېرې زما ناچیزه
کړنې ورته د منلو شوې او له ترجمه یې برخه من شوم نو دا به مې
لویه بریا وي

- گوره زړه سوانده هوښیاران وایې چې انسان ته فرصتونه کله کله په
لاس ورځي خو کله هم چې فرصت په لاس درشي گټه ترې واخلي
- دا دې په څه پورې یاده کړه ؟

دغه نننۍ فرصت ستا د شهرت او شخصیت پېژندنې یو ډېر ښه
چانس ؤ او دغه چانس تا په لغته وواهه

- چانسونه د هر چا له دیدگاه نه فرق کوي ،د فرصتونو ارزښت هم د
فکرونو په وزن پورې ارزښت پیدا کوي ،زما په اند دغه ډول
فرصتونه ماته بې مانا دي

- اخر ته څه غواړې ،ستاسې زوق ماته ډېر جالب دی ،تر اوسه پوه
نشوم چې تاسې بشري حسونه لرئ او کنه ؟

- گوره اغلې ښکلا !زه پوهېږم ته زما په ښه وایې ته ددې سره
دلچسپي لرې چې د خلکو په خولو کې ژبې زما په توصیف
وخواخېرې ،زما ستاینه وکړي خلک مې یاد کړي چې زړه سواند ښه
سړی دی ،خواخوړي انسان دی او

خو زما لپاره دغه کار هیڅ ارزښت نلري، که زه د ټولې نړۍ په خوله
یاد شم خو الله مې یاد نه کړي هغه رانه خفه وی هغه رانه راضي نه
وي نو ماته به دې یوه وېښته ارزښت هم ونه لري .

زه غواړم په دې کار چې ما پیل کړی دی ،الله ج راضي کړم ،اصلی
موخه مې د رب راضي کول دي که هغه رانه راضي نشي او ټوله دنیا
مې وستایي ،ماته د یوه وېښته په څېر هم ارزښت نلري

- ښه بابا سمه ده ،ته پوهېږې او کار دې زما ستا به دې کارو سر نه
خلاصېږي،دفتر ته نېږدې شو ،ښکلا رانه کړه زه دلته ښکته کېږم
روغتون ته ځم زما ستاژ (عملي کار) وخت دی باید ژر روغتون ته
ځان ورسوم ما موټر ودرؤ هغه ښکته شوه بېرته یې د ښکته شوې
شیشې په سر زنه کېښوده ویې ویل سخت ناځوان نه یې؟

- ولې؟

- دومره ست د هم ونه کړ چې روغتون ته به دې زه ورسوم؟

- خو زه باید د فترته لار شم هلته به کوم بې چاره په تمه وي

- ښه سمه ده ټوکه مې وکړه خو گوره لیک وگوره او تر ماښامه یې
ځواب راکړه،کنه بیا مې له شره نشې خلاصېدی

- لیک گورم او حتما یې گورم

له ښکلا مې خدای پاماني واخیسته نور د دفتر په لور روان شوم له
رسېدو سره سم مې ولیدل چې

د دفتر مخې ته مې دوه د زارې عمر جوړه مېرمن او خاوند ناست دي
سړي د سترې مشې لپاره لاس راوغځاؤ د ډېر زړښته يې لاس لکه پاڼه
رېږده

سترې مشې کې يې له خبرو مالومه شوه چې غږ يې هم د عمر
خوړولو له امله سکتگي لرله ،د دفتر ته ننوتو

مورکۍ راته گويانه شوه راته يې کړه زامن مې ډېر په سختي رالوی
کړل ودونه مې ورته وکړل خپلې لونه مې ورته بدل کړې ،خو چې
کله يې مېرمنې وموندې موږ يې پر ځای پرېښودو ويې شړلو اوس په
دې عمر کې چې زما مېړه له ځايه په سختي پورته کېږي ماته څه
راوگټي ؟په موږ ډېر سخت وخت راغلی ؟ د خلکو زکاتو او خيراتو
ته ناست يو ،که چا څه راوړل خوږو يې کنه نهاره شپه تېروو

د سپين ژيري سترگې له ډېرې کمځواکۍ د هغه د سترگو په
غوچوړي کې ننه وتې او ښکته لويدلې وې په همدې وچو سترگو
کې د اوښکو څاڅکي ډنډ شول راته يې کړه زه اوس د مزدورۍ
خواري نه يم زامنو وشړلو ،د کور کرایه هم راباندې راروانه ده ،چاره
رانه غلطه ده چې څه وکړو

خو شيبې خو د دوی دواړو خبرو يوه ژور سوچ ته ويوړم ځان سره
مې وويل :

دايې د نن زمانې زامن ،رالوی يې کړه خواري پورې وکړه ،ويې
رسوه ،بيا چې مېرمن پيدا کړي همداسې دې خوشې کړي ،آخر
ددې اړيکو گټه بيا څه شوه زموږ او د هغوی چې مسلمانان نه دي
څه توپير شو ،هغوی هم چې لوی شي د خپلې ښې شي نو پلارونه

او مېندې خوشې کړي يا يې هم د زړو خلکو ځای ته ويښي، دوی
مزې او چرچې کوي، هغه بېچاره گان د زړو په ځای کې مړه
شي، زموږ هم دوی ته ورته حال شو، ترمنځ مو توپیر نه کېږي

له څه سوچ وروسته مې د هغو پلارونو په حال افسوس وکړ چې
داسې اولادونو ته حرام کوي خپل اخيرت خواروي او دوی ته
روزي پېدا کوي

بېرته مې فکر دوی ته راواوښت په سپين ږيري پلار او سپين سرې
مور باندې مې ډېر زړه بد شو، د بنسټ پيسې راسره وې د دريو
مياشتو د کور کرایه چې پرې پاتې وه هغه مې نغدې ورکړې، د دوه
مياشتو خوراكي توکي مو ورته واخيستل، بيا مې رخصت کړل په تلو
کې مې دا هم ورته وويل چې که له دې وروسته مو هر څه ته اړتيا
پيدا کېږي انشاءالله بنسټ به مو په خدمت کې وي

په رخصتولو کې يې د زړه له بې حده خوښۍ سوې سوې دعاوې
وکړې هغه دعاوې چې زما زړه ته يې قوت ورکاؤ هيله مندې يې
راسره پيدا کوله او ډاډ يې راکاؤ چې دغه دعاوي رب انشاءالله په
ځمکه نه اچوي، نور له دوی خلاص شوم، راسا دفتر ته لاړم له
کېناستو سره سم مې د ښکلا په ليک باندې نظر ولگېده

په بېره مې راواخيست، سترگو ته مې نېږدې کړ په لوستو مې پيل
وکړ

راته ښکل شوي ؤ

بې غوره زړه سوانده !

تاسې به هم فکر کوي چې ښکلا ولې د دومره لوړو زده کړو سره سره بيا هم خپل انساني غرور د پښو لاندې کړي، او زما شاه يې نيولې ده زه هم کله، کله ځان ته حيرانه شمه چې په هغې ښکلا څه وشول چا چې په پوزه نر مچ نه پرېښود، او اوس دومره ماته شوې، دومره شکسته شوې چې ښه پوهېږي يو څوک يې په کيسه کې نه دي خو دا بيا هم د هغه په اړه فکر کوي، ددې ليواله ده چې هغه سره خبرې وکړي، ورسره وگوري ماته مې مورله ډېرې توند خوي سره مچي وايي هغه تل راته وايي چې ته جنگ په پيسو غواړې په نه خبره خلک خفه کوي، زغم نه لرې خو زه هم ځان ته حيرانه يم چې اوس د کوم بدلون او اغېز له مخې د فکر نه، بلکې د زړه منم په کوم زړه کې چې

ته ماته ددې نړۍ تر ټولو ښه انسان برېښي، د قدر او درناوي کس راته ښکاري، زه فکر کوم چې زړه سوي، مينه سربښنده، ايسار او قرباني بايد له تا زده شي، زه په ژوند کې هم مادياتو ته ارزښت نه ورکوم طب مې هم ځکه ټاکلی چې يو ډېر له معنوي ارزښته ډک مسلک دی، د انسان با ارزښته ژوند ورسره تړلی دی، زه په ژوند کې تل با ارزښته ټاکنې کوم ستا ټاکنه مې هم يوه له هغو معنوي ارزښتونو ده چې نفس او خواهش ته پکې ځای نشته، ما ستا څهرې ته تر دې دمه په خيږ، خيږ هغه د چا خبره د سوداگر په توگه نه دي کتلي، چې په څهره دې مينه شم، يوازې ستا مهربانه زړه مې ليدلی، او د هغه تر اغېزې لاندې راغلې يم

ستاسې په سينه کې زړه د نړۍ تر ټولو ښه زړه دی، تاسې په سينه کې زړه يوازې د ريښته دارو لپاره نه تېږي بلکې د هغو خلکو لپاره

هم حرکت کوي چې هغه له خدایه ج پرته بل څوک نه لري ددې
ټولنې لوېدلې او مظلومه طبقه دی ، د هغوی غږ څوک نه اوري
،هغوی تل د مالدارو مسخره وي،هغوی ته وخت ورکول د وخت
ضایع بولي

خو تا ټول ژوند دوی ته وقف کړی دی ،ددوی خدمت دې خپل
عشق گرځولی دی داسې زړه سوانده انسان زما په ژوند کې د لومړي
ځل لپاره راځي

ځکه ،خو لویه هیله لرم چې دغه دمهربانه زړه څښتن ما خپله
کړي،د ځان په نوم مې کړي،او د هغه په خواکې واوسم

دا هم یاد وساته که زما د توقع او هیلې خلاف کار وشي نو پرته له
مبالغې به

زما ژوند دیوه کالبوت په څېر وي هر څه به راته بې مانا وي،تاسې
په یتیمانو ځکه زړه سوځئ چې هغوی بې وزله دي، لاچاري دي
،فکر وکړه زه هم یوه یتیمه یمه او ستا لاسنیوي ته ډېره اړتیا لرم

ستا ښکلا

لیک مې تر پایه ولوست ،د ښکلا خبرو او د هغې په دې حالت خفه
شوم،ځان سره مې وویل : زړه سوانده ته یو نوی پړاؤ ته
داخلیدونکی یې،ددې جلی خبرې باید سطحې ونه نیسې ،د هغې له
کړو وړو احساسیږي چې هغه ټوکې نه کوی او نه ساعت تېروي،هغه
خپل زړه پسې اخیستې ،او د زړه خبره چې څوک پسې واخلي نو
بیا په یو طرفه جاده حرکت کوي کومه چې برگشت نه لري ،خو

افسوس په دې راته چې ما دهغې په وړاندې دهغې په خبر احساس نه درلوده ځکه خو مې په هغې ډېر زړه سوی راته او د وېرې پسې اخیستم چې که د هغې غوښتنې ومنم او په ژوند یې راگډه کړم نو هغه به راسره خوبه ونه اوسي ځکه چې په فکرونو او غوښتنو کې مو ډېر توپیر شتون درلوده، د هغې مینه زه وم خو زما مینه بیا د بنسټ کړنې وې .

په دې اړوند ما ځان ډېر کم گانه له ځان سره مې ویل که زه دهغې خبره ومنم او بیا د هغې د هیلو مطابق ورسره ژوند مخته بونه ځم دا به بیا بې انصافي وي دې وېرې، په خپله پرېکړه کې زړه نازړه کولم، له دې چرتونو وروسته مې د هغې لیک بېرته قات کړ جیب کې مې کېښود

د ښکلا لپاره د مناسب ځواب په فکر کې شوم دفتر راته تنگ شو ښارته راښکته شوم یوماشوم مې ولیده گادۍ یې چلوله کوم ظالم ورته ښه درنه بار کړې وه سخت ژمې و خو دهغه یوازې یو کمیښ او پرتوگ په تن کې و هغه هم څو ځایه پيوندې شوي وهغه دې دمې لپاره لاس گادۍ درولې وه سخت باد هم و ماشوم لکه پاڼه رپېده، ورنږدې شوم ورته مې کړه وروره ځانته پام نه کوې ته دا سخت ژمې نه گورې سړی څه واغوندي، هغه پرته له وقفي ځواب راکړ، څوک چې څه لري نو اغوندي یې، چې نه یې لري زما په خبر به یې یخ رپوي

ما ورته کړه بار دې ورسوه هغه پاس زما دفتر دی سبا ته یو ځل زما دفتر ته راشه

د کوټونو مارگيټ ته لارم د پنځوسو جمپرونو پيسې راسره برابرې شوې، پنځوس دانې چامپرونه مې واخيستل دفتر ته مې راوړول د نېردي شلو يتيمو کورنيو ماشومان مې هم راوبلل، سبا ټول راغلل هر يو يتيم به چې راته په خپله به مې په جمپرونو کې د هغه سايز کون او وراغوست به مې، کله به مې چې جمپر هر يتيم ته ورواغوست د هغه په معصومو شونډو به يوه ځانگړې مسکا خپره شوه د هغې ليدو به ماته يو ځانگړی کيف کاوه داسې خوند يې درلوده چې حروف يې له څرگندولو عاجز دي

په دوی کې يو څلور کلن ماشوم رامخې ته شو جامپر مې له خلتې ورته خلاص کړ، تر څو يې ورواغوندم هغه په معصومانه ژبه راته گويا شو ويې ويل:

مه يې لاغونځه، ماته يې مه لاغونځه (مه يې راغونځه)

مال ولي؟

- ويلې زه يې اختل (اختر) ته يې ساتم

جمله يې دردونکې وه ډېر يې خفه کړم ځکه چې شايد دا ماشوم په تېرو اخترو کې له دې امله ځورېدلی وي چې ده به نوي کالي او جامپر نه درلودل او همځولي به يې کتل

ما ورته کړه مه خفه کېږه وروره په اختر کې زما غوندي ورور لرې زه يې بيا هم درته اخلم

بلاخره ټول يتيمان مې له جمپرونو سره رخصت کړل د دوی له مسکاؤ مې بلا خوند واخيست نور د کور په لور رهي شوم

اوس راسره يوازې يو فکر ؤ چې خرنګه وکولى شم په سيمه کې د انجونو لپاره دينې مدرسې جوړې کړم ځکه چې ددې کار خورا اړتيا محسوس کېده، زموږ ډېرى خوندو کليمه سمه نه وه زده ، د کليمې په مانا خو ډېرې کمې ميرمنې پوهېدې نو زه باوري وم چې هېڅ ديني کړنې به دوى په سمه توګه نه اجرا کولې ، دوى کې ملامتي نه وه ملامتي دنارينه ؤ وه، د دوى د مور او پلار وه، د مشر ورور اومېړه وه مېرمنې خو د څلورو ديوالو خاوندانې دي څوک يې چې وروڼه ښي نو دوى به يې څه زده کړي

د بې برخې مېرمنو په اړه به مې چې فکر کاوه د يوه ملګرى کيسه به راته يادېده هغه ويل له خپلې ميرمنې مې پوښتنه وکړه چې ستا د پيغمبر نوم څه شى دى ويلې هغې مخ پټ کړ بيا يې وويل موږ د پرديو خلکو نومونه څه زده دي

هغې د خپل پيغمبر نوم نه ؤ زده ، د خپل هغه محبوب نوم يې نه ؤ زده چې په ورځ د قيامت کې به يې شفاعت کوي، نو له دې د افسوس ځاى بل چېرې دى

خوبيا هم دوى ملامته نه وې ملامته موږ ؤ چې دوى ته مو د ينې زده کړو لاره نه وه هواره کړې، که موږ دا کار کړى وای نو بيا ملامتي د دوى وه

يوه ورځ لاړم يوه کس ډيره ښه ځمکه د ښار په زړه کې لرله څو زړونه مې يو کړه چې خپله خوله ورته د ځمکې راکولو ووايم ځکه په هغه ځاى کې ځمکه د سرو په تول وه بيا مې هم توکل کړځکه چې په دې باوري وم چې دا کار زه د رب لپاره کوم او ددې کس

زړه هم د رب په لاس کې ده هغه يې هر لورته اړولی شي، مخامخ ورته کيناستم ورته مې کړه زه د انجونو لپاره دې يوې ديني مدرسې اراده لرم ،تاسې ماته ځمکه راکړئ په دې صدقه جاريه کې راسره شريک شئ ،تاسې خپلو اولادونو ته ډير څه وکړل موټر پيسې مو په واک کې ورکړې ،ځمکې مو ورته واخيستې خو دايو څه به مو هم په ښه رانه شي يوازنی څه چې د اخيرت لپاره به درته توبنه وي او د صدقه جاريه په ډول به يې ثواب دريسې رسېږي هغه همدا مدرسه دی ،سړي باندې مې خبرو اغېز وکړ او په يوه مهم قيمتي ځای کې يې د ځمکې سر رانه وښورائو ځمکه يې راکړه د سوال په پيسو مو پرې کار پيل کړ له لنډ مهال وروسته مو ددې جوگه کړله چې درس پکې پيل کړو هوډ مو وکړ په هره ولسوالي کې ورته اقدام وکړو اوس مو شکر ورځ تر بلې دغه اقدام پراخه کېږي او شمېر مو څو د انجونو ديني مدرسو ته رسېږي

کارونو مو ورځ تربلې پراختيا موندله کله به ډاډه شوم چې څه د اخيرت لپاره دې يو څه درته وکړل کله کله به بيا فکر راسره پيدا شو چې که ستا په دې کارو کې ريا وي او خدای ج ته يوه هم د منلو وړ نه وي بيا به څه کوې ؟

خبره تر دې ورسېده چې ځان به مې ملامتاو ويلي به مې شايد په دې کړنو کې ځان ښودنه درنه شوې وي ،شايد هېڅ رب ته قبول نه وي شايد زما دغه کارونه ټول رياشوي وي ،يوازې له تکليف گاللو بله هېڅ مزد يې زما په لاس رانه شي

بس زه وم او دغه سوچ و چې راسره ملگری ؤ

د شپې خپل د خوب کوتې ته لارم پرېښانه د شپې ویده شوم خوب
مې لیده چې د گران خوږ نبي کریم ص جنازه وي او ما اوریدلي
وي چې څوک د نبي کریم ص جنازې ته اوږه ورکړي نو هغه جنتي
دی زه هم په دې لټه کې شوم چې دغه لوی برکت مې په برخه شي
له ما مخکې ډېر لوړ او قيمتي خلک روان وي دوی د نبي کریم ص
جنازې ته دې اوږې ورکولو په لټه کې وي

يوه وخت دې نبي کریم ص مبارکې جنازې بازو ته زما لاس
ورورسېږي همداسې ورسره روان يم په عين حال کې د نبي کریم
ص مخ مبارک هم گورم يو وخت دې جنازې بازو زما اوږې ته
راورسېږي

له دې سره سم راوینس شوم، لومړی خو ډېر حيران شوم، ځان سره
مې وويل چېرې عزيز خان چېرې ملنگ عبدالرحمن، چېرې زه
گناهگار انسان، او چېرې د دواړو کونو سردار حضرت محمد مصطفي
ص

ځکه په ځان او کړنو مې نظر واچاؤ هېڅ داسې څه راته پکې ښکاره
نشول چې ددې اعزاز رب وړ گرځولی يم

بس يوازې دې کار چې د يتيمانو لاس نيوی کوم شايد دغه نيمگړې
کړنې رب ته ښې ايسيدلې وي چې دا له معنوي ارزښته ډک خوب
مې وليد

دې خوب زما اراده نوره هم غښتلې کړه ومې ويل، زه به هر چلینج
ومنم، هر چلینج به وزغمم، هرې بلا ته به په غېږ ورشم خو د بنسټ
کار به نه پرېږدم او يو يو ريښتونی او بنسټيز کار به ورته ووايم.

نور مو همدغه کار شو بی سرپرسته یتیمانو ته مو خوراکي توکي په واک کې ورکول ،ځینو بی بضاعته کورنیو ته مو میاشتنی معاشونه په دې ژمنه پیل کړل چې تر څو بی اولادونه لوی شي دا معاش به جاري ورکول کېږي ،روغتیا برخه کې مو ورته د درملو ،لابراتوار،جراحی عملیاتونو ، سترگو،غورې پوزې او ستوني برخه کې وړیا عملیاتونو او نورو اړونده برخو کې ورته اسانتیاوې برابرې کړې د سون توکي ،خیمې او نور اړینو مواردو کې مو بی وزلو ولسونو ته د ورکړې لړۍ پیل کړه

یو لوی بهیر مو د رب په مرسته روان شو،د خلکو باور هم ورځ تر بلې زیاتېده او پوهېدل چې دلته زموږ صدقې ریښتوني مستحقو خلکو ته رسېږي

یوه ورځ دفتر کې ناست وم چې ښکلا راننوته خو داخل یې د نورو ځلو په خلاف چې وپړه خوله مسکې څهره به وه څرېدلې شونډې او تروه ټنډه

له سلام کلام پرته په مخامخ څوکی کېناسته

ما ورته وخنډل ځکه څهره یې داسې جوړه شوې وه چې باید ورته خندلي مې وایې ،خو هغې برخلاف ددې چې زما خندی بدرگه کړي ډنډ سترگې یې په ما کې ونیوې ویې ویل:

دا تمه مې له تانه نه وه ،ته دې تخلص بدل کړه ته هیڅ زړه نه لرې ،په بدل ددې چې ما درک کړې پرما زړه سوی وکړې پرما خندی هم کوي

- ما ورته کړه ،ما خندی ددې لپاره نده کړی چې خدای ج مه کړه
تاسې کوم کمی لرې او زه دې په هغه پورې وځاندم،تاخپله ځان
کمیدي غوندې جوړ کړی ،ما د خپل خندي ډېر مخنیوی وکړ خو
ونه شو بیا هم زه بښنه غواړم،که تاسې زما په دې رویه خفه شوي
یاست

- زه دې نه بښم ،تاسې ته زه دا څو میاشتې په تمه وم چې زما د لیک
ځواب به راکړې ،خو تا زما هیڅ پروا ونه کړه د یوه انسان په سترګه
دې راته ونه کتل

کم تر کمه خو د نه ځواب ویلی شو

ته مغرور یې ،کبرجن یې او د چا په کیسه کې نه یې !

غوښتل مې د هغې په خبرو کې ورولوېږم خو هغې پرینه بنودم
خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ ویې ویل:

ما هم پرېکړه وکړه چې نور د وخت نه ضایع کوم ،نوره نه درته راځم
ځکه هرڅه به په زور وشي خو د اړیکو پالل د زور خبره نه ده ،خو
نه پوهېږم چې ولې یې زړه نه راسره مني هره پرېکړه چې وکړم بېرته
یې ماته کړم بېرته پری پښه کېږدم او تر تا بیا ځان راورسووم

هغه له خبرو ډېره ناهیلې مالومېده خو دا ځل ما د خبرو نوبت ترې
واخیست ورته مې کړه اغلې ښکلا زه تاته درنښت لرم ،ستا علمیت
،ښه خوی ،زړه سوي ته د قدر په سترګه گورم ،زه یوځل بیا بښنه
غواړم چې دلیک ځواب مې پر وخت درنه شو کړای که دلیل یې
درته ووايم ته به ډېره خفه شې خو اړیم دلیل یې درته ووايم

- زه نه خفه کېږم ما يې په دليل پوه کړه زما لپاره پرې پوهېدل
اړين دي او که خفه هم شم اوس د خفگان سره روږدې شوې يم

- گورۍ درنې ښکلا زه په دې پوهېږم چې ته کوم غلط نيت نه لرې
غواړې زما سره تل پاتې رښتونې پاکه اړيکه وټرې او زما د ژوند
ملگرې شي او دا ستا حق دی چې ځانته خپله ټاکنه وکړې

خو اړينه ده چې مقابل لوری هم درسره مينه ولري، هغه درته پام
وکړي، ستا حقوق پرخای کړي تاته مينه درکړی، تا دژوند په خوږو
پوه کړي

که هغه زما په خبر بې تفاوته شي نو ته به په خپل ژوند کې
وځوړېږې، ژوند به درته سور تنور شي، د هغه بې تفاوتې به ونه شې
زغملی

- ښکلا زما خبره پرې کړه راته يې کړه زه ستا پاملرنه نه غواړم، زه
غواړم يوازې په خوا کې د واوسم او زه په تا پام وکړم

تا خوښ وساتم، ستا د کارونو حمايه وکړم، ستا همت جوړه شم تاته
انرژي درکړم او دا هم درسره ژمنه کوم زه خو مياشتې وروسته
فارغېږم زما دعايد نيمې پيسې به بيا ستا په بنسټ کې د خدای ج
رضا لپاره لگوم بس دی که نور څه هم رانه غواړې؟

ښکلا نوره زما د پلمومخه ډب کړه، نور را سره د نه ځواب پاتې نشو
ورته مې کړه چې که ته زما پاملرنه نه غواړې نو بيا سمه ده زه درسره
کوزده کوم

خو وروستی گيلې دې بيا نه منم

- مه يې منه ،زه د خپل ځان خيال ساتلی شم

موږ کوژده وکړه ، د ښکلا نوی دور پیل شو د کوزدې له پیل سره هغه لکه گلاف غوړېده ، فراغت يې هم راوړسیده او بیا مو د ښکلا له فراغته وروسته واده وکړ ،هغې ته مې کلینک برابر کړ او نور مو په گډه د بنسټ کارونو ته ملا وتړله ، زموږ دنده اومسولیت اسانه نه ؤ ورځ تر بلې يې د هیواد د ولایاتو پر مخ لمن غوړوله ،روغتیا ،خوراکي توکي ،زده کړې او د انجونو لپاره دیني مدرسې مو د بنسټ لومړیتوبونه ؤ له خپله ژوند راضي ځکه ؤ چې خورا له سکونه ډک ژوند مو درلوده ورځ تر بلې له دې کارو سره د ښکلا دلچسپي هم زیاتېده ،یوه ورځ يې له ما وپوښتل ته خو ملامت نه وې د خیر په کارو کې چې کوم خوند دی ،کوم ډاډ دی دا خو له نور کارو جلا او توپیر لري ،راته يې کړه تا ډېره غوره لاره ټاکلې ،تا د ژوند ریښتونی مفهوم پېژندلی او ته نه یوازې د د ټولنې بلکې زما اتل هم يې ورته مې کړه اوس ډاډه شوم چې له ما وروسته ته دا کار په پوره حوصله تر سره کولی شې ځکه چې ته يې اوس په ټوله مانا په ارزښت پوه شوې ،ددې کارخوندونه د په غږېدلو سترگو وکتل کله چې پوه شې چې ته هم له دې نړۍ کوچېږي باید خپلو اولادونو ته ددې کار توصیه وکړې دواړو په دې ژمنې د بنسټ کارو ته تیاری وښوده

موږ د بنسټ اړوند خبرې کولې چې تلیفون مې وشړنگیده د تلیفون پر سکرین مې د ښکلا د ورور نوم ولیده

ورته مې کړه خبر دی ويې ویل زه خو دا دوه ورځې کېږي بندي شوی يم

- ولي؟

- بس ته يوځل راشه دلته به خبرې وکړو په تليفون نه کېږي، ښکلا راته وويل د چا تليفون دی څه وای؟ ما ښکلا ته پلمه وکړه ورته مې کړه يو ملگری مې دی غواړي راسره وويني ښار کې راته منتظر دی!

موټر مې چالان کړ د محبس تر دروازې ورسېدم، هلته يې څوک نه پرېښودل خو زما پکې يو نېږدې ملگری لويه دنده لرله هغه راته د ننوتو زمينه برابره کړه کله چې داخلېدم په دروازه کې مې په يوه مېرمن او دوو ماشومانو سترگې ولگېدې ورته ښکته شوم خواته ورغلم د خورکې په مخکې يوه ستل ايښی ؤ ورته مې کړه خورکې دلته څه کوی څوک مو بنديان دي؟

- نه

- نو بيا دلته څه کوی؟

- موږ هره ورځ دلته راځو دا ستل راوړو له اشپز سره مو خبر کړې کله چې د غرمې د ډوډي وخت شي زما دغه زوی ستل ورننه باسي له بنديانو چې کوم خوراک پاتې شی نو په دې ستل کې يې راټولوي

- نو بيا تاسې پر هغه څه کوي مال ته يې اچوي؟

- نه خپله يې خورو

- استغفرالله

له دې خبرې سره مې بدن ځيگ شو، ستونې مې سره ورغې ځان
سره په ژور فکر کې په خبرو شوم

اه ژونده څومره سخت يې ، څومره دردونه له ځانه سره لرې ، په
ريښتيا څه ښه يې ويلي مرگ سخت دی خو له مرگه هم ژوند سخت
دی

خلک د بنديخاني نه فنا غواړي ، بيا په نړۍ کې تر ټولو خراب
خوراک د بنديانو وي خو زما ولس دومره غريب شوی چې د هغه
خراب خوراک پاتې شوني خوري

بيخي ضعيت مې خراب شو خو خواو شا خلک ډير و ځان مې کابو
کړل شو مورکۍ ته مې وويل ولې ته نور څوک نه لري

- نه زما دا ماشومان يتيمان دي ، د گټې وتې څوک نه لرو بس دغه
پاتې شوني هم غنيمت گڼو

له جيبه مې کارت ورته راوکښ ورتنه مې کړه سبا زما دفتر راشې څو
نغدې پيسې راسره وې ورته ومې نيوي نن په دې پيسو گذاره وکړې
نور کور ته لاړ شئ ، دوی هم زما خبره ومنله له خپل ځايه پاڅېدل
دکور په لوري يې حرکت وکړ زه محبس ته نننه وتم

د ښکلا ورور بند خونې ته ورغلم ، د بندي توب لامل مې ترې
وېوښت راته يې کړه د چا ضمانت مې کړی اوس د خدای ج لپاره
کومه لاره راته جوړه کړه چې خلاص شم د عارض پيسې زه پرې کوم
خو چې نور څوک راباندې خبر نشي د خپل مدعي سره به بيا
وروسته خبرې کوو

ښه وه واسطه مې ډبله وه هغه مو له بند خونې ازاد کړ ورته مې کړه چې ضمانت کوي بندخونې خوبه حتما تيرې اوبی مې راخلاص کړ نور کورته لاړو.

پر سبا مو یوه لویه غونډه ونيوله غټ، غټ سرمایه داران مو د بنسټ په بلنه ورته راولبل دغه محبس کې بې وزله کورنۍ مو هم ورته راوغوښته د دریځ تر شاه مو بې وزله مورکۍ د مایک مخې ته ودروله ورته مې کړه ستا مخکې د سیمې ستر، ستر تجاران دي هغوی چې ماشومانو یې لوړه نه ده لیدلې تاوده لمر ته هم ندي گرځیدلي، ټول مې تاته راغوښتي، تر څو ستا له حاله خبر شي نن د خپلو بې وزلو ماشومانو کیسه ورته وکړه بیا ورته ووايه چې که ستاسې نازولي زامن له دغسې برخلیک سره مخ شي نو څه احساس به لری

مورکۍ د مایک تر شا ورته ټوله کیسه وکړه، د کیسې په پای کې مې د ډېرو تجارانو په سترگو کې اوبښکې ولیدې چې په دسمالو یې پاکولې، د خپلې بې غوري اعتراف یې له ورايه په مخونو کې محسوس کېده !

وروسته ما ته نوبت راغی ملي تجارانو ته مې وویل :

ستاسې پوهېږئ ستاسې په مال کې د غریب حق شته زکات او خیرات شته که تاسې پر خپل وخت زکات او خیرات ورکړی وای زموږ ټولنه به د داسې بدو او بګنونکو پیښو شاهده نه وه دلته به د فقر کچه دومره نه لوړېده، زما له خبرو وروسته خلک د مورکۍ له بې مثاله بد وضعیت دومره اغیزمن شوي و چې ټولو په یوه غږ ځان مقصر وګاڼه په دې ژمنه ټولو پریکړه وکړه چې نور به د خدای ج

مال ورکوو د غریب حق به ادا کوو ،د خیر ښیځنې کارونه به کوو،او.....

په وتو کې به هر تجار لس زره ،شل زره او پنځوس زره افغانۍ بسپنه د میز په سر اچوله د ناستې له ختمېدو وروسته مې ډېری د ټولې شوې مرستې پیسې دغې مورکې ته ورکړې نورې مو د بنسټ د مخته پلانونو لپاره د بنسټ په خزانه کې کېښودې .

خه چې تاسې واورېدل دا مو د اوږد مهالي جگړه خپلې هیواد ۳۰٪ خلکو د ژوند انځور و څلویښت فیصده خلک بیا داسې و چې د خپل ژوند نیمایې اړتیا وې یې هم نشوې پوره کولی د لس فیصده خلکو گذاره کېده او شل فیصده بیاد اسې و چې د هرځل خوراک نه به یې دومره د پسونو غوښې او وریجې زیاتېدې چې د لس دولسو کورونو هم ورسره کېدې ،ځکه خو دلته یې وزلو خلکو لپاره کار ته خورا ډیره اړتیا وه

ما او ښکلا هم تر خپل وسه خپله دغه د خدمت اړینه فریضه ادا کړه اولادونو ته مو هم د خپل دې میراث د ژوندي ساتلو توصیه وکړه زما خبرې ختمې شوې ، صومیا خبریالې مایک پر میز کېښود یو سوږ اسویلی یې وکښ ما یې سترگو ته وکتل ډنډ اوشکې پکې ولاړې وي ،راټه یې کړه ته زموږ ملي اتل یې په ریښتوني مانا تا د خپل ژوند حق ادا کړ ، ستاسې ژوند یو پوهنځي دې چې باید زده کړه ترې

بښنه / ۲۰۲

وشي، تاسې يو داسې مهربانه شخص ياست چې خپل انسانيت مو د
هيواد دپاره په زبات ورساؤ

زه او ټول هيواد مو ددې قربانيو او احساس پوروړي يو!

پای

۱۲/۵/۲۰۱۹

پکتیا

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library